

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 68 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 4 de novembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 39

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Intervenció dels grups

Intervenció del G. Mixt: *Sr. Reguant (M) (p. 3313).*

Resposta: *president de la Generalitat (p. 3315).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 3316).*

Intervenció del G. P. Popular: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3317).*

Resposta: *president de la Generalitat (p. 3322).*

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3326).*

Contrarèplica: *president de la Generalitat (p. 3328).*

Segona rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3330).*

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Saura (IC) (p. 3331).*

Resposta: *president de la Generalitat (p. 3336).*

SUMARI (2)

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 3341).*

Contrarèplica: *president de la Generalitat (p. 3343).*

Segona rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 3344).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i cinc minuts.

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Colom (ERC) (p. 3344).*

Resposta: *president de la Generalitat (p. 3351).*

Rèplica: *Sr. Colom (ERC) (p. 3354).*

Contrarèplica: *president de la Generalitat (p. 3356).*

Segona rèplica: *Sr. Colom (ERC) (p. 3356).*

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Obiols (S) (p. 3357).*

Resposta: *president de la Generalitat (p. 3363).*

Rèplica: *Sr. Obiols (S) (p. 3368).*

Contrarèplica: *president de la Generalitat (p. 3370).*

Segona rèplica: *Sr. Obiols (S) (p. 3371).*

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3372).*

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat sobre l'orientació política
general del Consell Executiu
(Continuació.)**

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris.

En primer lloc, el senyor Josep Maria Reguant, l'únic component del Grup Mixt, té la paraula. Té deu minuts per a la seva intervenció.

El Sr. REGUANT: Molt honorable senyor president de la cambra, senyores i senyors diputats, molt honorable senyor president del Govern, els parlo des d'aquesta tribuna i des del Grup Mixt per raons alienes a la meua voluntat política, raons tan sols intel·ligibles des d'una escala de valors i actituds polítiques desconegudes fins ara a la història de l'esquerranisme polític a Catalunya.

Cal que agraeixi, doncs, a la Mesa de la cambra la norma supletòria reguladora que fixà el meu rol dins del Parlament, decisió que respecto des de la discrepància jurídica. Vull manifestar, en primer terme, la consciència que tinc, senyores i senyors diputats, de la meua modestíssima representativitat en la cambra, motiu pel qual els prego que vulguin acceptar la meua aportació com una reflexió en veu alta, nua de qualsevulla altra intencionalitat. Inicieu ara el debat d'acord amb les previsions reglamentàries modificades.

Pel que fa al finançament autonòmic, senyor president, penso jo que no hi ha un altre concepte més gastat i, per tant, devaluat que el 15% de l'IRPF i la seva llarga negociació. Va plantejar-se en el seu inici com un autèntic principi de corresponsabilitat fiscal, per tant com un signe de caràcter federal, ha esdevingut, després de dos anys de dilacions i ajornaments interessats, un acord tècnic gairebé orfe de contingut polític, des del meu punt de vista.

No nego que el concepte de corresponsabilitat fiscal dona una més àmplia autonomia política per a la disponibilitat no condicionada de diners, per una banda, així com per a la menor dependència en les decisions de la despesa. La discussió i profusió en els mitjans de comunicació de les reunions prèvies a l'acord va deixar en un segon terme allò que per a mi era cabdal: avançar cap al pacte social, això és, a la creació d'ocupació, a la reactivació de la productivitat i a la millora de la competitivitat sense lesionar les prestacions socials.

L'èxit presentat pel senyor president, per bé que de manera suau, pel que fa a l'acord del 15% de l'IRPF, respon més, amb tota probabilitat, als seus legítims interessos polítics que a un desbloqueig de la relació de dependència amb l'Estat en matèria financera. És ben sabut que el 15% de l'IRPF es mourà dins de la neutralitat l'any 94 –vostè ho va dir ahir– i amb més flexibilitat el 95, amb uns sostres màxims de 2.500 i 10.000 milions de pessetes, respectivament, suposant que hi hagi creixement econòmic. Això representa per al 94 una disponibilitat líquida d'un 0,01% dels pressupostos de la Generalitat el 93, i un 0,65 pel mateix concepte per a l'any 95, una vegada deduït el 15% de la participació de Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat.

Així, certament, senyor president, s'obté un resultat que és que es «prima» l'esforç fiscal, però de manera molt poc remarcable des del meu punt de vista. És a dir que l'acord del 15% de l'IRPF en realitat reflecteix més una certificació formal i un ajornament real fins a 1992, on es podrà, tal vegada, intentar el desbloqueig del finançament depenent de les circumstàncies polítiques del moment.

No volem deixar de reconèixer –no volem deixar de reconèixer– lleugers avenços en el finançament de la sanitat, capacitat normativa dels tributs cedits, presència de les comunitats autònomes en l'Agència Tributària de l'Estat, un finançament fins a la normalització lingüística exclusiu per a Catalunya, així com també el traspàs i part del finançament pel que fa a la formació professional ocupacional, que és per al 93, 5 i 10 milions, respectivament, aporta l'Estat i la Generalitat.

Amb tot això vull dir que és cert que s'ha avançat pel que fa al finançament autonòmic, però és més cert encara que s'ha acceptat ser incorporats a una via lenta, comuna amb totes les altres comunitats autònomes dependents de l'Estat i, per tant, s'ha rubricat la consolidació voluntària d'una cohabitació subordinada a l'Estat espanyol en alguns termes, des del meu punt de vista, negatius per a l'autogovern de Catalunya. És per aquesta raó que des de la Comissió Mixta Estat-Generalitat vaig defensar una i altra vegada el concert econòmic en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya com a única via d'aproximació a la suficiència econòmica per a Catalunya, suficiència de què disposen les comunitats de règim foral. En reivindicar el concert econòmic, no em motivà tant la vessant pròpia d'aquest, és a dir, el finançament, sinó la càrrega política que suposa per a l'autogovern, com s'ha demostrat en el País Basc i Navarra en la seva relació amb l'Estat.

Deixi'm, senyor president, que doni només una pinzellada a dos pilars fonamentals d'una societat progressista a què vostè ahir no va fer absolutament esment; ja va dir que avui hi entraria en detall, però jo entenc, senyor president, que la sanitat i l'ensenyament no són detalls: són peces fonamentals de l'autogovern de Catalunya. Per tant, deixi'm que digui, quant a la sanitat, que el problema que tenim és el de sempre: la insuficiència econòmica, que és un tema no resolt que ens condiciona el desenvolupament del Pla de salut que està ja endegat, però, per altra part, m'agradaria també

dir que aquesta és una assignatura pendent que no aprofitem en cap convocatòria.

Els criteris –m'agradaria parlar– de priorització del Departament de Sanitat, així com de les subvencions a determinats centres, el rigor en la fiscalització de la despesa..., la urgència del temps fa, doncs, que passi de volada en això i només apunti algunes de les deficiències més significatives, al meu entendre, que pateix el nostre sistema de salut. Les llistes d'espera –vostè ho reconeixia en un dels discursos anteriors que jo m'he permès llegir amb deteniment–; la massificació dels serveis d'urgència hospitalaris, que comporta una insatisfacció de l'usuari; els plantejaments, des del nostre punt de vista, des del meu punt de vista, excessivament economicistes, de les direccions i administracions hospitalàries, que es tradueixen en una desmoralització del personal sanitari, despenjat de la planificació general de la dinàmica hospitalària; també ens sembla que hi ha una insuficient fiscalització pel que fa al funcionament dels centres, que repercuteix damunt de l'usuari, i una cosa cabdal en aquest Departament és recuperar la relació metge-malalt com aquelles relacions que ja són història dels metges de capçalera i els seus malalts.

Respecte a l'ensenyament, senyor president, dos mots només, per dir que, respecte a l'ensenyament, senyor president, vull referir-me a l'escola com un sistema plurifactorial on, a més de la inversió i la formació dual i la concertació, cal estimular la participació de tota la comunitat educativa. Voldria parlar-li, senyor president, de la necessitat de fer un esforç a fi d'executar la normativa d'ensenyament per tal de garantir el control de qualitat de l'activitat escolar. Autonomia de centres, sí; autonomia d'aules, sí, però d'acord amb allò que estableixen els respectius projectes educatius. Deixi'm que li esmenti la reforma educativa, senyor president, per preguntar-li només on està el pressupost a fi de portar-la a terme. Voldria fer esment també de la formació professional i la seva voluntat lloable d'avançar cap als sistemes implantats a Alemanya i Suïssa, per bé que aquests són molt descentralitzats i no sé veure –potser vostè m'ho explicaria, si tingués l'amabilitat– com pensen, des de la visió centralitzada, des de l'Estat i des del seu propi Govern, resoldre aquesta qüestió.

Respecte a les inversions per a equipaments, respecte a la formació dual i altres objectius que encara avui han de comptar amb l'aportació de les associacions de pares d'alumnes per tal de finançar –sobretot els públics– equipaments per als alumnes, a fi de garantir una mínima qualitat..., per raó de temps no m'és possible referir-me al mapa escolar, i ho haig de deixar.

Per acabar, senyor president, deixi'm que li manifesti un concepte propi, que és que crec que ens hem d'esforçar tots plegats que l'escola del futur sigui la resultant d'una complexa interacció social, planificada i àmplia. Si no és així no serà, i l'única cosa que obtindrem serà que l'escola serà un instrument per a transformar éssers humans en elements de producció.

Per últim, senyor president, vull fer referència respecte a la vessant del sentiment patriòtic, del nacionalisme, de la

identitat nacional. Manifestava vostè, senyor president –o, almenys, així li ho recollia un dels rotatius de més àmplia tirada a casa nostra–, el proppassat 24 d'octubre, la seva disposició per arribar a un acord de legislatura o més lluny amb el PSOE. Fins aquí, res de particular a dir, si vostè ha gués explicitat en alguna ocasió a quines decisions favorables per a Catalunya pensen forçar vostès el Govern de l'Estat per tal de donar-li recolzament. Dit d'altra manera, a canvi de ser vostès decisius per a l'estabilitat de l'Estat –aspecte lloable i que diu molt a favor de la seva responsabilitat política global–, què hi guanya Catalunya? Per exemple, per donar suport puntual en el tema dels pressupostos de l'Estat, sembla ser que allò fonamental era obtenir un acord sobre el 15% de l'IRPF, acord que en la realitat s'ha traduït, com ja he dit, en un ajornament de la negociació per canviar de manera substancial l'actual finançament autonòmic.

Per tant, ens preguntem alguns ciutadans de Catalunya –prou, tal vegada–, i així mateix li ho vaig sol·licitar en una oportunitat a la consellera de Governació, en una interpellació sobre les relacions interinstitucionals, què pensen posar damunt la taula si, tal com sembla, estan vostès disposats a arribar a un acord de legislatura, o què exigirien en cas que decidissin entrar en un govern de coalició. Posem per cas el tema de Catalunya, província única, el traspàs de l'Inem, que vostès el reclamen des de l'any 81 sense èxit, la tresoreria de la Seguretat Social, l'apareguda i desapareguda iniciativa d'un banc català, etcètera, les grans infraestructures... Aquests són uns exemples que no sé si vostès posarien damunt la taula de manera condicional per arribar a un acord.

Certament, senyor president, la identitat nacional és llengua i és cultura, i jo estic a favor i per la defensa de la llengua catalana, per l'extensió del seu ús social, però, en canvi, no crec que això hagi de servir de bandera cada vegada que s'apropa el moment de rendir comptes. La normalització lingüística, senyor president, l'impuls del català des de l'òptica social, cal que es dugui a terme de manera tenaç però silent, jo penso, i ara que són decisius tenen l'oportunitat de transformar en gra allò que tantes vegades ha estat palla. Tots els ciutadans de Catalunya ben segur que li estarien molt més agraïts si vostè fos capaç d'ordenar un contacte amb el Govern de l'Estat amb un esperit negociador enèrgic, molt més enèrgic que l'actual, a fi d'obtenir resultats en matèries com són la creació d'ocupació, és a dir, el traspàs de l'Inem, la reactivació dels departaments productius del seu Govern, una suficiència econòmica realment tangible, la redistribució dels recursos des de l'òptica de la justícia social transparent, de vegades prou qüestionada pel que fa al seu Departament de Benestar Social, més que no refugiar-se, prou vegades, en el sentiment patriòtic del nostre poble, allunyant-lo de la racionalització d'un procés lent i dur que cal per conquerir la sobirania nacional.

El seu nacionalisme, senyor president, del qual no dubto, reflecteix una manera d'entendre Catalunya dins d'Espanya i Europa, que jo respecto, però cal no confondre'l amb la voluntat de tot el poble de Catalunya. Entenc que la patri-

monialització i l'ús que vostè i els seus governs n'han fet han conduït a una desinformació evident de la situació real que Catalunya té respecte a Espanya. Amb els seus plantejaments, senyor president, i amb la seva voluntat d'integració en el marc espanyol, porta vostè a terme una política de signe del vell racionalisme. Des d'una certa autocomplaença i una prepotència evident, provada en cada plenari d'aquesta cambra, demostra un esperit, a fora, claudicant, i en canvi aquí d'una implacable desconsideració amb l'oposició, on res és pres en consideració que no sorgeixi de les seves rengleres. El ministre Saavedra deia: «Quan teníem majoria absoluta, tiràvem pel dret.» Qui ho havia après de qui?

Vostè sap, senyor president, que no hi haurà mai normalització lingüística a Catalunya sense normalització política. I aquesta és la tasca pendent. Vostès construeixen la seva Catalunya, que no és la Catalunya de tots, a les antípodes d'aquella que forniren Macià i Companys des de la solidaritat i la justícia social. Com a alternativa al seu nacionalisme, jo faria la proposta, des de la meua extrema modèstia, que el país reflexionés sobre la conveniència de redreçar la política catalana envers el federalisme —que ja sé que vostè no hi creu, perquè ho ha manifestat diverses vegades— i el progrés social. Aquest federalisme permetria fer un trajecte plegats amb el nacionalisme més exigent i amb l'independentisme socio-polític a l'alça; progrés que vol dir solidaritat.

Catalunya, senyor president —i li ho dic amb una certa angoixa i la màxima prudència—, està corrent el risc de convertir-se en una societat bipolar; és a dir, dificultats creixents per a la supervivència per a un gruix creixent de ciutadans de casa nostra, davant el manteniment d'estatus i errors dominants, més instal·lats en l'especulació que en la solidaritat. En el seu discurs d'ahir a mi em van cridar fortament l'atenció les reiterades al·lusions a la solidaritat i a la cohesió social, però, des del meu punt de vista, la solidaritat i la cohesió social estan renyides amb el progrés continuat, amb el domini de les lleis del mercat servint un únic objectiu, que és la crescuda sostinguda del capital. La solidaritat i la cohesió social, des del meu punt de vista, mereixen altre tipus de reflexió.

Gràcies, senyor president de la cambra, senyor president del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Senyores i senyors, senyor president, bé, en primer lloc, jo em reitero en el que vaig dir ahir —vaig ser prou clar—; vaig fer un plantejament que ja vaig dir ben clarament que no era triomfalista però que era positiu, clarament positiu i, per tant, digne de ser pres en consideració.

Pel que fa referència a la cessió del 15% de l'IRPF, hi ha més recursos —més recursos—; torno a dir que, a més, aquest acord l'hem de ficar dintre del marc general que es va firmar el dia 20 de gener de l'any passat, però pel que fa a l'acord ara més recent, de fa unes setmanes, hi ha més recursos i, sobretot —sobretot— hi ha un concepte nou i unes

possibilitats noves que se'ns obren a través d'un camí que molt probablement serà llarg, difícil, complicat, però que jo crec, sincerament, que després d'haver aconseguit obrir la porta, doncs, pot ser un camí fruitós. D'una manera immediata ho serà, i a més espero que ho sigui molt més.

Vostè ha dit una cosa que val la pena de recordar a la cambra, i és..., diu: «Això serà així suposant que l'economia creixi.» És evident: tota assumpció de corresponsabilitat assumeix el risc que si l'economia va malament, doncs, això repercuteix sobre els ingressos. Ja ens està passant ara, sense necessitat d'haver arribat al 15% de l'IRPF.

A mi m'agradaria saber els números exactes —que no els conec—, doncs, per exemple, de com evoluciona en aquest sentit el «cupó» basc; perquè podria donar-se el cas, per exemple, que en aquest moment de crisi profundíssima econòmica a tot l'Estat, a tot Europa i, en certs aspectes, de manera especial al País Basc, doncs, resultés que les xifres no fossin tan brillants com normalment ens pensem. Ja se sap: la corresponsabilitat vol dir estar a les verdes i a les madures. Però això, des d'un punt de vista de filosofia autonòmica i de filosofia nacional, no únicament des del punt de vista del finançament, és bo. L'autonomia vol dir estar a les verdes i a les madures.

Bé, ja ho ha dit abans —s'hi ha referit de passada—..., jo, això, ho aprofito per subratllar-ho, en el que en podríem dir un exercici pedagògic. I ha dit una cosa que no és exacta —almenys en termes generals—, i és que haguem millorat. I aquí doncs, bé, em tiraré pedres a la meua teulada en el tema —m'ha semblat entendre— de la formació professional ocupacional. Precisament aquest és un dels punts en els quals hem reulat més durant l'últim any perquè ens han pres una part d'aquesta competència, i justament recuperar-la és un dels objectius que no sé si aconseguirem en sis mesos, en un any, en dos anys o en tres anys, però que perseguirem d'una manera continuada, com per exemple hem perseguit d'una manera continuada el tema dels nomenaments dels secretaris i dels interventors, perquè és una competència que ens han tret d'una manera inacceptable. Una competència que se'ns dona no ens la poden prendre després, sense ni consultar-nos, només perquè ho ha decidit la CEOE i perquè ho han decidit els sindicats. Però, naturalment, ho ha beneït el Govern. O sigui que aquí dissenteixo de vostè, però en un sentit més aviat negatiu —negatiu per al Govern, vull dir.

Quant a l'ensenyament, li puc assegurar que segueix essent una de les nostres opcions prioritàries, dintre el que ens permet el pressupost, però jo ja li avanço una cosa, només de caràcter comparatiu: l'increment de la despesa, l'increment del pressupost d'ensenyament en el projecte de pressupost, que estem acabant d'elaborar —que de fet pràcticament està tancat, amb molt poques excepcions; algunes coses queden pendents d'algunes consultes—, l'increment, en el cas concret del pressupost de la Generalitat, serà d'un 6% aproximadament —si no ho recordo malament— i el de l'Estat serà d'un 2%; el del Govern central serà d'un 2%. En tot cas, aquí, si més no en termes relatius, es posa de manifest

que per nosaltres segueix essent un objectiu molt prioritari, i fins i tot un 6% serà superior a la mitjana del creixement del pressupost —una altra manifestació d'aquest interès.

Finalment, pel que fa referència al que vostè ha comentat de sanitat, li vull dir que jo crec sincerament que la sanitat catalana ha millorat molt; això no ens ho discuteix ningú. Tenim llistes d'espera; és cert. No em vull excusar dient que n'hi ha a tots els països d'Europa, fins i tot en aquells que passen per ser més avançats, com França o Suècia, però el cas és que tenim les nostres, i és en les nostres que hem de pensar. De tota manera, han disminuït —i vostè segurament ho sap perquè és del ram—, han disminuït d'una manera important. La xarxa d'hospitals que tenim a Catalunya, si alguna crítica alguna vegada hi fa algú, és que considera que és excessiva, però en fi, en tot cas, nosaltres no considerem que sigui excessiva; creiem que hem fet el que havíem de fer, des d'un punt de vista sanitari i des del punt de vista d'equilibri territorial. Hem apujat el cost per persona a la sanitat, avui, entre 75 i 80.000 pessetes per persona i any. I la veritat és que, bé, sempre recorrem a arguments, diguem-ne, de fora, de vegades, però la veritat és que en aquests moments la sanitat —i, com que això es pot demostrar, no ho agafin com un acte de pedanteria— té molt bona valoració dintre dels organismes internacionals i dintre de la premsa internacional especialitzada en qüestions de sanitat pública. Si vostè, senyor Reguant, té interès que li puguem passar alguns d'aquests articles o alguns d'aquests informes de l'OMS, amb molt de gust —amb molt de gust— ho farem.

Per la resta, les coses es van fent, amb certes limitacions, certament. Tingui present que els problemes de finançament que sembla que ara milloren una mica i que, en tot cas, segueix essent un dels temes que tenim sobre la taula per a les ulteriors converses amb el Govern central..., però van sempre molt frenades pel tema del finançament, tot i que repetixo que sembla que ara milloren un pèl; ja ho veurem. Però, de tota manera, perquè vostè compregui el que significa, li diré que només l'any 93 el Departament de Sanitat i Seguretat Social, que ja va endarrerir en els seus pagaments, per no anar-hi més ha de fer una sèrie de..., o haurà hagut de fer tota una sèrie de crèdits-ponts que hauran significat —i això és molt greu, i els prego que en prenguin nota i compreguin per què insistim tant i, de vegades, doncs, amb una certa duresa, en aquest tema del finançament sanitari—, hauran representat per al Departament una despesa suplementària de 7.500 milions de pessetes —7.500 milions de pessetes— en interessos, per tal d'evitar simplement que hi hagués un col·lapse de la nostra sanitat, i sobretot un col·lapse dels nostres proveïdors. Són uns interessos —després suposo que potser durant el dia tindrà l'oportunitat d'aprofundir més en aquesta qüestió— que, realment, nosaltres no hauríem de pagar. Estic a la disposició d'altres intervinents, si després volen que insistim més en aquest tema.

I, finalment, ja que vostè hi ha fet referència, li puc dir que el 31 de desembre haurem posat en marxa el 52%, el 51,9% del total de noves àrees bàsiques de salut, que estava

previst de posar en marxa d'aquí a 31 de desembre de l'any 1996. Ens falten tres anys encara per acabar.

Això penso que he contestat els punts principals de la seva intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Té tres minuts per a rèplica, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., gràcies per l'amabilitat del seu posicionament, senyor president del Govern. Certament que cal estar a les verdes i a les madures, però és que tenim la impressió moltes vegades que no estem a les unes sinó a les altres. Per exemple, quan vostè diu, i és cert, que crèdits-pont han suposat 7.500 milions de pessetes, per què Madrid no finança suficientment la sanitat? Em fa l'efecte que és una quantitat que obligaria a plantejar-se de manera molt més enèrgica aquesta qüestió d'una vegada per totes, ara que som decisius. 7.500 milions de pessetes és més del doble del finançament per a la normalització lingüística, que ell fixa que té Catalunya en 3.100 milions de pessetes.

M'agradaria rebre aquests informes de l'OMS que ha esmentat i que segurament signifiquen que la sanitat de Catalunya té molt bona nota. Jo no parlava tant de la capacitat o la qualitat del desplegament estructural de la sanitat; jo no estava parlant d'això. Jo el que deia, i sempre insisteixo en el mateix, és que el que em preocupa és la fiscalització suficient per als controls de qualitat d'aquesta sanitat que intentem donar, on a vostè no se li pot escapar, senyor president, que a nivell primari realment hi han encara grans insuficiències.

Si l'ensenyament incrementarà en aquest Departament el 6% per a aquest any és una bona notícia, però allò que jo demanava era de quina manera —de quina manera— aquest increment del finançament repercutirà, per exemple, en la reforma. Com es finançarà la reforma? És suficient amb aquest increment del 6% en l'increment global? L'Estat creix menys en l'ensenyament —un 2%—, però en realitat és una dada que nosaltres no ens mou a millors consideracions.

Pel que fa a la formació ocupacional, la formació professional ocupacional, jo no m'he explicat segurament bé, senyor president. Al que em referia..., certament té raó que, en fi, de manera realment no presentable, doncs, se'ns ha sotret una cosa que teníem dret i que cal tornar-la a tenir. Però no era tant això. Jo el que volia dir era que el model que a voltes verbalitzen vostès que ha de ser similar al descentralitzat d'Alemanya i Suïssa encara nosaltres el tenim fortament centralitzat. Vull dir, per exemple, que els ajuntaments no tenen competències per intervenir, diguéssim, a les àrees concretes, allò que convé, per desenvolupar el concepte de formació dual, és a dir, aquí manca això. Anem a treballar en aquest sentit, anem a formar gent en aquest sentit perquè ràpidament pugui trobar una ocupació.

Donat que, i com he dit al començament, la vivència que jo tinc en aquesta cambra és que he utilitzat amb escreix la seva amabilitat, no tinc res més a dir, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari Popular: el senyor Aleix Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, des del darrer debat de política general celebrat en aquest Parlament han transcorregut quasi catorze mesos. En aquest dilatat període de temps s'han produït a Catalunya dos fets d'extraordinària rellevància, una en el terreny polític i l'altra en l'àmbit econòmic. Em refereixo a la celebració d'eleccions generals el passat 6 de juny i a l'empitjorament alarmant de la recessió, que ha desembocat en una crisi de dimensions inèdites, la pitjor registrada de trenta anys ençà. Aquests dos factors dibuixen un escenari, per al debat que estem sostenint, significativament diferent al que imperava el setembre del 1992. En aquell moment encara era possible l'optimisme voluntarista, l'emascarament de les xifres i la fugida cap endavant. Avui la gravetat de la situació i l'evidència flagrant del fracàs de les polítiques tossudament mantingudes al llarg de l'última dècada no deixen marge per a la dissimulació.

Catalunya té en aquests moments nombrosos problemes, però en la base de quasi tots ells trobem un mateix origen, que podríem qualificar com «el problema» i el problema és la crisi econòmica. Els ciutadans són conscients que les polítiques governamentals han tingut i tenen una influència decisiva en la generació de les serioses dificultats a què s'enfronten, estan disposats a acceptar reformes estructurals dràstiques i desitgen que es portin a terme amb urgència, però no només són els ciutadans de peu els que se senten aclaparats per la magnitud de la caiguda de l'activitat i la destrucció accelerada de llocs de treball.

També algunes lluminàries de l'elenc polític occidental han desentranat amb missatges plens de contingut i de rigor l'autèntica naturalesa de la qüestió central en aquest enforcall històric. Així, per exemple, és obligat destacar la frase del senyor Felipe González pronunciada el proppassat 6 d'agost: «Si la gente tuviera una vía clara para salir de la crisis, la crisis por definición no existiría.» Després de sentir aquesta notable contribució a la lògica costa comprendre com sota un lideratge tan preclar hem pogut arribar a un 23% d'atur, a un dèficit públic del 7% i a llistes d'espera de sis mesos a la sanitat pública.

Potser hauria d'aclarir a la cambra el fet d'haver iniciat la meua intervenció amb aquestes referències a la política estatal quan en principi el que hauríem de tractar aquí és l'orientació de l'acció de govern de la Generalitat. Però coincidiran vostès amb mi que Catalunya ha viscut molt pendent, des de la celebració de l'últim debat de política general, dels esdeveniments succeïts en el context general de l'Estat, i això ha estat així per raons òbvies. S'ha tractat d'un any d'eleccions generals i els problemes que ens afligeixen i les seves eventuais solucions depenen, en gran mesura, de les iniciatives legislatives i les decisions executives que en els ordres fiscal, administratiu, laboral, pressupostari i institucional es prenen per les Corts Generals i pel Govern central. Hem de reconèixer, per tant, que l'activitat parla-

mentària i política catalana ha estat al llarg del curs passat, pel que fa a l'àmbit estrictament autonòmic, diluïda en una certa atonia i que els principals esforços i l'atenció preferent de les diferents formacions presents en aquest hemicicle, en especial el de la majoria que dona suport al Consell Executiu i la del mateix president de la Generalitat s'han situat en el passat recent i segueixen situades en el moment present més en la capital del regne que en el Principat.

I donat que la nostra obligació és analitzar aquí per damunt de qualsevol consideració formal els autèntics problemes del país i aquests problemes cavalquen avui sobre una crisi econòmic galopant, la superació de la qual només serà possible des d'un enfocament global espanyol, aquestes referències resulten inevitables si no es vol transformar aquest debat en un tràmit «alicurt» i insincer o imposar una visió de Catalunya com una bombolla aïllada del seu entorn, visió que seria tan falsa com distorsionadora.

Cal no oblidar tampoc que el retard considerable que ha experimentat aquest debat previst inicialment per a finals de setembre ha estat motivat perquè el president de la Generalitat desitjava comparèixer davant el Parlament per a la seva gala anual amb dos acords entre la seva coalició i el Partit Socialista adequadament encarrilats. Em refereixo, naturalment, als pressupostos generals de l'Estat i a la cessió del 15% de l'IRPF. Crec que no hi ha mostra més clara d'on es troben les actuals prioritats de la coalició majoritària d'aquesta cambra i del paper subordinat que juga aquest Parlament als seus ulls.

Per tant, tenint Catalunya com un objecte primordial de la nostra acció política, però sense perdre l'indispensable i inevitable sistema de referència global espanyol, examinem l'abast de la crisi econòmica, les seves causes, les seves veritables causes i analitzem allò que les forces polítiques presents en aquest Parlament i molt especialment la coalició majoritària i el seu Govern poden fer a Catalunya i a Madrid per paliar els seus efectes negatius i preparar el país per a la tan desitjada i anunciada recuperació.

Pel que fa a la intensitat de la crisi a Catalunya ja no és possible negar, com va fer el senyor Pujol en el passat debat de política general, que la nostra comunitat és una de les més castigades, fins al punt que el nostre ritme de deteriorament és més ràpid que el del conjunt espanyol. En efecte, el producte interior brut català ha caigut durant els vuit primers mesos del 93 un 1,9%, mentre que el descens mitjà espanyol es situa a l'entorn de l'1%.

Així mateix, entre l'agost del 92 i l'agost del 93 el volum d'exportacions ha crescut a Catalunya un 12,2%, mentre que al conjunt de l'Estat ho ha fet un 15,8. El nostre consum d'electricitat en aquest mateix període ha caigut quasi un 3%, mentre que la mitjana espanyola ha estat del 2,3%. La importació de maquinària de l'abril del 92 a l'abril del 93 reflecteix un decreixement a Catalunya del 10,5% i del 7,1 al conjunt d'Espanya. Pel que fa a la taxa d'atur, entre juny del 92 i juny del 93 la mitjana espanyol es va incrementar amb un 4,6%, mentre que a Catalunya l'augment va ser del 5,8%. S'ha d'assenyalar que en el segon trimestre l'atur va

augmentar a Catalunya amb 47.000 persones, la xifra relativa més alta de totes les comunitats autònomes i la meitat del total espanyol. La producció de vehicles, tema de dolorosa actualitat, ha baixat en el conjunt d'Espanya un 16% enfront d'un 27% a Catalunya, també en el període juny del 92 - juny del 93, i la inversió estrangera directa ha disminuït a Catalunya un 24% en el primer trimestre respecte al primer trimestre del 92 i al conjunt d'Espanya ha baixat un 9%, tres vegades menys. Espero que en aquesta ocasió el president de la Generalitat tingui l'honestedat intel·lectual de reconèixer públicament que l'evolució de l'economia catalana ha estat el 92 i segueix estant el 93 pitjor que la del conjunt d'Espanya.

Les causes de la crisi són ben conegudes, han estat repetides *ad nauseam* per tots els analistes econòmics en tots els fòrums nacionals i internacionals imaginables. L'economia espanyola, sota la sàvia i temperada ègida del senyor Solchaga i les supremes benediccions del senyor González, ha desenvolupat des de 1986 una estratègia magistral, internacionalitzar-se acceleradament al mateix temps que es destruïa la seva capacitat de competir. El resultat de tan brillant operació està a la vista: la taxa d'atur més alta de la Comunitat i un allunyament a velocitat supersònica dels criteris de convergència marcats en el Tractat de la unió europea. Repetirem una vegada més el que ja hem dit i escrit reiteradament.

El motor de l'economia catalana són els petits i mitjans empresaris, els professionals liberals i els treballadors autònoms; tota la resta va a remolc de la riquesa que crea en aquests sectors, quan aquests col·lectius poden treballar en condicions favorables i guanyar-se la vida sense traves, els pensionistes, els aturats, els funcionaris i els assalariats poden percebre els seus subsidis i els seus sous i mantenir el seu poder adquisitiu. Quan aquells que dinamitzen l'economia i creen llocs de treballs reals, quan aquells que inverteixen més que consumeixen, quan aquells que arrisquen i no parasiten van bé, la resta va bé. És una veritat tan òbvia i elemental que el seu mateix enunciat produeix l'immens cansament de predicar l'evidència.

Per tant, quan la pressió fiscal és confiscatòria, els tipus d'interès exagerats, el mercat laboral rígid, la regulació excessiva i els costos de producció desmesurats és la societat en el seu conjunt la que trontolla i s'empobreix, i es degrada moralment i materialment.

No és el capitalisme el que està en crisi, com diu obsessivament l'encara vice-secretari general del PSOE, és la capacitat del socialisme per entendre i acceptar els mecanismes més elementals del desenvolupament i el progrés econòmic el que porta en crisi un segle i mig. Afortunadament, sembla que alguns comencen a veure la llum i és de justícia admetre-ho. Quan el president del Govern reconeix en el congrés del Partit Socialista Francès a Le Bourget que el socialisme ha de comprendre que la competitivitat és la clau i que cal augmentar la flexibilitat dels mercats, o el ministre d'Economia constata que són els empresaris els que creen llocs de treball, o el senyor Miguel Ángel Fernández Ordóñez des-

cobreix, amb una «pirueta» sorprenent, que la lliure competència és un valor de l'esquerra, se'ns envia un missatge de penediment i propòsit d'esmena. I és que les rectificacions, fins i tot les reconversions, són possibles. Però el que no sembla factible és una mutació del socialisme; hi ha passis màgics que ni tan sols el senyor Felipe González pot fer. I la prova són els Pressupostos generals de l'Estat, que han elaborat conjuntament el Partit Socialista i Convergència i Unió, i que segons la força majoritària d'aquesta cambra han merescut el seu recolzament i col·laboració perquè gràcies a la seva aportació reuneixen dues condicions essencials per als interessos de Catalunya: són pressupostos d'austeritat i d'impuls a l'economia productiva.

Doncs, bé, això no és cert; no són ni una cosa ni l'altra. Són continuïstes, representen la consolidació del malbaratament i traspuen inèrcia i impotència. Pressupostar de sortida un dèficit del 5,7% equival a acabar amb un 8%; és a dir, més que duplicar els recursos que es traspassen del sector privat al sector públic en una època de recessió aguda. Per descomptat els tipus d'interès per a les empreses i els particulars no es podran abaixar en la mesura requerida i les disposicions de recolzament fiscal no serviran per a res. Vostès s'enganyen a si mateixos i enganyen l'opinió amb un conjunt de pessigolletes microeconòmiques a un cost agonitzant.

Aquests pressupostos, donats a llum pel senyor González i en els quals Convergència i Unió ha fet de llevadora, no s'enfronten amb el nucli dur de la crisi, es limiten a maquillar-la; no són el que el país demana, un acte de sinceritat i de valor, són un simulacre oportunista i pusil·lànime. Dins d'un any el president de la Generalitat tornarà a aquest Parlament per retre comptes i podrem examinar l'evolució de Catalunya, de les seves xifres d'atur, de creixement, d'inversió pròpia i estrangera, de consum privat i públic i el volum d'exportacions després de l'aplicació d'una política econòmica estatal de la qual ell és a partir d'ara més que mai responsable. I com que tenim la certesa que el resultat d'aquesta política serà tan lesiu per a Catalunya com ho han estat les polítiques aplicades al llarg de l'última dècada, el president del Govern central ja no estarà sol a la banqueta dels acusats de l'opinió pública catalana, el senyor Pujol seirà amb ell i li exigirem aquí que respongui del que fa a Madrid, perquè és aquí on podem i hem de fer-ho i aquí on patim les conseqüències.

Les causes i la responsabilitat de la crisi econòmica que pateix Catalunya, pel que fa al Partit Socialista i al senyor González, estan, doncs, prou clares. Examinarem a continuació els errors conceptuals que contaminen el pensament i l'acció de la majoria governant a Catalunya i del seu president i que expliquen els seus comportaments aparentment contradictoris. Entenem que és de la major importància que els ciutadans de Catalunya i la mateixa majoria siguin conscients d'aquests enfocaments equivocats, perquè han contribuït de forma significativa a agreujar les dificultats del nostre teixit productiu i només des de la seva comprensió i correcció podrem superar-les.

Primer error, la política macroeconòmica socialista va ser bàsicament correcta i ortodoxa, terme utilitzat literalment pel senyor Pujol, «ortodoxa» fins al 1989, i a partir de 1990 va començar a ser «insuficient» i necessitava complementar-se amb mesures microeconòmiques a favor de les petites i mitjanes empreses.

Per tant, la manera de servir als interessos de Catalunya seria el recolzament matisat a les polítiques i als pressupostos socialistes ortodoxos, i negociar la inclusió de disposicions puntuals d'ordre fiscal, laboral i administratiu per impulsar l'anomenada –perquè, això sí, no li cau de la boca– economia productiva. Aquest plantejament ha estat «matxaconament» repetit i portat a la pràctica pel senyor Pujol en la seva ja molt llarga etapa de Govern. D'acord amb aquesta doctrina, l'augment espectacular de la despesa corrent, de la pressió fiscal i de l'endeutament iniciat el 1982 correspondria a un comportament correcte i ortodox. Segons el senyor Pujol, afegir cada any a la pressió fiscal un punt del producte interior brut i dos a l'endeutament de l'Estat durant deu anys, fins a aconseguir que el pes del sector públic a l'economia espanyola s'apropi al 50%, i sotmetre simultàniament les empreses als rigors d'una política monetària implacablement restrictiva i polvoritzant exercici rere exercici les previsions de desviament entre ingressos i despeses ha estat quelcom ortodox que ha merescut els seus més càlids elogis.

Encara que podríem posar molts exemples per il·lustrar l'aparent dificultat del senyor Pujol per entendre la relació jeràrquica i funcional entre la política microeconòmica i la macroeconòmica, no em resisteixo a citar-ne un que encara avui, nou mesos després –concretament això va ser el 10 de gener– em sembla increïble. El senyor Pujol, en unes extenses declaracions sobre la situació econòmica, recordava, per posar de manifest la seva gran sensibilitat cap a l'economia productiva, que Convergència i Unió havia proposat en la discussió dels pressupostos del 93 una certa relaxació en la contenció del dèficit i que, en lloc de pressupostar-se un dèficit del 3,4% –com proposava el Partit Socialista–, es permetés que el dèficit arribés al 3,6, i dedicar així la diferència, és a dir, dues mil·lèsimes del producte interior brut, uns 100.000 milions de pessetes, a mesures d'ajut a les indústries.

Bé, fem una dissecció desapassionada de la proposta. Primer, cap organisme financer s'atreveix a fer prediccions del dèficit amb un error inferior a un punt del producte interior brut. La proposta del senyor Pujol implica que el grau de control del dèficit que té el Govern és de la mil·lèsima del producte interior brut. De fet, el desviament previst del dèficit per a aquest any és de tres punts del PIB com a mínim.

Segon. 100.000 milions és el deute que té la Seguretat Social només amb el sector farmacèutic, per tant la proposta del senyor Pujol equival a intentar aplacar la set d'un elefant amb un didal.

Tercer. Suposant que es pogués controlar el dèficit a la mil·lèsima del producte interior brut, que no es pot, i que amb 100.000 milions es pogués fer alguna cosa efectiva en

un any que la producció industrial està caient al 7%, que tampoc es pot, d'on sortirien els 100.000 milions? Doncs d'un augment de la pressió fiscal o de l'endeutament; és a dir, actuant negativament sobre els costos de producció o sobre els costos financers: extraordinària manera d'ajudar les indústries!

I, quart, treure-li 100.000 milions al sector privat per tornar-los després en forma d'ajuts equival a l'exercici utilíssim de transportar aigua amb un cistell. Per tant, després de la gestió dels ajuts, suposant que la seva adjudicació fos transparent i objectiva –que és molt suposar–, el que arribaria de veritat a les empreses seria la meitat de la meitat.

Com es pot explicar que un governant d'àmplia experiència, que parla constantment amb empresaris grans, petits i mitjans, es despengi amb una tal proposta que no resisteix la més mínima anàlisi? Va ser fruit de la improvisació precipitada? Va ser idea d'algun assessor a sou dels seus adversaris? Estava aquella setmana el professor Fuentes Quintana de vacances? Va ser potser el dia que un dels seus consellers li va comunicar la seva intenció de tirar-se en caiguda lliure des de 4.000 metres lligat a un atlètic monitor paracaidista castellanoparlant? (*Rialles.*) Espero que el senyor Pujol m'ho aclareixi, perquè he estat intrigat nou mesos i la impaciència em devora.

En qualsevol cas, seria convenient que el president de la Generalitat i la majoria assimilessin que la política macroeconòmica és la condició necessària i la microeconòmica la suficient i que, per molt que s'estimuli fiscalment la recerca i el desenvolupament, es faciliti el treball a temps parcial, s'estableixin contractes d'aprenentatge, es premiïn fiscalment els beneficis reinvertits, es regularitzin balanços, s'actualitzin taules d'amortització, es repercuteixi l'IVA dels impagats o s'endureixi la legislació general contra la morositat, mentre el país es dessagni amb despesa pública corrent i les generacions futures estiguin hipotecades fins a mitjans del proper segle no hi ha economia productiva que funcioni.

Segon error. El senyor Pujol té el seu ordre de prioritats invertit. Per ell, l'accessori és fonamental i el realment essencial queda supeditat a l'accessori. En la cosmovisió del president de la Generalitat la gran prioritat de Catalunya com a país és l'ampliació de les competències autonòmiques, l'eixamplament de la sobirania i el reforçament de la identitat. Tota la resta ha d'estar supeditat a aquest objectiu primordial i irrenunciable, sigui quin sigui el cost.

Quan s'anuncia taxativament que la cessió del 15% de l'IRPF és condició indispensable fins i tot per donar el bon dia, o s'exigeix la modificació de la política autonòmica com a premissa prèvia per al recolzament parlamentari als pressupostos del 94 s'erra imperdonablement en l'apreciació de quines són en aquest moment les necessitats més prementors de Catalunya.

Catalunya necessita com l'aire que respira poder estalviar, invertir, innovar, crear empreses, proporcionar als seus ciutadans treball i prosperitat. De què servirà que tots els comerços estiguin retolats en català si estan tancats perquè el consum es desploma? Seran més feliços els aturats si es-

tan normalitzats lingüísticament? La supressió dels governadors civils, el desplegament dels mossos d'esquadra com a policia integral, les transferències en investigació, de l'Inem, de la protecció civil o del nomenament de secretaris municipals són qüestions rellevants, però encara ho és més reduir dràsticament la despesa pública corrent, congelar el volum de l'Administració, flexibilitzar el mercat laboral, abaixar els tipus d'interès, privatitzar empreses públiques per valor com a mínim d'una quarta part del dèficit, actualitzar els plantejaments dels sindicats, possibilitar l'estalvi i la inversió, moderar els costos laborals i reestructurar el sistema de protecció social.

Elevant a la categoria d'essencial el que no ho és en moments de profunda crisi estructural i de recessió accelerada, els criteris que informen les negociacions de Convergència i Unió amb el Govern central queden viciats d'origen i esdevenen una amenaça tangible per a l'economia catalana i els seus sectors productius.

Recolzar els pressupostos que posen en perill la supervivència de la indústria catalana a canvi de concessions en el terreny autonòmic és anar en contra dels autèntics interessos de Catalunya. Si alguna cosa som, si alguna cosa ens defineix com a col·lectivitat és un ric, nombrós i variat teixit empresarial, i les nostres millors fites culturals, socials, artístiques i polítiques han derivat històricament del nostre dinamisme econòmic.

No es serveix Catalunya portant-la en la direcció equivocada i desviant les seves energies cap a qüestions que poden ser interessants i desitjables, però que en aquests moments no són urgents. L'autèntica i peremptòria necessitat de Catalunya és a hores d'ara disposar d'un Govern central que impulsi una política estatal a favor, de veritat, de la nostra economia productiva. Mentre la majoria governant a Catalunya no assumeixi aquesta innegable evidència i actuï en conseqüència perdrem un temps preciós i ens allunyarem de la possibilitat de tornar a crear riquesa i llocs de treball.

Tercer error. Catalunya intervé en el teatre d'operacions espanyol per guanyar contrapartides en l'àmbit autonòmic a canvi de recolzament al Govern central. El llenguatge no és neutral i en el document de treball presentat pel senyor Pujol al Consell Nacional de Convergència a finals del 92 s'utilitza textualment l'expressió «intervenir» en política espanyola i amb la finalitat de jutjar la conveniència o no de l'esmentada *intervenció* es formula una pregunta impregnada de generositat i de visió d'Estat: «Què en trauríem?»

El document inclou també una sentència que resum tota una filosofia de la política entesa com a comerç i que és bo que tots aquells que negociïn amb el senyor Pujol tinguin molt present: tota col·laboració és un intercanvi. Senyores i senyors, és reconfortant saber que estem governats per un romàntic. Aquesta mateixa idea està present en el plantejament fet públic pel senyor Miquel Roca a finals de setembre durant les negociacions sobre els pressupostos que el senyor Roca mantenia amb Convergència i Unió en representació del Partit Socialista: «Si podem influir perquè el país vagi

bé, ho farem, però si no ens deixen ens quedarem tan tranquils». És exactament com si el senyor Les Aspin parlés d'intervenir o no a Puerto Rico o el senyor Balladur d'intervenir o no al Txad. Els països intervenen en escenaris externs i influeixen en els assumptes aliens.

Però jo em pregunto: com es pot intervenir o influir en un mateix? Com pot la part intervenir en el tot? Catalunya, en tot cas, participarà o aportarà o protagonitzarà o impulsarà, però *intervenir*? S'intervé des de fora sobre el que és una altra cosa, en canvi es participa en el que és propi.

L'autonomia, l'autogovern, l'exercici ple i fèrtil de la diferència no significa alienació de la gran empresa comuna de la qual Catalunya és peça consubstancial i irrenunciable. No es pot servir els autèntics interessos de Catalunya com pretén el senyor Pujol —i aquesta és una altra frase sense *casar-se amb ningú*. La crisi econòmica no admet solucions platòniques, és impossible superar-la sense perdre la virginitat política. Els problemes de l'economia catalana són de caràcter global espanyol i se'ls ha de donar un tractament a escala espanyola, ens hem d'involucrar fins al fons i córrer riscos. No es pot coquetejar amb una crisi de la magnitud de la que patim.

Quan el president dels empresaris europeus, senyor Ferrer Salat, o l'Institut de l'Empresa Familiar demanen al senyor Pujol que entri a formar part d'un govern de coalició amb el Partit Socialista, tenen tota la raó. Si creu disposar del programa que Catalunya requereix per recuperar-se, només el podrà aplicar des del Govern de l'Estat, i si creu que l'aplicació d'aquest programa és impossible amb el Partit Socialista, ha de contribuir a enderrocar el Govern central i substituir-lo per un altre que sí que pugui aplicar-lo.

Entretenir-se intervenint o influint en còmodes terminis anuals és desconèixer deliberadament la ubicació de Catalunya en un procés que l'afecta decisivament i que només pot aspirar a controlar a partir de l'assumpció d'aquesta ubicació, perquè mentre el senyor Pujol deixa passar el temps *intervenint*, a Catalunya hi ha 500.000 aturats i una suspensió de pagaments més cada dia.

Quart error. Fer país és fer govern, és fer cada cop més coses des del sector públic, és tenir més funcionaris, més conselleries, un banc, més comissionats per a això i per a allò, és engruixir cada any més el pressupost, és tutelar, dirigir, intervenir fins l'últim racó de la vida social catalana per conduir-la al bé i a la veritat normalitzades. Fer país és gastar enormes sumes de diners per dir-li a la gent que el país va endavant quan va enrere o que som un país d'Europa quan la cobertura de la nostra balança tecnològica és d'un humiliant 19% davant un 27% en el conjunt espanyol.

Aquesta perspectiva equivocada constitueix un dels motius principals de la situació de crisi que patim. La causa primera del pessim balanç que ofereix l'economia espanyola en general i la catalana en particular està en el transvasament desmesurat que s'ha fet en un curt període de temps d'ingents recursos del sector privat cap al sector públic: pretenen culminar en deu anys el que els països més avançats de la Comunitat han tardat cinquanta a desenvolupar.

El senyor Pujol i la coalició que encapçala no han corregit a Catalunya ni temperat a Madrid aquest desgavellat malbaratament, s'han apuntat a la festa amb tot entusiasme. En els últims sis anys el pressupost de la Generalitat –excloses empreses públiques– ha crescut en termes percentuals més que el pressupost de l'Estat descomptada la Seguretat Social. Així, l'any 88 el creixement del pressupost de la Generalitat va triplicar el de l'Estat i l'any 91 el va duplicar. Des de l'any 88 l'increment mitjà del pressupost de la Generalitat ha estat del 20%, és a dir, sis vegades el creixement mitjà de l'economia catalana des d'aquell any.

Els successius governs de Convergència i Unió han sotmès Catalunya a l'esforç suïcida d'augmentar el seu sector públic a un ritme sis vegades per sobre del creixement real de la nostra economia; el difícil és entendre com hem sobreviscut. L'any 92, quan la crisi ja havia aixecat el seu cap amenaçador, el pressupost de la Generalitat va augmentar un 18% i aquest any, el 93, quan Catalunya creix a taxa negativa –negativa–, l'increment pressupostari que el senyor Pujol i el senyor Alavedra s'han permès ha estat del 10%. Ara, quan el país ja està exhaust i famèlic, s'anuncia a so de bombo i platerets la congelació del pressupost per al 94. Massa tard, el mal ja està fet.

Fer país no és fer govern, fer més i més govern; fer país és deixar en mans de la gent del país els recursos necessaris perquè puguin portar endavant els seus projectes individuals o col·lectius i no pretendre substituir o interferir en la societat civil des dels poders públics.

Tots aquests errors es resumeixen en un: confondre *projecte* amb *identitat*. Diguem-ho amb tota claredat: la identitat no és en ella mateixa un projecte col·lectiu; sense projecte la identitat és una mera closca buida. L'admonició del senyor Pujol: «Hem de ser, ser més cada dia» amaga una tremenda equivocació i és la font de moltes de les nostres desgràcies. Quan entre 1890 i 1920 –per citar una època no massa llunyana– Catalunya va tenir un projecte propi i va oposar a l'Espanya caciquil, clerical, agrària i «ensimismada» en els seus fracassos una alternativa moderna, liberal, industrial, oberta i innovadora, no es va proposar explícitament renacionalitzar-se o reforçar la seva identitat, la identitat va ser una conseqüència i no una causa. La gramàtica del mestre Fabra, la Biblioteca de Catalunya, l'Institut d'Estudis Catalans, la Fundació Bernat Metge i el Noucentisme varen ser emanacions d'un alè profund i dinàmic sense el qual Catalunya no hagués trobat les energies i els mitjans materials i humans per alçar-se com a referència i com a exemple. La llengua pròpia, les institucions pròpies i l'exigència d'autogovern no van ser entesos pels prohoms de l'època ni per la ciutadania en general com a fins en ells mateixos, sinó com a instruments per portar endavant una tasca col·lectiva amb objectius concrets i continguts impregnats d'altura i solidesa.

Preguntem-nos descarnadament: quin projecte ens ofereix avui la majoria d'aquesta cambra? A quina excitant aventura ens incita el seu líder? A mercadejar quatre competències autonòmiques o uns quants milers de milions de

finançament a canvi de mantenir en el poder aquells que ofeguen els nostres sectors productius i arruïnen les nostres empreses? Que el conseller Comas ompli el Palau Sant Jordi de gegants, cap-grossos, castellers i multituds enfervorides per celebrar no se sap ben bé què? A afegir 5.000 funcionaris nous, 5.000 funcionaris nous a l'Administració de la Generalitat en un any recessiu? A cobrir el país d'agències electorals disfressades d'oficines de Benestar Social a la salut del principi de subsidiarietat? A dilapidar milions en anuncis a la premsa a Nova York per tal d'explicar on està Catalunya? A entestar-nos en la implantació de la immersió lingüística a la primera etapa de l'ensenyament bàsic quan el 60% dels alumnes de les escoles de Magisteri catalanes són castellanoparlants?

Quin projecte se'ns ofereix des de la majoria? Quines són les seves línies mestres, les seves fites, les seves ambicions? Quan se'ns diu que estem a mig camí, a mig camí de què? Després del que vam sentir ahir a mig camí de la fallida col·lectiva.

Senyores i senyors diputats, Catalunya no tirarà endavant si no ens enfrontem amb decisió a la realitat. La tècnica de guanyar temps i esperar que tornin els vents internacionals favorables és el camí més segur al fracàs. S'ha de cometre sense vacil·lacions la reducció de la despesa pública corrent en el pla autonòmic i en el pla estatal. El Govern de la Generalitat ha de donar exemple en els seus propers pressupostos que és conscient de la gravetat de la situació i ha d'enviar als ciutadans senyals inequívocs d'austeritat, no simples retalls simbòlics, sinó enèrgics cops de tisora a la despesa sumptuària, de protocol, de publicacions, de viatges, de fons de lliure disposició, d'estudis, de contractació digital d'assessors, coordinadors i altres figures decoratives, i de festes, commemoracions i festivals.

Quan el 70% dels ciutadans ha reduït severament el seu pressupost d'oci i un 50% ha limitat el cistell d'anar a plaça al més bàsic, no té sentit que la despesa corrent del pressupost del Departament de Presidència superi –com ho fa aquest any– la suma del total destinat als departaments d'Indústria i Comerç, o que el protocol, publicitat, publicacions i relacions públiques de Presidència ens estiguin costant en aquests moments, en un any de crisi, de l'ordre de quatre milions diaris. En el debat de política general de l'any passat, el president de la Generalitat va contraposar el gas-oil a Shakespeare; s'enorgullia que mentre alguns es recreaven citant Shakespeare ell havia aconseguit reduir dues pessetes i mitja l'impost sobre el gas-oil. La conclusió era la següent: el microeconòmic és més important que el macroliterari. Avui el Partit Socialista es proposa apujar l'impost sobre el gas-oil tres pessetes i mitja per litre, amb l'aquiescència del senyor Pujol. Per tant, sembla aconsellable tornar a Shakespeare. La primera línia de *Ricard III* descriu bastant fidelment la situació actual de Catalunya: «Ha arribat l'hivern de la nostra desgràcia.» I si el senyor Pujol dediqués algunes hores més a repassar els clàssics i algunes menys al gas-oil aprendria que quan fallen els conceptes bàsics no hi ha política microeconòmica que valgui.

Esperem, pel bé de Catalunya, que la majoria que ens governa reflexioni sobre els seus errors i rectifiqui el rumb, aquí i a Madrid, perquè, si no, l'hivern de la crisi donarà pas a una era glacial, en la qual tot el gas-oil microeconòmic del món serà insuficient per escalfar la nostra desgràcia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, bé, jo m'esperava un discurs encara més incisiu del que l'ha fet —que ja l'hi ha fet—, però com a mínim em pensava que em demanaria algun penediment per alguna cosa; almenys explícitament no ho ha fet, cosa que li agraeixo.

Vejam, comencem pel primer punt. Que la crisi sempre toca més als països més desenvolupats, d'economia més sofisticada —i, naturalment, en el nostre cas, a més, també—, sobretot en els països d'economia industrial —perquè tots estem d'acord que la crisi que tenim, que tenim a Catalunya, però que tenim al món, és una crisi industrial—, això és evident. Vull dir, Alemanya pateix més la crisi que Irlanda; ara, vostè prefereix ser a Alemanya que a Irlanda, suposo. Però, de tota manera, és segur: Alemanya pateix més la crisi que Irlanda. I nosaltres, en certs aspectes, patirem més la crisi que, per exemple, la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó; la patirem més, segur. I la disminució del consum d'electricitat serà més fort aquí que a la Comunitat de Castella-Lleó o a la Comunitat de Castella - La Manxa, i a tantes i tantes altres comunitats autònomes espanyoles. Però, evidentment, nosaltres preferim el nostre nivell i el nostre tipus d'economia que no pas aquesta, que, evidentment, queda de vegades més immune a segons quines crisis.

Que baixa més la inversió estrangera? Evident. I per una raó molt senzilla: és que, realment, nosaltres en tenim molta més. I, quan a l'estranger resulta que les coses no van bé i que la gent deixa d'invertir, sobretot en el camp industrial —també, altra vegada, aquí i a tot arreu—, òbviament nosaltres ho hem de notar més. De tota manera, li vull fer notar, senyor Vidal-Quadras, que l'any 92 —parlo del 92— nosaltres vàrem representar el 32% de la inversió total espanyola —de la inversió total; si miréssim la industrial seria molt més alt, perquè, com vostè sap, nosaltres normalment rebem més inversió industrial que no pas immobiliària i financera. De fet, ens vam situar pràcticament al mateix nivell de l'any 88 i molt per sobre, doncs, de la majoria dels anys..., de la dècada dels vuitanta.

I com això tantes i tantes altres coses. Diu: «A nosaltres ens puja més l'atur.» Evident, obvi, i ha de pujar més. De tota manera, nosaltres seguim estant quatre punts per sota de la mitjana de l'atur espanyol —quatre punts per sota. Abans estàvem cinc punts per sota de la mitjana espanyola; sis punts per sota de l'atur de la resta d'Espanya, i ara estem, en comptes de cinc i sis punts, estem quatre i cinc punts; hem perdut un punt. I això té perfectament lògica..., ho repeteixo, és lògic que ens colpegi més l'atur a nosaltres o Madrid,

posem per cas —que també, encara que és una economia diferent i, en un cert sentit, més protegida, però que també la colpeja durament—, que ens colpegi més a nosaltres, que colpegi més Madrid i les altres comunitats més desenvolupades que no pas que colpegi més, doncs, per exemple, Extremadura, Castella —les dues Castelles— i tantes altres comunitats autònomes espanyoles. Això és normal. Ho repeteixo: també la crisi està colpejant més durament Alemanya que Irlanda, però tots tenim com a model Alemanya i no tenim com a model Irlanda. Bé, això quant al primer punt.

Segon punt. Diu: «El pressupost aquest no és el que hauria de ser» —el pressupost, em refereixo ara, de l'Estat espanyol. I té raó; a més, jo mateix ahir ho vaig dir. Vaig dir només, això sí, que era un pressupost que representava una inflexió positiva en dos aspectes: en el de la restricció, en el de la lluita contra el dèficit i en el de suport a l'economia productiva, d'una manera clarament insuficient tant en un cas com en un altre, però que representava una reacció, un canvi d'orientació; que era, vaig dir —i crec que ho és—, un pressupost creïble, i això no solament és una opinió meua, sinó que hi podria aportar, a part del Banc d'Espanya, molts altres testimonis.

Ara, ningú no nega —ningú no nega— que hauria d'anar més enllà, el pressupost. També vaig dir ahir, i és ben cert, que ara ens trobem en un moment —i a Espanya això potser és una mica més acusat—, que anar tot l'enllà que caldria, ni des d'un punt de vista subjectiu, és a dir, des del punt de vista de la capacitat de ser assumit això per la població, ni en alguns casos fins i tot des d'un punt de vista objectiu, no és possible.

Deia ahir: «No hi ha cap govern —no hi ha cap govern— que estigui content amb el pressupost que ell mateix presenta i que ell mateix fa aprovar.» Jo, aquests dies, m'he dedicat a repassar alguns pressupostos; alguns projectes de pressupost, més exactament, perquè la majoria no estan aprovats. L'alemany, un d'ells. I el canceller Kohl hi té tot un llarg discurs, del qual després, si vol, li'n puc fer alguna referència, en el qual ve a dir més o menys això: «Escollin, aquest pressupost hauria de ser més restrictiu, però no el podem fer més restrictiu». O bé el pressupost holandès, posem per cas, amb uns talls molt importants, molt importants en despesa social; més importants que a casa nostra —més importants que a casa nostra. Però tinguin present que Espanya és un país, en certs aspectes, poc fet. Espanya és un país poc madur, en certs aspectes. És un país en el qual segons quines coses requereixen encara un grau d'explicació a la gent que no hem donat, i no és que l'haguem donat durant els últims sis mesos: fa trenta anys o quaranta, o cinquanta, o cent que no es donen. I Holanda, sí. Holanda és un país que, en un moment d'aquests, de dificultat, pot actuar amb molta més energia, però, malgrat això, és un pressupost que el primer ministre considera dolent —dolent—; no prou bo des del punt de vista de la restricció. I l'altre dia, concretament, vaig tenir l'oportunitat, en una reunió europea, de parlar amb el primer ministre suec. El primer ministre suec ha fet un pressupost molt dur; és a dir, realment, el país que està

fent unes despeses, unes retallades de despeses socials més fortes, en aquests moments, concretament és Suècia. Val a dir que Suècia arrenca d'un nivell molt alt en aquest sentit –molt alt. Però..., i li vaig dir: «Escolti, el felicito, perquè he vist que vostè és molt valent perquè, a un any de les eleccions» –ell té eleccions el mes de setembre de l'any que ve–, «vostè ha fet un pressupost d'una extrema duresa, i jo no ho sé..., vol dir que vostè estarà en condicions d'anar a les eleccions l'any que ve?» Diu: «En fi, ja ho sé; l'any que ve ja ho veurem. Però de tota manera el que li vull dir és que el pressupost que hem fet no és tan dur ni és tan restrictiu com caldria.»

O sigui que aquest és un tema molt general, que m'imagino –no m'ho imagino: ho crec sincerament– que en el cas d'Espanya això és més acusat encara perquè, òbviament, tots plegats –tots plegats– estem en una situació d'insuficient maduresa si ens comparem amb el que és la situació política, social, mental, històrica, des de tots aquests punts de vista, que puguin tenir països com Alemanya, com Holanda o com Suècia.

Però ahir mateix jo vaig anunciar, vaig dir: «És molt possible que l'any que ve s'hagi d'incrementar la restricció pressupostària.» Vostè em dirà: «Doncs s'havia d'haver fet de cop.» Miri, doncs, hi ha una dita que diu que no es pot matar tot el que és gras. S'ha fet un esforç important en aquest sentit, que considerem insuficient. Evidentment, si algú ha d'anar més enllà en la restricció pressupostària, no pot ser Convergència i Unió ni el Govern de la Generalitat; en tot cas, el Govern central, si s'hi atreveix –no s'hi ha atrevit; també ho entenem. Nosaltres el que hem fet és donar suport en tot allò que el Govern central hagi cregut, tan enllà com el Govern central hagi cregut que podia anar; en aquest sentit. I en algun punt ja hem dit que calia anar més enllà, però evidentment ja no és feina nostra forçar una decisió d'aquest tipus.

En tot cas, nosaltres, aquest donar suport a la lluita contra el dèficit el vàrem fer l'any passat, amb aquelles referències que vostè ha minimitzat molt, perquè no és exactament d'aquella manera, i ha, més o menys, ridiculitzat, però de fet, nosaltres... El que passa és que l'any passat vàrem dir a en Solchaga: «El plantejament que tu fas és irreal, és voluntarista.» De fet, nosaltres, en això i en alguna altra cosa, vàrem proposar que l'objectiu de la reducció del dèficit no fos tan gran, en part per poder ajudar més la indústria productiva. Bé, vostè hi ha fet brometa, però, de tota manera, doncs, allò em sembla que vostè mateix ha dit que representava més de 100.000 milions de pessetes, i en representava bastant més –bastant més: cap als 200.000. I, per altra banda, hi havien també altres conceptes. No podem, així, per voluntarisme, simplement perquè ara ho escriu sobre el paper, dir que hi ha aquesta reducció del dèficit. I, evidentment, no hi ha estat; aquest any, des del punt de vista del dèficit, l'evolució ha estat realment desastrosa. Això és ben cert. Ja ho vaig dir ahir. I per què? Per manca de direcció política, per moltes coses, però també per un fet que no podem oblidar, i és que hi ha algunes partides que s'han incrementat molt i

que no sempre –no sempre– depenen de l'acció o de la manca d'acció del Govern. Concretament, per exemple, la partida de l'atur, que s'ha incrementat enormement, és una conseqüència de l'evolució de la situació econòmica i general.

A mi em sorprèn una mica, de tota manera, que vostè, des de la seva posició política, em faci aquest tipus de crítica, no? Perquè, és clar, si vostès haguessin sigut gent que haguessin tingut una política clara des del punt de vista d'alternativa econòmica, jo ho entendria; però jo la cosa més marcant que recordo de vostès, del Partit Popular –que ara es presenta com el gran defensor de l'economia productiva i de la iniciativa empresarial, que vol dir, precisament, aquest donar suport a l'economia privada i a la societat civil–, és el seu suport a la vaga de l'any 88. Perquè va ser així. Vostès van sucumbir a una temptació molt comprensible d'un partit d'oposició, doncs, de fer l'ullet a aquells que van contra el govern, encara que fos d'una manera absolutament –absolutament– contradictòria amb el que vostès són, amb el que vostès diuen i amb el que vostès diuen que defensen.

I també em sorprèn molt que mai vostès no haguessin pres una posició decidida i clara a favor de la devaluació de la pesseta, cosa que vàrem fer nosaltres –cosa que vàrem fer nosaltres. Vostès no ho van fer. Ni tampoc que haguessin fet propostes concretes, a part de criticar i a part de..., que és la seva feina, fer-ho, ja ho reconec. Però també és feina seva proposar propostes alternatives concretes. Bé, per tant, ho repeteixo: des d'aquesta perspectiva, em resulta sorprenent, però bé, això no vol dir res; és lògic que vostè avui, doncs, vulgui insistir en aquests aspectes.

Passem al segon error nostre. Diu: «la seva prioritat a l'autonomia». Sí, senyor! És que, per Convergència i per Unió Demòcratica, l'afirmació de Catalunya com a poble és una prioritat, i en certs aspectes i en molts moments és la prioritat. És que és veritat; és que és veritat. Vull dir, és que, quan realment faltàrem a la nostra raó de ser, al nostre programa i a la confiança que ens fa, doncs, una part important del país, és quan realment, això, ho deixéssim de considerar una prioritat. Això és una prioritat.

Bé, ben entès que aquestes prioritats s'estableixen molt sovint. Ara no voldria que..., ara li donaré l'oportunitat, si vol, d'utilitzar la seva ironia després, per les comparacions que faig, però, bé, ho faig simplement perquè és una que s'entén molt bé. Era realment la prioritat econòmica d'Alemanya, la reunificació? Era realment, estava en la línia de l'interès econòmic d'Alemanya oferir el canvi d'un marc per un marc? No; no, però ningú discuteix ni ningú discutirà en el futur que l'única manera d'aconseguir la reunificació era fer-ho com ho van fer i fer-ho quan ho van fer. Jo recordo una vegada que sobre aquest tema estava parlant amb el que aleshores era el president del Bundesbank, en Pohl, i em va dir, escolti, això és un disbarat, això del marc pel marc. Ara, jo entenc que el canceller, segurament, no ho pot fer d'altra forma. I fixin-se que és una, gairebé l'única vegada, l'única vegada que la Bundesbank ha abdicat de la seva in-

dependència a l'hora de prendre decisions i ha pres una decisió que tècnicament era inacceptable. La reunificació s'ha de fer amb aquesta base? Endavant, no en parlem més, ja veurem què passarà.

Bé, vull dir que moltes vegades passa que en un país —i aquest exemple és ben rotund i ben clar i de molta transcendència, fins i tot molta transcendència per a la resta d'Europa—, moltes vegades passa que la prioritat del país, la prioritat nacional passa per davant de la prioritat econòmica. Jo penso que si algú s'ha proposat defensar l'economia catalana a fons, i a més en el que és la seva estructura, la seva estructura d'empresa, l'empresa que tenim, l'empresa mitjana, l'empresa petita, som nosaltres.

Miri, jo tinc una definició de Catalunya que potser l'han sentit alguna vegada. Jo dic que la història de Catalunya es pot explicar en cinc segons, naturalment, pels que en saben, d'història de Catalunya, i és la següent, i ho entendrà de seguida. Algú pot fer-hi bromes, sobre això, però a l'hora d'entendre el perquè de les nostres actituds polítiques fins i tot molt i molt concretes, molt concretes, pensin en el que ara vaig a dir: Catalunya és el resultat d'un empelt —diguem-ne així— entre Jaume I i la revolució econòmica industrial del segle XVIII i del segle XIX. O sia, dit ara no en quatre segons, sinó en un minut, vol dir el següent: Jaume I, Pere el Gran, el Consolat de Mar, Francesc Eiximenis, Ausiàs Marc, Ramon Muntaner, l'Estudi General de Lleida..., el que vulguin, és a dir, la nostra edat mitjana que ens configura com a nació, configura el territori, configura la llengua, la cultura, les institucions, la consciència de país, la consciència històrica, això. Això, a partir d'aquest gran moment, del segle XV —finals del XIV, segle XV—, entra en una molt greu decadència i arriba un moment que sembla que això s'acabarà, que s'apagarà, com les espelmes aquelles que s'estan apagant i que gairebé ja només fumegen. I, aleshores, per un fet històric que a primera vista pot semblar un miracle, però que tampoc no ho deu ser, però no és qüestió d'entrar-hi ara, en el segle XVIII, de fet ja a finals del XVII, però en el XVIII i el XIX, doncs, a Catalunya, a Catalunya i només a Catalunya, en tot el sud d'Europa, a Catalunya i Llobardia —naturalment ara la Llobardia la deixarem de banda—, a Catalunya es produeix un fet molt important, i és que incorpora la revolució econòmica, primer, bona part, bàsicament, concretament la Catalunya agrària, en segon lloc mercantil, després industrial: la revolució econòmica. I en comptes que aquesta revolució econòmica es faci menyspreant —diguem-ne— el que en podríem dir el que quedava d'allò caduc de l'edat mitjana ho incorpora, s'hi empelta plenament, de fet surt d'ell, es renova, s'empelten i aquesta és la Catalunya que tenim avui.

I Convergència i Unió, com a coalició nacionalista que és, vol servir aquesta Catalunya perquè és la que hi ha; és el resultat de la nostra tradició històrica, de la nostra realitat nacional: poble, llengua, cultura, institucions, història, això. I després l'altra cosa que també és història i és realitat d'avui, que és tota la recuperació econòmica, que no és només econòmica, naturalment, és social.

Per què tenim una estructura econòmica diferent? Per què tenim una estructura social diferent? Per què tenim una mentalitat empresarial que no hi ha en molts altres llocs? Per què tenim tot això de diferent? Bé, doncs perquè es produeix aquest fet en el segle XVIII i, evidentment, això després té totes les conseqüències que vostès ja coneixen en el camp cultural, en el camp lingüístic i, finalment, en el camp polític.

Nosaltres volem servir això, les dues coses —les dues, les dues—, perquè les dues són importants. I tant Catalunya és, per dir-ho així, doncs, Pere el Gran, com Catalunya és, doncs, tot l'esforç burgès i obrer del segle XIX; és això. I això és el que hem intentat servir. De vegades hem posat l'accent en una cosa, de vegades l'hem de posar en una altra. En el fons del fons, quan diem: dues coses volem per al pressupost de l'Estat, l'IRPF per una banda, i uns pressupostos que siguin creïbles, que siguin positius, que permetin a l'economia productiva —que és bàsicament el que tenim a Catalunya— anar endavant, responem, precisament, a aquestes dues preocupacions, l'autonòmica, la nacional, la nacionalista, i, per altra banda, l'econòmica, la del progrés econòmic.

Bé, vostè ha insistit molt en aquest tema dels pressupostos, però ara jo li vull fer una pregunta, a vostè. Aquesta economia catalana s'hauria servit millor sense pressupostos? L'economia que vostè diu, de les empreses petites i mitjanes de Catalunya i alguna mig gran i grossa i tot, alguna, s'hauria servit millor sense pressupostos? S'hauria servit millor a base d'instaurar una nova interinitat en política econòmica espanyola i fins i tot potser amb un pressupost prorrogat durant un any, s'hauria servit millor? Tots aquests empresaris de què vostè parla haurien estat més ben servits? Potser hauria estat més ben servit el Partit Popular davant la possibilitat d'una convocatòria de noves eleccions, no ho nego, però jo pregunto: tot aquest món econòmic s'hauria servit millor?, hauria estat més ben servit? Em sembla que no.

I que consti que nosaltres hem estat disposats —i ho hem anunciat— a votar contra el pressupost i a córrer aquest risc; ho hem dit, ho hem dit públicament i ho hem dit a qui ho havíem de dir; per tant, és un risc que hem assumit però, de tota manera, no era el nostre objectiu; el nostre objectiu no era el catastrofisme, el nostre objectiu era que el país anés endavant, evidentment, tenint en compte unes reivindicacions justes, legítimes i algun cop burlades, de Catalunya. Això és el segon punt.

Bé, quant a això també li vull dir una cosa, no? Vostè s'hauria de posar d'acord amb vostè mateix en una cosa; jo, personalment, i Convergència i Unió, nosaltres som uns pragmàtics, com de vegades vostè ens presenta: «vostès són uns mercaders», «vostès negocien», «vostès...». Tant per tant, això, que és..., a mi em resulta una mica sorprenent que vostè també, que, poc o molt —jo crec que molt, pels seus cognoms i tot plegat—, hauria de participar d'aquesta Catalunya del segle XVIII i del segle XIX, doncs, tingui la mateixa reacció que tenen algunes persones que tot això no ho

han tingut i que es pensen que negociar i intercanviar determinades coses és pur mercantilisme. No, escolti, això és la política, la política europea, la política holandesa, la política sueca, la política alemanya, la política francesa. És això, és això la política.

Bé, em sorprèn això que diu vostè. Però, en fi, de tota manera, de vegades vostè ens presenta a nosaltres i a mi mateix com una mena –diguem-ne– de mercaders, en el sentit pejoratiu de la paraula, o de botiguers, en el sentit pejoratiu de la paraula i, per altra, ens acusa de romàntics. Què som i què sóc jo? Un romàntic o un pragmàtic? Perquè, és clar, en certs moments ens diu que sembla mentida, que sempre parem la mà, que negociem d'una manera mesquina i després es parla que som una mena de bufanúvols i una mena d'illuminats. Què som? Uns illuminats o som, diguem-ne, uns botiguers de via estreta?

Bé, el tercer error, quin era el tercer error? (*Rialles*.) Ah!, bé, sí, diu que nosaltres..., això d'intervenir en la política espanyola. Sí, escolti, he utilitzat aquesta expressió i no em sap pas greu, no? Jo, perquè..., en fi, per enriquir la seva bibliografia (*rialles*) li llegiré una cosa que em sembla que vaig dir –no, amb tota seguretat– aquí al Parlament, em sembla que va ser..., no, l'any passat no, l'any 90, em sembla que va ser, esperi's..., el 90; diu: «Si en algun moment la veu i el paper del Govern de la Generalitat» –això era l'any 90– «i dels partits que li donen suport poden tenir especial força, això s'ha d'aprofitar, entre altres coses, per reclamar un canvi de la política industrial i agrícola del Govern central i una visió de l'activitat econòmica menys pensada en termes de grans fusions, grans bancs, grans elèctriques, grans multinacionals. I ja és bo tenir grans bancs i grans elèctriques, tot i que el preu del diner i de l'energia no depèn només del volum de les empreses, i de fet a Espanya tenim uns bancs que cobren uns interessos més alts del compte i més alts dels que els permet el Banc d'Espanya, i tenim unes elèctriques que estan –i aquí sí que hi ha una complicitat o una... –no, «complicitat» no és la paraula–, jo crec que hi ha una responsabilitat del Govern de cobrar una electricitat molt cara; però, en fi, ja és bo tenir grans bancs i grans elèctriques, però, fins i tot en països com Alemanya, França, Bèlgica i, no cal dir, Itàlia, la força econòmica del país, en un percentatge molt alt, depèn de les empreses que no són molt grans ni poc o molt emparades per l'Estat. I per això dic que si en algun moment la veu i el paper del Govern de la Generalitat i dels partits que li donen suport poden tenir especial força, això s'ha d'aprofitar per posar-la al servei d'aquest tipus d'economia.

Bé, podria, evidentment, donar-li més exemples d'això que en diem aquesta intervenció.

Home, jo no n'hauria parlat, de l'Institut de l'Empresa Familiar –com ha fet vostè–, ni dels empresaris ni de no sé qui més ha parlat. Aquí, la política, la fem els polítics; la política, la fem els polítics i la decidim els polítics; no la fan els empresaris, no la fan els capellans, no la fan els sindicats, en molts aspectes, no la fan..., la fem els polítics i, per tant, les decisions les prenem nosaltres i no cal que ens em-

parem en «aquest ha dit», «aquell ha dit», «l'altre ha dit», «el de més enllà ha dit». Tothom té dret a dir, tothom té dret a demanar-nos, tothom té dret a pressionar-nos, tothom té dret a organitzar els seus *lobbies*, tothom hi té dret, però la política la fem nosaltres. I no cal que ens emparem en aquest o en l'altre o en el de més enllà. Ara, ja que vostè m'ha dit que «com és que no en va fer cas, quan els de l'Institut de l'Empresa Familiar» –que no m'ho han dit mai, això, a mi, personalment, que quedi clar, això és un invent d'alguns diaris–..., que m'han vingut a veure per dir que formi part del Govern... Jo dic, escolti, si jo havia de fer cas a això, per què no els fa cas el senyor Aznar, que també l'han anat a veure i li han dit que voti les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, que les voti? Però això li ho dic només de passada, perquè quedi clar que ni vostè ni jo no l'hem de portar aquí, l'Institut de l'Empresa Familiar, ni ningú, perquè aquí els que tenim la responsabilitat som els que hem estat elegits pel poble de Catalunya, aquests i no més aquests.

A mi em fa l'efecte que el problema que té vostè plantejat... I aquí ara sí que li vull dir una cosa, és que el respecte molt en això que vaig a dir ara i que ho comprenc molt bé i que, a més, bé, el que anava a dir ara ja li ho diré després... (*Rialles*.) No, és una cosa positiva. Escolti, el problema està que vostès no han guanyat les eleccions, és clar. Vostè diu: «miri, vostès haurien de fer un govern que no sé què...» Escolti, nosaltres no hem de fer..., o bé no hem de fer res, i inhibir-nos, inhibir-nos; ens inhibim, que facin el que vulguin. No hi ha pressupost: no hi ha pressupost! No hi ha govern: no hi ha govern! No hi ha política econòmica: no hi ha política econòmica! O, si no, hem de tenir en compte els números, i jo, evidentment, no sóc tan expert com vostè en segons què, perquè no sóc físic, però de sumar i restar en sé (*rialles*), i de sumar i restar diputats en sé i, per tant, el problema està que vostès no han guanyat les eleccions i, per tant, a vostès..., el Govern que vostè creu que hi hauria d'haver no va tenir el suport del poble espanyol.

Vostès van fer un molt bon resultat i el seu líder, el senyor Aznar, es va consolidar molt, i això és molt bo –deixi-m'ho dir, això és el que volia dir després–, i això és veritat, això és molt bo, perquè és molt important que a Espanya hi hagi una alternativa creïble, i vostès són una alternativa creïble, cosa que fa uns anys no eren, vostès són avui una alternativa creïble, i els felicito, i me n'alegro i crec que se n'ha d'alegrar tothom; ara, avui –avui, segona meitat de l'any 1993–, doncs, no hi ha més cera que la que crema i hi ha el que hi ha, i nosaltres, evidentment, el que podríem fer és fer cas d'això que diu..., no intervenir, oi? Però la nostra obligació... Primer perquè tenim responsabilitat a nivell espanyol, i segon perquè la tenim a Catalunya, i dubto molt que Catalunya també es beneficiés d'un desgavell espanyol; doncs, hi hem d'intervenir.

Naturalment, hi hem d'intervenir amb condicions, i és clar que sí, i això no és ser mercader; això és ser fidel al nostre programa. El que se'ns podria criticar és que nosaltres col·laboréssim a canvi de res, naturalment que sí. «Per

què els votem a vostès, si vostès resulta que els nostres interessos no els defensen quan els poden defensar?». Vostè em dirà «Els han de defensar més.» Ja ho procurarem, no tingui por, però de tota manera, nosaltres, el que no podem és inhibir-nos. Ep, si ens donen la possibilitat; si no, evidentment, si realment ens «matxaquen», si realment ens marginen, si realment ens enganyen, nosaltres, evidentment, no podem assumir cap responsabilitat i hem de quedar, o hauríem de quedar, arribat el cas, al marge.

Quart error. Vejam, aquí, en aquesta cambra, nosaltres som objecte d'un foc creuat perquè ara, tots junts, ens diuen: «Vostès privatitzen molt»; un altre diu... Oi que sí que ens ho diu algú?: «Vostès privatitzen molt». No passarà aquest matí, segurament, sense que ens ho diguin. I uns altres diuen: «Vostès privatitzen..., vostès intervenen massa».

Nosaltres, jo li puc ben assegurar, senyor Vidal-Quadras, que tenim una filosofia —que l'hem explicat moltes vegades—, una filosofia social i política molt basada, precisament, en el tema de la societat civil. Em sembla que si vostè repassa les hemeroteques veurà que l'any 75, l'any 76, 77, 78, 80, 81, 82, que era una època que això de parlar dels privats i de la societat civil i de l'empresa privada era gairebé un pecat, pel que en podríem, de cara al que en podríem dir «les idees dominants del moment» i que no mereixia ni el respecte ni l'atenció de la majoria de forces polítiques, ni tampoc dels mitjans de comunicació ni dels sectors més influents de l'opinió pública, nosaltres sempre, sempre, sempre, *sempre* hem defensat la societat civil, hem defensat l'empresa privada, hem defensat la iniciativa dels particulars; en tots els camps.

Naturalment que hi intervenim, de vegades. Miri, hem hagut d'intervenir a Taurus. I hem intervingut a Taurus contra la nostra filosofia i assumint un risc important i amb molts diners, però hem hagut d'intervenir a Taurus, sí. I, com això, doncs, altres coses. I, per altra banda, també és cert que el Govern de la Generalitat, que és un govern nou —nou—, ha de fer moltes coses que no s'havien fet mai. De tota manera, jo li vull recordar les dades que li vaig donar ahir, no?: 17,5% dels treballadors de tota la Comunitat Econòmica Europea treballen a la funció pública, el 14,5 és la xifra espanyola i 12 és la xifra catalana, i, a més, ja li vaig explicar —ja li vaig explicar— que som la comunitat autònoma, segons dades del Ministeri d'Administració Pública, no dades nostres, dades del Ministeri —informe del 1992; li ho dic per si vol anar a consultar-ho a la biblioteca: informe del Ministeri d'Administracions Públiques de l'any 1992; o sigui, això és ben recent—, doncs som la que té un índex de burocratització —de burocratització— més baix. I fins i tot, tot i que no li negaré pas que nosaltres arrosseguem dèficits importants, de fet, a l'hora de fer la comparança amb la majoria de pressupostos, òbviament de l'Estat —òbviament de l'Estat—, que està pitjor que el nostre, i d'altres comunitats autònomes, el nostre, sense ser cap mena de model, però, evidentment, és el que es nota que ha tingut un esforç de disciplina més important, malgrat aquells increments que vostè deia.

Per acabar..., no he pogut, no he tingut temps d'apuntar-me tota una sèrie de coses concretes que vostè em deia, que segons vostè no s'haurien de fer, i per tant no les puc replicar una a una i potser m'allargaria massa. Ara, diu: «Vostès no tenen projecte de país.» Home, sí que tenim projecte de país. El projecte de país és aconseguir que aquesta Catalunya que abans li he descrit, que és a més la combinació —torno a dir-li— de Jaume I i de la revolució econòmica —econòmica, social, cultural, política, etcètera— del XVIII, del XIX i del XX, que tot això, primer, es mantingui, que es mantingui cohesionat, que es mantingui fort i que es mantingui dintre del marc —que això no ho hem pas negat mai—, dintre del marc de l'Estat espanyol, i en el context europeu aconseguixi un grau, evidentment més alt, de reconeixement del que és —del que és—, és a dir, una nació dintre, concretament, del marc de l'Estat espanyol. I això, òbviament, requereix, en el camp lingüístic, en el camp cultural, en el camp institucional, en el camp competencial, també en el camp de la projecció internacional —també en el camp de la projecció internacional—, requereix fer moltes coses que seguirem fent. Que seguirem fent, evidentment, marcats, això i tot, per la política d'austeritat que hi ha d'haver, per la política d'afirmació del país i de la seva identitat, afirmació del país i de la seva identitat i la seva projecció, això és part essencial, principalíssima del nostre programa, i, per tant, ho seguirem fent. I estic d'acord amb vostè: la identitat no és un programa; però la identitat és el que dona sentit a un poble i sentit a les persones d'aquest poble, i, per tant, programa o no, és el més important que hi ha.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Pot fer rèplica durant deu minuts, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè ha dit que vostè sempre ha defensat les mateixes coses, sempre ha defensat l'economia productiva, sempre ha defensat la mitjana empresa. Home, sí, l'ha defensat, però, diguéssim, amb matisos diferents. Per exemple, vostè, l'any 76 escrivia i deia el següent: «Una política catalana ha de ser una política social: més fiscalitat, més control públic de l'economia, sindicats forts i menys especulació. Pot convenir que determinats sectors, com l'energia i la indústria pesada o la banca passin, en tot o en part, al sector públic. L'empresa, la propietat sindical i l'autogestionada tenen un paper important en el sistema econòmic i social que presento, ja que podrien permetre l'accés al poder empresarial i econòmic de la classe obrera.» Aleshores, jo no dic que vostè no hagi defensat sempre les mateixes coses, el que passa que la manera de defensar-les ha anat evolucionant amb el temps, d'una forma prudent però interessant.

El penediment. Home, jo el que no li he demanat és que vingui aquí, es posi cendres sobre el cap i s'agenolli com l'emperador Enric a Canossa. No. Però, en qualsevol cas, jo el que sí que crec és que moltes de les coses que vostès fan i han fet van directament en contra de la recuperació econòmica de Catalunya. Quan vostè diu: «És que a Alemanya han fet la reunificació, i això és un gran objectiu nacional,

pel qual han sacrificat determinades qüestions econòmiques.» Però la comparança em sembla que no és exactament la més pertinent. Quan els alemanys es reunifiquen, el que fan és corregir una immensa injustícia, un tremend error històric. El que vostè ens proposa, a vegades, és el contrari; és a dir, és esguerrar o dificultar un gran encert històric, que va ser l'aplegament d'una sèrie de pobles per endegar tots junts grandioses empreses collectives. (*Rialles i remor de veus.*)

Quan vostè diu que els pressupostos, quan vostè diu que els pressupostos no són els que vostès voldrien exactament, això no ho diu solament vostè. El que va negociar aquests pressupostos, el senyor Roca, també ho va dir. Va dir: «Son pequeñas medidas. Soy el primero en decir que son escasas, pero es evidente que el cuerpo social español está enfermo y no acepta toda la terapia que quisiéramos. Podríamos hacer más? Todo es opinable; pero la cosa no da para más.» *La cosa sí da para más.* Vostès ara poden decidir. Vostès van dir: «Ara, decidirem». Bé, doncs ara poden decidir. I què és el que decideixen? Decideixen donar recolzament a uns pressupostos que no solament no arreglen res, sinó que ens mantenen amb els problemes vius, agreujats, i que en el termini d'un any –i això ho veurem aquí l'any que ve, d'aquí a un any–, en el termini d'un any farà que vostè es presenti aquí i aquesta vegada sí que s'hagi de posar cendres sobre el cap, perquè ni la xifra d'atur ni de creixement ni d'inversió serà la que Catalunya en aquests moments necessita, sinó que serà una materialització ja irreversible de deteriorament intolerable. Això és el que tindrem. I per tant, senyor Pujol, vostè el que no pot fer és venir com va venir aquí ahir, reconèixer que vostè ha aplicat –perquè ho va reconèixer implícitament– un model obsolet durant dotze anys, i ara diu que hem canviar molt de pressa –hem de canviar molt de pressa–; potser de govern, hauríem de canviar molt de pressa. Si vostè diu: «No podem mantenir el nivell de despesa que hem mantingut; hem gastat massa.» Doncs per què ho ha fet durant dotze anys? Per què ha gastat tant amb majoria absoluta? Si reconeix que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats, que hem gastat massa, per què ho ha fet? És vostè que ho ha fet, és vostè que n'ha tingut la responsabilitat, és vostè que ha estat en el Govern, és vostè que ha fet els pressupostos. Per tant, si hem gastat massa, si hem fet el que no havíem de fer, és vostè que ho va fer. No pot reclamar ara a la societat que faci els sacrificis, que se sacrifiqui, que s'estrenyi el cinturó, que... Vull dir, si aquestes polítiques que vostè va fer ens han portat a aquesta situació, és vostè que haurà de fer alguna cosa per corregir aquestes polítiques, és vostè que haurà de limitar la despesa corrent, és vostè que haurà de congelar el volum de l'Administració, és vostè que haurà de ser auster en el seu Govern, perquè la gent rebi aquest exemple, aquest acte de contricció, i d'aquesta manera pugui col·laborar a redreçar la situació.

Jo no sé com fa vostè els números. Catalunya té 190.600 funcionaris. Si dividim 6 milions per això, Catalunya té un funcionari cada trenta-sis habitants; per tant, no són quaranta, sinó que són trenta-sis. La veritat, s'ha d'administrar, però el que no es pot és falsejar les xifres.

Vostè diu: «Sempre, la política, l'hem de fer els polítics.» Malament aniríem si la fessin els capellans, si la fessin els empresaris... La política, l'han de fer els polítics. Aquest és un altre error conceptual. La política l'ha de fer tota la societat. Quan la fan només els polítics és quan passen les coses que estan passant, que és que durant dotze anys hem llençat la casa per la finestra, hem gastat el que teníem i el que no teníem, i ara estem com estem.

Jean-François Revel diu que un dels objectius, el principal, de la política és alliberar la gent de la política. I, si vostè em diu ara, amb aquesta fermesa i amb aquesta convicció, que la política l'han de fer els polítics i només que els polítics, l'únic que m'està dient és que pensa vostè persistir en el camí equivocat, que fins ara ens ha portat a la crisi que tots coneixem.

I com fa vostè els números? Perquè ahir deia: «Hem invertit més que hem gastat.» Senyor Pujol, com es pot dir una cosa així davant de la cambra?, que vostès, i els socialistes a Madrid, durant aquests anys han invertit més que han gastat? Des de l'any 82, l'Administració central de l'Estat ha gastat 150 bilions de pessetes en deu anys, dels quals 140 han anat en despesa corrent. 150, 140 en despesa corrent vol dir que són 10 d'inversió i 140 en despesa corrent. Per tant, hem gastat en despesa corrent molt més que no pas hem invertit. És exactament al revés del que diu vostè. Ara, si vostè puja a aquesta tribuna a dir coses que són exactament les contràries de la realitat, aleshores, sempre podrà vostè maquillar una realitat que no li convé.

I aquesta presentació que fa de la història de Catalunya..., diu: «el segle XIII, el segle XIX...», i, al mig, sis segles de vacances? És aquesta la història de Catalunya? És a dir, l'expansió mediterrània, Jaume el Conqueridor, sis segles de buit i el XIX, miraculosament, tornem a emergir, després de sis segles de repòs. Doncs miri, no. En aquests sis segles vam fer moltes coses, algunes importantíssimes, com per exemple ser socis fundadors de la primera nació europea, de la primera gran nació europea, per exemple. O sigui que podríem dir que van ser unes vacances ben aprofitades.

Vostè diu que defensa bé l'economia productiva, que vostè no fa més que defensar l'economia productiva. I vostè diu..., ironitza amb això que «sóc un il·luminat, sóc un mercader...». Doncs, miri: ni una cosa ni l'altra. Vostè és un *mal* negociant, a estonetes bastant il·luminat. Perquè vostè no negocia bé –no negocia bé. Si vostè vol negociar de veritat el que convé a l'economia productiva de Catalunya, aleshores no negocia bé.

Tampoc va negociar bé l'Estatut, segons ens deia ahir. «Catalunya és una nació però encara no està consolidada.» Després de mil anys, som una mica lents. Vostè porta dotze anys amb el poder a la mà. Doncs, aquests dotze anys, com ha negociat? O és que a la ponència constitucional no tenia vostè un representant fidel i punyent a l'hora de defensar els interessos de Catalunya? O és que, quan es va elaborar l'Estatut, vostè no era per allà, i el senyor Alavedra i altres dels seus més pròxims col·laboradors? Doncs, per què diu, ara, quinze anys després, que allò es va fer malament, que no és

suficient i que ara endegarà una gran operació «sense seny» de reivindicació autonòmica? D'alguna forma, arrauxada, segons es despenia de les seves paraules d'ahir. Doncs miri, analitzant la història, sembla com si no haguéssim après de la història, perquè, quan hem negociat amb la rauxa, ens han esbatussat i, quan hem negociat amb el seny, segons vostè, ens prenen el pèl. Aleshores, potser haurem d'agafar un altre camí. És a dir, incorporar-nos, sense reserves, des de la voluntat de plena autonomia, ple autogovern, ple exercici de la identitat, a una gran tasca comuna, entusiàsticament, sense reserves i potser d'aquesta manera trobaríem d'una vegada el nostre lloc en la història.

Jo he enumerat quatre errors que es resumien en un, d'això que vostè, després, ha respost, i crec que de la seva intervenció posterior es desprèn que vostè persisteix o s'entesta, és contumaç en aquests errors. I els resultats de la política conduïda per aquests errors els tenim tots davant dels ulls: el nivell d'atur que tenim, el nivell de tancament d'empreses que tenim, el pessimisme generalitzat, el desencís..., el país no va endavant, va enrere. Per tant, en comptes d'ignorar aquestes reflexions i desqualificar aquestes propostes i aquestes anàlisis, jo crec –hi insisteixo, senyor Pujol– que vostès haurien de reflexionar profundament sobre les coses que avui, amb voluntat constructiva, els hem dit aquí, per corregir el rumb, donada la seva elevada responsabilitat.

Nosaltres continuarem defensant el que sempre hem defensat, perquè he de dir-li una cosa: el senyor Aznar, l'any 88, no va de cap manera defensar cap vaga general, tot al contrari: mai no va defensar la vaga general. El que passa és que, és clar, el que no es pot pretendre és que el senyor Aznar ajudi el Partit Socialista en les seves col·lisions amb el seu propi sindicat; seria demanar massa: «*Dios dijo hermanos, pero no primos.*» És a dir que no es pot demanar al senyor Aznar que faci allò que no forma part de les seves obligacions. I quant a la seva capacitat profètica, vostè va demanar la devaluació de la pesseta quan la situació de l'economia espanyola era de tal desastre i la pressió sobre la pesseta era de tal intensitat que, francament, senyor Pujol, és que si vostè no s'hagués adonat aleshores que s'havia de devaluar la pesseta –cosa que es va fer vuit dies després–, aleshores, senyor Pujol, em sembla que hauríem de dubtar no solament de la seva capacitat profètica, sinó de la seva capacitat de comprendre la relació entre el tipus de canvi, el tipus d'interès i el funcionament dels mercats financers. Per tant, no em digui que això és el gran mèrit. I si el senyor Aznar era prudent els mesos anteriors, era simplement per responsabilitat política. (*Rialles i remor de veus.*) Perquè vostè sap, vostè sap molt bé que, en temes de devaluacions, el que no es pot fer és frivolitzar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, vejam. Només..., començant pel final: escolti, vostè que veig que és un...–jo li ho agraeixo molt, eh?, li agraeixo molt que llegeixi coses meves... Continuo: 25 de setembre de l'any

1990. Discurs en aquest Parlament. Nosaltres..., en una crítica a la política econòmica del Govern central, dic, concretament, critico «la manca d'una política microeconòmica de suport a les empreses; una política fiscal poc favorable a l'estalvi i a la inversió productiva i el manteniment del canvi de la pesseta d'una manera que està esdevenint insuportable per a l'economia espanyola». Això, l'any 1990. Fa més, ara, de tres anys. Bé, era un text que tenia a mà i, per tant, ara, per això l'hi dic, diguem-ne, de bursada, però li'n podria portar més, evidentment. O sigui que no és vuit dies abans. No és vuit dies abans: és molt abans, i feta, doncs, amb aquest sentit de responsabilitat que vostè diu, però tampoc es poden silenciar les coses, no? I, sobretot, no és un problema de frivolitat, això, perquè ignorar la realitat arriba a ser un problema de frivolitat. És a dir, nosaltres, per exemple, sempre varem estar criticant allò que deien: «si un dia hi ha dos grups a Europa, nosaltres anirem al davant del primer». Això va ser –per a qui ho va dir, que evidentment, no era ningú del seu partit, sinó un representant del Govern– una gran frivolitat, que estem pagant en part, no? Però dir que hi ha una cosa que no respon a la realitat i que, a més, perjudica el país no és frivolitat, i això és el que precisament el cap de l'oposició, crec jo, que hauria de dir.

Però, en fi, en tot cas, nosaltres, això ho havíem dit molt abans, com ara li acabo de dir amb aquest text que vostè pot comprovar en el *Diari de Sessions* del debat de política general de l'any 1990. És que el tenia casualment a mà.

Bé. Vostè diu: «Oh, els alemanys van fer això de la reunificació perquè s'havia de corregir una injustícia històrica; en canvi, nosaltres havíem estat participants d'un projecte gloriós, etcètera». Bé, bé..., d'un projecte gloriós, però que es feia a base de trepitjar-nos. És clar! És que nosaltres també estem corregint injustícies històriques; també estem corregint injustícies històriques.

Bé, si vostè, doncs, per exemple, si entréssim –que no hi hem entrat, i també ho prefereixo– en el tema, per exemple, del tracte de la llengua des del 1714, doncs li explicaria clarament i amb molt de detall –amb molt de detall, seria una mica llarg– el que ha estat, per exemple, la injustícia històrica en una cosa tan important per a un país com és la llengua, cosa que, com a mínim, aquesta, no els passava als alemanys de la República Democràtica.

Nosaltres també estem corregint injustícies històriques. I, és clar, vostè diu: «És que nosaltres vam fer unes vacances mal aprofitades». És clar, del segle XIV al segle XVIII vam estar quatre segles fent vacances mal aprofitades... És que vam estar esclafats durant una pila de temps. Aquesta és la paraula. I li demostraré això amb una cosa no política. És a dir, Catalunya té quatre grans moments artístics: el romànic –que és el moment de la fundació de la nació–; el gòtic –que és el moment de l'esplendor de la nació–; el modernisme –que és el moment que l'impuls que havia començat el XVIII, a finals del XIX arriba a la plenitud–, i després tenim l'art modern, tenim en Dalí, en Miró i en Tàpies, i en..., en fi, tots els artistes contemporanis... Tenim això. No tenim barroc, o en tenim molt poc; tenim l'església de Betlem, i

tenim unes quantes coses, i tenim barroc..., sí, tenim barroc, i en teníem, sobretot abans del 36, en moltes esglésies de poble, perquè ja hi havia començat a arribar en un moment determinat, diguem-ne, la revolució agrària, i havien començat tots aquests campanars del segle XVIII que vostè trobarà, per exemple, pel Camp de Tarragona. Però, el que se'n diu el barroc «de gran nivell», com és de gran nivell, d'altíssim nivell, el nostre romànic, el nostre gòtic, el nostre modernisme i l'art modern del segle XX, no en tenim. Per què? Perquè era un país que estava escapçat i estava *oprimit*. Aquesta és la paraula: «oprimit». No va ser únicament en l'època d'en Franco que vam estar oprimits. Ho vam estar més a l'època d'en Franco, però no únicament a l'època d'en Franco.

Per tant, home, això de «vacances mal aprofitades», em sembla una mica sarcàstic, perquè no va ser això: van ser simplement uns anys, diguem-ne, de submissió política, més forta, més intensa segons els moments, però en darrer terme de submissió. I la societat, doncs, es va poder defensar bé, com ho demostra, per exemple, aquest... Li vull contestar a través, diguem-ne, a través de la història de l'art, que és poc política, però que és molt significativa, no?

Jo, ahir, vaig fer..., bé, jo crec que un exercici de modestia i d'autocrítica, però, entengui'm bé..., la prova és que vaig parlar en primera persona del plural: «nosaltres, les institucions, hem gastat massa..., el país ha gastat massa, els particulars han gastat massa, hem parlat...» «Hem» vol dir que ens incloïem nosaltres, la Generalitat, però hi incloïem tothom. Hi incloïem absolutament tothom. Vaig voler fer aquesta distinció perquè em sembla que és vàlida i s'ha de tenir en compte que tampoc no ha estat una despesa, diguem-ne, en termes generals, esbojarrada, ni una despesa... «esbojarrada» no és la paraula, no ha estat una despesa que no hagi tingut compensacions importants. Molt importants! Agafi Catalunya ara i la Catalunya de l'any 1980, agafi-la. És clar, vull dir que allà es veu aquesta despesa o aquesta inversió, digui'n com vulgui. Vull dir, no és que hi hagi diferència entre despesa i inversió, els diners són els diners, però sí que el concepte és diferent. I vaig dir «fins i tot admetent que no hàgim gastat massa, sinó que el cas és que s'ha invertit molt», el que avui hem de dir és que no podem continuar invertint de la mateixa manera. I que ha arribat un punt en el qual la inversió que hem fet pesa negativament, de moment si més no. Quines són les empreses que fan suspensió de pagaments? Moltes vegades, les bones; és a dir, les innovadores, les que s'han volgut posar molt al dia, les que han invertit molt, les que han tingut fe en el futur i s'han endeutat. I aleshores arriba un moment que aquesta empresa fa suspensió de pagaments, i tothom se li tira a sobre. Hi ha empreses que han dit: «escolta, el meu mal no vol soroll», eh?, no han invertit gaire, han estat quietetes, doncs, estan una mica estancades, però en el moment de la crisi el seu propietari ha anat mirant de tenir un patrimoni personal, en el moment de la crisi aquestes empreses se salven. Però les que van fer anar endavant el país en un moment determinat, de vegades han estat les més innovadores, que són les

que han gastat –o invertit, com vulguin–, però que arriba un moment que aquesta empresa innovadora i gastadora va dir «no puc gastar més» o «no puc gastar tant», o «no puc gastar de la mateixa manera», i això és el que ens passa a nosaltres, que no ens n'hem pas d'avergonyir, però simplement hem de prendre consciència –nosaltres, i sobretot el país– de quina és la situació, perquè els polítics, diu, han de tenir en compte, han de no... La política la fa tothom, la política la fa tothom, però les decisions les prenen els polítics. I així ha de ser. El que passa és que ho hem de fer tenint en compte la societat; és clar que sí! I la hi tenim; no sempre la hi podem tenir, perquè, potser si tinguéssim més en compte la societat, aquests anys últims hauríem gastat molt més, perquè ja vaig explicar ahir que, en part per culpa nostra, la societat està dominada, en aquests moments –aquí i a tot Europa–, per la idea, per una banda, del consum, però, per l'altra banda, del més i més i més i més d'això, i més d'allò, i més d'allò. A tot Europa. Perquè, a més, quan jo dic «hem» gastat massa o «hem» invertit molt, i no podem continuar invertint tant, no parlo només de Catalunya, no parlo només d'Espanya. És que aquest és el discurs, el discurs de tots els polítics europeus avui. És a dir, he fet tantes referències a en Kohl que ara no en vull fer més, però, si vostè agafa, per exemple, els d'en Scalfaro, els d'en Lubbers diuen exactament el mateix: que nosaltres hem passat una conjuntura europea que ha estat brillantíssima, devia de fer moltes i moltes i moltes dècades que no era tan brillant, ens hi hem llançat molt, fins que ha arribat, primer, la realitat i, després, uns quants pensadors, uns quants escriptors, uns quants polítics..., ahir citava Helmut Schmidt, que deia: «escolteu, està molt bé tot això, però ja n'hi ha prou; compte, nosaltres hem anat més enllà del que podíem anar». «Nosaltres». No el senyor Pujol, que fa dotze anys que és president de la Generalitat; el senyor Pujol potser també, però, «nosaltres», vull dir, tota la societat europea, no únicament la societat catalana ni la societat espanyola. I ara, això, hem de canviar-ho.

Bé, i a part d'això, hi havia aquesta dada dels... Miri, en primer lloc, jo m'he de refiar del que diu el Ministeri; m'he de refiar del que diu el Ministeri. Jo no crec que..., és a dir, el dia que no ens puguem refiar del Ministeri, d'unes dades del Ministeri sobre una cosa així, sigui d'un govern d'UCD, del PSOE o del PP, aleshores, realment, la inseguretat serà absolutament total. I les dades del Ministeri, li ho torno a dir, eh?, en el seu informe sobre l'any 92, són les que li he dit abans i que suposo que no cal que li repeteixi, però que estan a la seva disposició. Encara li hauria de dir una cosa: ens són més favorables, a nosaltres, aquestes dades, perquè hi afegim els Mossos d'Esquadra –que, per desgràcia, no són gaires– i en canvi, totes les altres comunitats no hi afegeixen –ni aquí tampoc– ni la policia, ni la Guàrdia Civil, entre els funcionaris, ni cap altra mena de policia. Nosaltres, concretament, no sé ben bé per què, ens els hi vam ficar; o sigui que això encara millora el nostre percentatge.

Voldria dir-li també, quan parlem de funcionaris, que de funcionaris la Generalitat en té exactament 32.267, a part de

tota la funció pública de sanitat, de l'Institut Català de la Salut, i a part de tot l'ensenyament. No, no; ja els ho admeto, però, vull dir, val la pena de diferenciar-los perquè no passarà tampoc gaires hores que ens demanaran que hem de tenir més mestres, per exemple, i suposo que ningú discutirà que hem de mirar de tenir..., i ens demanaran que tinguem més metges i més infermeres, i no ho podrem tenir, eh? Vull dir, la persona que pensi fer aquest plantejament ja sap quina és la resposta: no ho podrem tenir, almenys a part d'aquells que siguin estrictament imprescindibles, no? Però, en fi, en tenim 32.267 i després, fins a 108 o 109.000 –no 190.000; parlo de la Generalitat–, són els que té, com a conseqüència, em refereixo, d'aquests dos grans departaments.

També li vull dir una altra cosa: quan parla de si s'incrementa el nombre de funcionaris de la Generalitat... El nombre de funcionaris de la Generalitat també s'ha estat incrementant perquè s'han incrementat les transferències. Per exemple, aquest any mateix, em sembla que és aquest any que ens han fet la transferència de cambres agràries; la transferència de cambres agràries deuen ser tres-cents funcionaris, tres-cents funcionaris que tenim de més. És que hem obert l'aixeta i que això és can seixanta? No, no, és que tenim una competència que abans no teníem i que a més ens han traspassat els funcionaris, aquests funcionaris ja hi eren –ja hi eren–; eren de l'Estat i ara són de la Generalitat. I com això tantes i tantes altres coses.

No recordo ara..., simplement dir-li que... Sí, per cert, només una cosa. Com que vostè diu: «S'han d'utilitzar les dades amb precisió», permeti'm que li digui que la mitjana diària d'increment de l'atur durant tot el 93 ha estat de 181 persones; el que passa és que el mes de setembre ha estat de 500 persones diàries, sí. Perquè el mes de setembre, que vostès ja saben que és un mes molt dolent, que sempre és molt més alt, i aquest any ha estat més alt que els altres anys –això sí que és cert–, ha estat de 500 persones, però, de mitjana, durant els nou mesos del 93 ha estat de 181 persones. Bé, això no disminueix pas la gravetat –que quedi clar– del tema, però és només el que se'n diu per precisar les coses.

Els homes amb seixanta-tres anys de vida hem fet i hem dit i hem escrit moltes coses, però jo personalment crec sincerament –crec sincerament– que nosaltres, des d'Unió Democràtica des de l'any 32, o 31 –31–, fins a Convergència Democràtica, molt més jove, i molts de nosaltres personalment, i jo mateix, em sembla que hem tingut sempre una línia molt coherent i que som dels que podem mirar enrere, doncs, amb tranquil·litat sense haver-nos deixat influir més del que de vegades és mínimament impossible d'evitar per les conjuntures polítiques.

Bé, i res més. Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Uns últims cinc minuts, eh? El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. Jo li reconec que amb seixanta-tres anys es poden dir moltes coses, però, des de l'any 76 ençà, passar a parlar del poder de la classe obrera dintre el sector econòmic com una cosa

desitjable i de la..., en fi, de la collectivització del sector elèctric i de la banca al que es diu ara demostra que en aquests seixanta-tres anys es té un projecte, però que, més que un projecte, el que es té és un producte, i un producte adaptable.

Els empresaris que van invertir en aquest país amb entusiasme els anys 87, 88, 89 i fins i tot 90 ho van fer perquè van creure determinats polítics, que els deien que les coses anaven bé, que tot era prosperitat, que el creixement es mantindria... Vostè mateix, des d'aquesta tribuna, l'any passat –fa un any, el setembre del 92– encara sostenia que la situació no era tan greu i que Catalunya no estava en creixement negatiu i que nosaltres érem poc menys que uns catastrofistes. Això ho deia vostè fa un any. I ara diu, al cap d'un any, que hem gastat massa, que hem volgut aparentar més del que som –en això coincideixo amb vostè: vostès han volgut aparentar més del que són– i que, aquesta despesa exagerada, ara l'hem de corregir. Això, catorze mesos després. Per tant, senyor Pujol, els seus seixanta-tres anys, fecunds i plens d'activitat i de treball i de presència pública, el que sí que, des del meu punt de vista, necessitarien és un cert reforçament de la coherència interna. Els empresaris els van creure –els van creure–, van invertir molt i al final s'han trobat amb el que s'han trobat: una recessió de dimensions inèdites. Potser si vostè i els socialistes –els seus socis– haguessin dit la veritat en els moments que calia dir-la i haguessin pres les mesures que calia en el moment que calia fer-les ara aquests empresaris no estarien com estan.

Sobre la qüestió de la llengua no hem parlat, i jo crec que hem fet bé a no parlar-ne perquè no és un problema, la llengua, a Catalunya. Catalunya és un exemple de convivència lingüística extraordinari, és un punt de referència jo crec que mundial de com dues llengües poden conviure, coexistir de manera fluida, espontània, natural, cordial en un mateix territori. Crec que en això som un cas únic, punt de referència, exemple, i els catalans n'hem d'estar molt orgullosos, conservar i preservar aquesta característica que ens diferencia i ens distingeix i ens prestigia davant del món.

Ara, una cosa sí que només li vull dir, i això amb un to i una intenció absolutament positiva: la llengua catalana, que ha passat èpoques molt difícils, i no sempre per raons de persecució política –no sempre per raons de persecució política–, ha sobreviscut i en aquests moments té una situació satisfactòria, perquè 3 milions de persones vingudes d'altres parts d'Espanya han volgut voluntàriament, lliurement, entusiàsticament utilitzar-la i aprendre-la. Sense la contribució de les immigracions de l'últim segle o segle i mig, avui Catalunya tindria 2.600.000 habitants, i els diré més: el català seria una llengua absolutament residual. L'impuls, la força que ha tingut el català per sobreviure i superar les grans dificultats per les quals ha passat, en gran part –per no dir en part principal–, ha sigut gràcies a aquests milions, centenars de milers i milions de persones que durant un segle i mig han vingut aquí i voluntàriament –voluntàriament– i lliurement han volgut aprendre, utilitzar i servir-se i fer seu un idioma, una llengua com la catalana.

Per tant, conseqüència d'això: la força del català deriva de la llibertat, de l'adhesió de les persones a la nostra llengua. I li ho dic de cara a la propera llei o modificació de la Llei de normalització lingüística: tot el que sigui estimular, promoure, incentivar, facilitar tindrà el suport del Partit Popular, com no podia ser d'altra manera; tot el que sigui imposar coactivament, no s'equivoqui, el nostre suport no el tindrà, però és que, a més a més, treballarà en contra dels interessos de la pròpia llengua catalana. Hem tingut algunes petites espurnes, molt marginals, d'irritació a determinats sectors socials en dies passats; jo vaig tenir ocasió de debatre això amb el conseller, al qual vull agrair ara, una vegada més, l'extraordinària correcció i to obert i col·laboració que va oferir i que és un bon exemple d'aquest esperit, que és el que hem d'aplicar. Però, hi insisteixo, i faig l'advertiment com vaig fer l'any passat sobre la qüestió del creixement econòmic, i el faig ara per salvar la nostra responsabilitat: no s'equivoquin, no s'equivoquin, estimulin, promoguin, facilitin, incentivin, facin atractiu, però no imposin coactivament ni un gram en el tema de la llengua. I no ho facin per raons polítiques; ho han de fer a favor de la mateixa llengua catalana, perquè si hi ha una cosa que pot perjudicar el català és que no es vegi la nostra llengua com una fita cultural, humana i social a la qual la gent s'adhereix voluntàriament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, la gran novetat política des del punt de vista estrictament polític del debat que celebrem és que per primer cop el president de la Generalitat no ens parla només com a president de la Generalitat, sinó també com a representant de la política del Govern central; aquesta és la gran novetat després dels anys d'autogovern que portem. La veu del president de la Generalitat, del senyor Jordi Pujol, avui, i durant el 1994 com a mínim, és la veu d'una política pactada en els pressupostos generals de l'Estat i que significa una orientació conservadora de la política econòmica a l'hora d'afrontar les causes i les sortides de la crisi. A ningú no se li escapa que aquesta novetat situa també la mateixa política catalana en una nova etapa.

Senyor Pujol, vostè ahir ens va fer una reflexió sobre el que passa al món i ens va invitar a fer-la o a continuar-la. Tot i que no ho podem fer amb l'extensió que vostè ho va fer per falta de temps, sí que li volem dir i volem fer quatre consideracions, fins i tot quatre pensaments, en veu alta.

Primera consideració: que vostè es va quedar a la meitat de la reflexió del que passa al món. Perquè avui dir el que passa al món és fonamentalment dir que al món hi han dos grans problemes. L'increment constant i accelerat de les desigualtats socials i de la pobresa, no només entre el nord i el sud, sinó l'increment important de marginació en les societats desenvolupades; aquest és el primer gran problema del que passa al món. I el segon gran problema que tampoc va

tenir cap mena de referència en la seva reflexió extensíssima sobre el que passa al món és la greu i profunda degradació del medi ambient, que ha arribat a un punt que transgredeix els límits de la natura i que qüestiona la mateixa supervivència de l'espècie. Aquests són, per nosaltres, els dos grans problemes del món, i diem que són avui de forma contradictòria, perquè avui la humanitat té suficients recursos, innovacions tecnològiques, coneixements científics perquè tothom visqui bé en el món.

La segona reflexió és –o la segona pregunta que vostè no va fer–: el que passa al món, senyor Pujol, per què passa? Vostè ens parlava d'un món implacable. És inevitable que el món sigui implacable? És producte de les forces de la natura? Per què passa? Mirin, recentment, dues institucions científiques angleses han fet per primer cop a la seva història un llibre interessant sobre què passa al món; jo només els en vull llegir un paràgraf curt, que jo crec que dóna resposta a per què passa avui el que passa al món. Diu –literalment–: «Si resten invariables les pautes sobre l'activitat humana i no es reestructura l'economia, ni la ciència ni la tecnologia no podran evitar la degradació del medi ambient i la persistent pobresa del món.»

Tercera reflexió que li volem fer: si això és així, què cal fer per superar això? Si això és així, quines perspectives globals hem d'emprendre per superar això? Crec que en el diagnòstic que aquestes dues entitats científiques fan tenim la resposta: cal necessàriament canviar el model de creixement econòmic il·limitat per un model de desenvolupament ecològicament sostenible, cal fer això –això és lent, és difícil, però aquesta és la perspectiva–, i cal necessàriament produir un canvi profund de consum i de comportament de les dones i dels homes dels països desenvolupats, com a única perspectiva –com a única perspectiva– d'afrontar la disminució de les desigualtats i l'aturada de la degradació mediambiental.

I l'última reflexió: miri, tot i que des del nostre punt de vista vostè –hi insisteixo– va fer una reflexió inacabada, no té res a veure la reflexió seva sobre el món i les polítiques que vostès fan. I per què li dic això? Home, vostè ens va plantejar un món en convulsió –que en part hi coincidim– on tot ha de canviar en el món, ens deia el senyor Pujol en un moment, excepte una cosa. Saben què és? La política d'aquest Govern, que fa la mateixa des de fa deu anys, està bé i continuarà fent la mateixa. Això no és creïble. Com és possible que el senyor Pujol ens digui ahir, en una reflexió inacabada, que cal tenir un esforç de lucidesa, de perspectives, i no hi hagi una sola proposta política, ni una –ni una–, innovadora en aquesta situació. Però de veritat algú creu que en aquesta situació és possible dir que ja ho fem tot bé, o, dit d'una altra manera, confiança des de la història i des de la identitat? Això és absolutament necessari, però és insuficient, perquè hi ha hagut molts pobles que han tingut molta confiança, una bona identitat i que, a poc a poc, han anat perdent força. I, per tant, el que notem a faltar, en la seva intervenció d'ahir i també en les d'avui és: i en aquest món, en canvi, vostès què ens proposen de nou? Perquè

moltes de les velles receptes no serveixen, i no estem proposant canvis miraculosos, però sí noves perspectives.

I, en aquest sentit, nosaltres jutgem que els pressupostos generals de l'Estat per al 1994 són socialment inacceptables. Per què? Mirin, perquè no responen als dos problemes bàsics de l'economia per a nosaltres, que són crear ocupació i mantenir la protecció social de les dones i dels homes, dit d'una altra manera, aquests pressupostos fan recaure els efectes de la crisi especialment en els sectors socials més vulnerables, les persones aturades, els pensionistes i treballadors en general. Aquest pressupost, dit molt gràficament, camina sobre tres grans potes, és un pressupost que camina sobre tres potes. Primera pota, beneficis, exempcions fiscals importantíssimes a les empreses; amb algunes hi estem d'acord, ara, senyor Pujol, això també és augmentar el dèficit públic; el nivell d'increment de dèficit públic producte de les bonificacions com a mínim està situat en mig bilió de pessetes. Fóra possible haver reduït aquest dèficit públic, incrementar la inversió pública, aquesta era una altra opció de política econòmica possible i no es va fer. Segona pota d'aquest pressupost, retallada de les prestacions socials. I tercera pota, rebaixa del salari dels treballadors.

Sobre aquestes tres potes es fa caminar un pressupost que confia que simplement bonificant les empreses, que simplement fent això, simplement fent això, l'economia es reactivarà. I tot això es fa sota la invocació d'una solidaritat reclamada insistentment, entesa només com a solidaritat entre els treballadors mateixos, solidaritat dels treballadors cap a les persones aturades, o solidaritat dels treballadors cap als pensionistes. Mirin, a l'hora que es presentaven aquests pressupostos, producte de l'acord entre Convergència i el Partit Socialista, hem conegut que els beneficis de la banca durant el primer semestre d'enguany han estat de 364.000 milions de pessetes. Una part molt important, segons les xifres i els informes que s'han donat a conèixer, ha estat producte dels guanys produïts durant la tempesta monetària que va desembocar en la devaluació de la pesseta. És a dir, una operació clarament especulativa. És a dir, en un moment en què s'imposen forts sacrificis a les persones aturades, als pensionistes, als treballadors en general, no es demanen, ni s'apliquen –no es demanen ni s'apliquen– polítiques de solidaritat que afectin els sectors més poderosos de la societat envers els altres sectors més desprotegits.

És en aquest context, senyor Pujol, senyores i senyors diputats, que nosaltres qualifiquem d'injustos i d'insolidaris aquests pressupostos. Però, a més a més, els qualifiquem així perquè hi ha un intent d'ocultació de responsabilitats del Govern central i també del Govern català; sembla que en aquesta situació les polítiques d'aquests anys enrere no hagin existit o no les hagi fet ningú. Però també ho diem perquè aquesta política es complementa –i això ens sembla especialment greu, i ahir, en algun moment de la intervenció del senyor Pujol, jo crec que estava això subliminalment– amb un intent de culpabilitzar les persones treballadores pensionistes o aturades de la gravetat de la crisi econòmica.

Fa molts pocs dies, la setmana passada, un aturat d'uns cinquanta, cinquanta-cinc anys em comentava en una reunió de treball a Esplugues de Llobregat que havia treballat tota la seva vida des que tenia tretze anys, que feia més de dos anys que es trobava a l'atur, que tres fills seus també eren a l'atur, que sabia que possiblement no tornaria a poder treballar mai més i que això li suposaria una mínima i incerta pensió per a la jubilació. I em deia, i m'ho deia així: «I cuando escucho lo que dicen parece que yo soy el culpable, cuando lo único que he hecho toda mi vida es trabajar, a pesar de que ahora no sé ni cómo continuaré viviendo.» Assis-tim a una idea que es llança amb força de situar els que són els patidors, els que pateixen els efectes de la crisi com els responsables.

Amb aquesta política que vostè, senyor Pujol, fins i tot diu públicament que ha d'anar molt més enllà, que s'han de continuar rebaixant els salaris o s'ha de continuar flexibilitzant el mercat de treball, li volem dir que amb o sense recuperació econòmica, senyor Pujol –amb o sense recuperació econòmica–, Catalunya, amb aquesta política, no disminuirà de forma significativa el nivell d'atur a Catalunya. El senyor Pujol ens deia: «aquests anys han estat anys bons per a Catalunya», i he pensat: darrere d'aquesta afirmació del senyor Pujol ja hi ha una acceptació d'allò que molta gent diu d'una societat dual. Aquests anys bons de societat, senyor Pujol, a Catalunya hi havien 150.000 o 200 aturats. Però per vostè són bons anys. Jo crec que ningú pot dir que són bons anys quan en un moment de creixement econòmic hi ha 200.000 aturats.

Els problemes de fons són altres, som un país amb un baix nivell educatiu. Un país amb una gran necessitat de reconversió ecològica del seu teixit industrial. Un país que per comptes de pensar cap a un repartiment del treball fa milions d'hores extres. Un país que dedica recursos absolutament insuficients a la investigació. A més a més, aquests pressupostos generals de l'Estat són, des de l'òptica municipal, absolutament rebutjables, també. Els ajuntaments es troben en una situació financera de fallida, una fallida financera que no ha estat causada per la mala gestió, sinó per l'important esforç inversor realitzat des del 79 ençà i per la discriminació financera –i cal dir-ho ben alt, per la discriminació financera– que han sofert tant del Govern central com del Govern català. La Llei d'hisendes locals, en comptes d'incrementar la suficiència i l'autonomia financera dels ajuntaments, l'ha empitjorat, i el Govern català segueix sense crear el fons de cooperació municipal.

Mirin, en la revisió del finançament autonòmic els ajuntaments han quedat exclosos, com si els ajuntaments no fossin Generalitat. Els ajuntaments són també Generalitat, però en els pressupostos per al 94 les transferències corrents per als ajuntaments disminueixen en valors reals i les transferències de capital disminueixen en valors reals i en valors absoluts, exactament en un 18,4%. És a dir, des d'una òptica municipal els pressupostos de l'Estat, que vostès, senyors de la majoria, han pactat amb el Partit Socialista, situen també els ajuntaments en una perspectiva sense sortida.

Quina és la situació a Catalunya? Aquí ja s'han donat moltes dades, en tot cas, vull donar-ne un parell. Primera, el reconeixement, per tots els estudis i informes econòmics, que la situació econòmica catalana ha tancat el primer semestre en un clima de forta recessió, de fortíssima recessió, molt per sota de l'economia de la resta de l'Estat i que s'han destruït 129.000 llocs de treball en divuit mesos –en divuit mesos, 129.000 llocs de treball. Avui la xifra d'aturats són 477.000 persones, i les dones, amb un índex d'atur del 24%, i els joves, amb un índex d'atur del 37,1, són els principals afectats per l'atur. Aquestes xifres són xifres sense precedents a l'economia catalana i aquesta situació genera forts desequilibris socials i territorials i també provoca la desaparició de determinades empreses o situa moltes empreses amb greus problemes de futur. I arribats a aquest punt emergeix una pregunta amb força: aquesta situació, que, evidentment, és normal que un país com Catalunya, industrial, pateixi més fort que altres nacions o regionalitats, però arribats a aquest punt, la política del Govern català en aquests anys ha servit per enfortir el teixit industrial català o no? Tenim algun símptoma que resistim millor? La nostra resposta és que no, que la política industrial del Govern català, per inexistent –per inexistent–, no ha enfortit el nostre teixit industrial, ha estat la política d'un govern que es reclama del nacionalisme, però que deixa exclusivament a mans del mercat la conformació del teixit productiu de la nació i que, per tant, supedita la nostra economia a lògiques i interessos que no tenen res a veure amb Catalunya. Ens trobem, creguin-me, davant d'un nacionalisme econòmicament i socialment incoherent.

Els grans exemples que el president de la Generalitat ens anunciava fa uns quants anys i des d'aquesta tribuna en debats com el d'avui, de KIO o de Javier de la Rosa com a model d'empresari català, s'han ensorrat estrepitosament. Les lloances sobre la venda d'ENASA o de SEAT a multinacionals sense plans industrials, sense transparència dels acords, sense participació pública en alguna d'aquestes empreses ens ha portat, ha provocat en bona part els problemes actuals.

Miri, senyor Pujol, no sabem què hauria passat amb una SEAT on la presència i la participació pública haguessin impedit determinats aspectes de la gestió de Volkswagen clarament lesius per a SEAT. Tampoc no sabem si el coneixement previ dels problemes de la SEAT, en tant que haguessin format part de l'accionariat, hauria pogut evitar part dels problemes presents; tot això no ho sabem. Ara, sí que sabem on som avui a SEAT. Evidentment, com a producte d'una crisi del sector de l'automòbil a nivell internacional, però també com a producte que la principal empresa catalana, una empresa estratègica per al conjunt del país, ha estat al marge de les orientacions, de les informacions, dels consells, de la participació de Catalunya, de Catalunya representada en el seu govern català.

Senyor Pujol, li volem dir sense embuts que la inexistència d'una política industrial del seu govern és, en part, en gran part, la causa dels nostres problemes. Però, a més a

més, tot i la gravetat de la situació el Govern català continua sense respondre al nivell que reclamen els problemes socials i econòmics: «ja ho fem bé». Ahir el discurs va ser un exemple, un exemple gairebé de dues hores, on gairebé cap referència a què fer davant d'aquesta situació. Som davant d'una situació normal? O tenim una situació excepcional? I, si la tenim, hem de parlar del món? Totalment d'acord. Hem de parlar d'Espanya? Totalment d'acord. Hem de parlar de les relacions Catalunya - Estat? Totalment d'acord. Ara, haurem de parlar del mig milió d'aturats, o no? I per què no en parlem? La resposta és: «ho fem bé». Hem de continuar fent el que fem bé i, per tant, no tenim cap responsabilitat, ni cap política, ni cap modificació pressupostària que intenti, amb les competències dels recursos, que tenim, que són importants –un bilió i mig de pessetes–, donar resposta per petita que sigui, per crear aquesta confiança i il·lusió. Però confiança i il·lusió amb el govern davant, orientant una perspectiva clara de recuperació a Catalunya.

Miri, senyor Pujol, no serveix, d'altra banda, que el president de la Generalitat, que vostè opini sobre quina política s'ha de fer a Madrid si renuncia a fer-ne a Catalunya. Certament, vostè, com a president, té l'obligació d'opinar i d'influir tant com pugui en la política del Govern central, però li reclamem que vostè dediqui moltes més energies a l'acció del govern a Catalunya, a fer funcionar el seu govern, i no pas que orienti fonamentalment la seva política pels conflictes amb la resta de l'Estat ni per un estèril cofoisme. Crec que aquestes dues idees també van ser ahir presents en una bona part del seu discurs.

I, en aquest sentit, senyor Pujol, creiem, li demanem que la situació extraordinària, excepcional, des del punt de vista social, industrial de Catalunya demana que el Govern català també presenti de forma urgent un paquet de mesures que donin resposta a aquests dos problemes: crear ocupació i millorar o mantenir els sistemes de protecció social, també des de Catalunya. Vostès no poden continuar governant com si no passés res de greu socialment i industrialment a Catalunya. Cal donar una resposta urgent i no estem pensant en un pla miraculós, que amb vint-i-quatre hores ho resolgui tot; això és impossible, però sí que li reclamem un seguit de mesures quantificables orientades a la creació d'ocupació, amb la realització d'una política industrial activa, amb una forta sensibilitat social i necessàriament negociades amb els agents socials.

Iniciativa per Catalunya hem elaborat, en col·laboració amb sindicalistes, amb professionals i amb experts, un document, amb quaranta o cinquanta mesures concretes que van en la direcció d'aquests dos grans objectius: crear ocupació i millorar els mecanismes de protecció social. Evidentment, no dispo de temps per explicar-ho detalladament, però sí que voldria assenyalar quins són els cinc grans blocs d'aquest document, i atenent al que ahir va ser el suggeriment del president de la Generalitat, que esperava aportacions en positiu al discurs que ell havia fet, sí que li comunico que immediatament que acabi aquest matí la sessió li faré entrega del document, és a dir, li entregaré al

senyor president les quaranta o cinquanta mesures que Iniciativa per Catalunya proposa en positiu per sortir d'aquesta situació. Moltes d'elles quantificades, concretes; d'altres que no necessiten més diners, sinó que signifiquen millores. En quins grans blocs hem agrupat aquestes propostes?

Primer gran bloc: cal augmentar els mecanismes de protecció social de Catalunya, des de Catalunya; no estem parlant de l'Estat, també des de Catalunya.

Segon gran bloc: cal fer un esforç, avui, d'incrementar els plans de foment de l'ocupació. Vostès saben els plans d'ocupació amb els ajuntaments, per a tot el 93, quin és el seu pressupost? Què hi dedica la Generalitat? 200 milions de pessetes. O sigui, tots els ajuntaments, durant tot un any, tenen 200 milions de pessetes per fer plans d'ocupació. Ara bé, aquesta Administració tan meravellosa –a la qual després em referiré– que el senyor Pujol ens explicava, gasta 1.500 milions de pessetes d'hores extres. És a dir, les hores extres d'un govern és més de set vegades els diners que dona per fer plans d'ocupació a un país amb el 18 o el 19% d'atur. Això no pot ser, això s'ha de modificar.

Per tant, escoltin, facin vostès una proposta d'incrementar –perquè la situació ho requereix– uns plans de foment de l'ocupació i iniciïn el camí del que avui és el gran debat de com serà el treball en el futur, i això vol dir, necessàriament, endinsar-se pel camí de repartir el treball. Aquesta és una qüestió lenta, però té efectes, qüestions que es poden decidir aquí i allà.

Primera qüestió que es pot decidir: quan el senyor Pujol ens parlava abans dels funcionaris que hi han, miri, si les hores extres que vostès han fet durant el 92 ho traduïssin a treballadors seria una empresa de mil treballadors tot l'any treballant; les hores extres que el Govern fa és com si tinguéssim una empresa de mil treballadors tot l'any. Suprimeixin les hores extres. Catalunya, durant el 92, el conjunt de Catalunya, va fer 20 milions d'hores extres. És moral –en aquest sentit recullo també les paraules d'aquesta necessitat de la moral–, és moral que 20 milions d'hores extres es facin en un nivell d'atur que no es pot aguantar?, del 19%? És moral que el Govern de Catalunya faci un milió i mig d'hores extres? Per tant, avui, repartir el treball té, d'entrada, qüestions fàcils que es poden fer, i a partir d'aquí cal iniciar, dir, estimular els agents socials i ajudar des de la Generalitat que cal repartir el treball, que mai més tothom podrà treballar amb el concepte que fins ara hem utilitzat. El treball serà cada cop més un bé escàs, cal repartir-lo, cal obrir –cal obrir– nous espais ocupacionals socialment útils.

És a dir, a Catalunya hi ha molta feina per fer. Només les necessitats de cura dels avis, dels malalts, de les necessitats culturals és molta feina per fer; per tant, no estem davant un problema de feina, estem que els avenços tecnològics ens permeten dedicar una part del treball de les persones, allò que hauria de ser l'objectiu important de les persones, a la cura de la gent. I per tant, amb dificultats, amb lentitud, cal obrir aquesta via i cal impulsar també des del Govern –i en això vostès no han pres ni una sola mesura– que tot això implica també necessàriament una reestructuració, un reparti-

ment igualitari del treball, d'atenció a les persones entre els homes i les dones, a la llar, i això també vol dir accions, campanyes en el sentit que, en aquest nou món de què estem parlant, necessàriament cal un repartiment igualitari del treball de les dones i dels homes a la llar. Per tant, segon gran bloc, he dit: plans de foment d'ocupació i avançar en el nou concepte de treball del futur.

Tercer bloc: política industrial activa. Aquí simplement vull destacar dues idees. Senyor Pujol, si volem que Catalunya continuï sent un país industrial, cosa que tots volem, la meua pregunta és: sobre quins sectors estratègics industrials? La seva resposta me la sé: els que el mercat digui –els que el mercat digui–, i per tant, ens podem trobar dintre de quatre o cinc anys, si continua el procés creixent de taiwanització, que acabem competint amb les dones i els homes de Taiwan; és possible, perquè el drama de Catalunya és que no podem competir amb els salaris de Taiwan, però no podem competir –després m'hi referiré– ni amb la formació ni amb la tecnologia dels països d'Europa. I el problema és on ens volem situar. Vostè, fins ara, el que ens està dient és que ens situem a Taiwan, quan vostè, ahir, l'únic que diu és que el mercat laboral és rígid, i quan ha dit recentment que cal rebaixar els salaris, la pregunta és fins quan haurem de rebaixar els salaris per competir amb Taiwan? Fins quan? I, per tant, cal definir, també des del Govern, sobre quins sectors estratègics volem rellançar la nostra indústria. Sabem que el tèxtil, que ho ha estat històricament, avui no ho pot ser, i des de moltes institucions locals s'han fet plans estratègics. Des de Catalunya no.

Però cal, també, en aquesta idea d'una política industrial activa, el gran repte de fer una reconversió ecològica de la indústria. Vostès, estic segur, tots vostès han llegit un estudi recent, o les informacions d'un recent estudi que diu que Catalunya és la comunitat autònoma que contamina més, en part perquè és on hi han més indústries, està claríssim; però avui molts dels tancaments que s'han produït a determinades indústries catalanes s'han produït, en part, perquè no s'ha agafat en el moment oportú la reconversió ecològica.

Quart bloc: la formació com a fonament de la competitivitat. No em puc estendre molt però, senyor Pujol, quan vostè ahir diu que el nivell formatiu de Catalunya és bo i acceptable, això no resisteix quatre números. Estic segur que moltes senyores i senyors diputats no ho saben. Vostès saben de la població de catorze anys, majors de catorze anys, quantes persones no tenen el graduat escolar a Catalunya? El 60%. Dit d'una altra manera: gairebé de cada tres, dos no tenen el graduat escolar. Saben vostès el nivell de fracàs escolar de l'FP o de l'EGB? Saben vostès que en aquests moments estem tirant recursos en formació professional, perquè el 44% va dedicat a la carrera d'administratiu, quan les demandes són del 17%. I, a tot això, vostè diu que és d'acceptable a bo. Tindrem –suposo– oportunitat de discutir-ho, però hi han moltes altres xifres que diuen, senyor Pujol, que en aquest tema els grans reptes de fa anys i anys que vostès tenen pendents sempre tenen la mateixa resposta:

«Ho presentarem i ho farem l'any vinent.» Quin element? Una Generalitat austera, simple i eficaç i descentralitzada.

Miri, vostès han construït una administració nova amb tots els vicis del centralisme. És a dir, han tingut l'oportunitat de construir de bell nou una administració que no és austera, que malbarata recursos, que té un nivell de despeses sumptuàries absolutament desorbitat i, fins i tot, que no gestiona multitud de recursos en bones condicions. És a dir, d'una reestructuració i d'una racionalització del funcionament de l'Administració pública autonòmica es desprenen, s'alliberen milers de milions de pessetes –i dic milers de milions de pessetes, i després podrem veure si és així o no–, dic que es desprenen i s'alliberen milers de milions de pessetes. I fins i tot, a l'hora de prioritzar i fer el pressupost hi han nivells diferents.

Tornem a la moral. Home, fa pocs dies s'ha dit que no a la creació d'un fons de garantia de pensions per part nostra, que estava valorat en 800 milions de pessetes el primer any i en 200, però, en canvi, l'any passat, només amb el lloguer de l'edifici d'una conselleria se n'han gastat 300 o 350; només en això. És a dir, mentre el pressupost de la Generalitat s'ha incrementat en un determinat tant per cent en els últims quatre o cinc anys, les despeses de lloguer, les despeses sumptuàries, les hores extres han tingut una pujada de total desgavell. O, dit d'una altra manera, durant l'any 1993, tot i que l'atur era un atur molt important, amb un increment del pressupost del 10%, totes les partides de foment de l'ocupació han disminuït, en un any en què hi ha més atur disminuïm els plans d'ocupació, les accions de xoc, però, en canvi, hi ha un increment importantíssim de despeses sumptuàries.

En tot cas, amb tot això –insisteixo que li faré entrega, atenent el seu suggeriment, de les nostres propostes–, el que li estem dient és que és possible i necessari donar una altra orientació a la política del Govern català.

Vull parlar també, volem parlar també d'una qüestió estretament lligada a la solució social i econòmica del nostre país. Em refereixo al model de creixement de Catalunya; el model de Catalunya que el Govern ens proposa. I, per tant, m'estic referint al Pla territorial de Catalunya. Un pla que, en primer lloc, arriba amb deu anys de retard –un pla que arriba amb deu anys de retard–, però un pla que quan dissenya el Pla territorial, senyor Pujol, no té en compte què passa al món, perquè avui al món, i especialment després de la Cimera de Rio, tothom diu que els marcs conceptuals de desenvolupament han de ser marcs conceptuals de desenvolupament sostenible, i això no té res a veure amb el Pla territorial, és a dir, absolutament res. És un pla que, en definitiva, diu que el 50% del territori català és inútil perquè no es pot edificar. És a dir, la visió del territori català és, en el Pla territorial, una visió mercantilista: la nostra natura, les nostres muntanyes són inútils si no hi podem construir. Això no té res a veure –hi insisteixo– amb les grans idees sobre les quals avui a tot arreu tots els governs comencen a preocupar-se. A més a més, és un pla que planteja el reequilibri de Catalunya amb una hipòtesi absolutament inversem-

blant de creixement d'un milió i mig d'habitants; aquesta preocupació de la pronatalitat, que no estic discutint, però que sí que discutim per quina raó avui la gent té menys fills. Quina és la raó? I, en tot cas, el problema de la natalitat a Catalunya no passa de veritat per fer plans de la família i insistint a la gent que ha de tenir més fills. El problema de la natalitat passa perquè la gent tingui feina, tingui il·lusió a la vida, perquè pugui compartir els deures de mare i pare amb el treball, això és el problema de la natalitat; no és donar subvenció i dir a la gent que es tracta de tenir fills.

Per tant li demanem, senyor Pujol –li demanem, senyor Pujol–, que refaci el Pla territorial; que el refaci amb aquesta idea que no pot ser un creixement econòmic il·limitat a Catalunya, que no pot ser com vostè diu repetidament que avui potenciar el turisme passa per fer camps de golf, ports esportius i pistes d'esquí; que tot això significa la destrucció del nostre territori; significa, en versió dels noranta, el que van significar nombroses urbanitzacions en els seixanta a Catalunya. Per tant, senyores i senyors diputats, estem parlant d'un altre Pla territorial, d'una proposta diferent de model de futur per a Catalunya.

Per acabar, voldria parlar del mite del 15%. Dic del mite del 15% perquè nosaltres creiem que els acords de finançament autonòmic del 92 i del 93 són acords absolutament insuficients i insatisfactoris, per tres raons. Tres raons que no són nostres: tres raons que eren de la part catalana i tres raons que el conseller d'Economia i Finances fa dos anys va repetir com els grans objectius a la Comissió d'Economia aconseguint aquesta negociació.

I els grans objectius eren: suficiència, amb uns números que el senyor Macià ens va presentar, que estan en el *Diari de Sessions* i que, de veritat, no tenen res a veure amb el que s'ha aconseguit, absolutament res a veure. El nivell de suficiència financera de Catalunya avui –cal dir-ho ben alt– és el mateix que teníem: 20.000 milions..., el mateix; absolutament el mateix.

Segon principi: la igualtat. El senyor Macià Alavedra ens deia: «Cal avançar que ens hem d'apropar cap a les comunitats de concert econòmic.» No hem avançat en res d'això. És a dir, el nostre nivell de desigualtat en relació amb la resta de comunitats continua sent el mateix.

Tercer objectiu: cal que Catalunya incrementi el poder polític, cal la cessió del 15%, la corresponsabilitat. I això s'ha d'entendre com s'entenia: la capacitat d'aquest Parlament de decidir en un tram important de l'impost, la nostra capacitat, la del poble de Catalunya. I si he dit abans que el nivell de suficiència financera gairebé està on estava, el nivell d'increment de capacitat política d'aquest Parlament és cap –cap. Què s'ha aconseguit? Home, s'ha aconseguit un reconeixement molt limitat del major esforç fiscal reduït a dos anys.

I ara el senyor Pujol, com acostuma a fer cada debat de política general, fa –permeti'm l'expressió– una velada amenaça: «A partir d'ara això s'ha acabat.» Jo els convido a vostès a llegir el debat sobre la situació de l'Estatut d'autonomia l'any 87 «A partir d'ara s'ha acabat», i el 88: «A par-

tir d'ara s'ha acabat», i el 89: «A partir d'ara, s'ha acabat.» Situar aquest debat en clau exclusiva de la reivindicació catalana, justa, davant de l'Estat. No parlar dels nostres problemes, però acabar negociant allò que no significa res. I avui, senyor Pujol, el Govern central té moltes responsabilitats en l'actual nivell d'autogovern; evidentment que sí, però vostè també les té. Perquè la majoria de traspassos, de transferències, de repetides fórmules de finançament autonòmic, vostè les ha signat. Vostè les ha signat. I ara es pot fer un llibre blanc, però aquí ja el teníem, el llibre blanc, consensuat per tots els partits, demanat externament, i sabem el que diu, el llibre blanc.

I situa vostè Catalunya, un cop més, en la insatisfacció. És a dir, vostès fan de la insatisfacció i de la frustració un element important del seu projecte nacional. I, fixi's, quan dic «insatisfacció» no estic dient que s'ha de dir que sí, perquè un «no» pot ser satisfactori en un determinat moment. Un «no» és, sovint, més satisfactori que un «sí» sempre i continuadament insatisfactori. I vostès ens han situat –han situat, volen situar, encara no ho han aconseguit–, aquest país, en el camí de la insatisfacció permanent; de la insatisfacció permanent, de la negociació de temes d'estat en clau partidista, i d'una confiança –hi insisteixo, si m'ho permeten– metafísica, històrica.

«Tinguin confiança perquè hem estat un país important, amb identitat»... Això és insuficient, avui. El nivell que Catalunya necessita és –hi insisteixo– situar aquest país en la solució d'aquests grans reptes que també ens afecten, a Catalunya: d'una política ecològica integral, d'una formació permanent de les persones; de la igualtat de l'home i de la dona; de la preservació del medi ambient com a eix central d'una política turística, d'una política industrial que respecti la natura... Això és el futur. Tot això és el futur. El futur no és allò altre; no és sortir d'aquest debat amb els titulars que «El senyor Pujol torna a demanar...», que ara sí que serà més dur. Aquest és el futur d'aquest país.

I dic això amb tota la fermesa de mantenir multitud de competències i de transferències que necessitem. El nostre Grup ha fet recentment quinze o setze propostes d'autogovern; les hem escrit, hem dit: «Iniciativa diu que en aquesta legislatura volem tot això» Voldríem que la resta de forces ho posessin a sobre de la taula i que entre tots –que entre tots– ens poséssim d'acord en un objectiu concret; dintre de cinquanta anys, ja veurem què demanem, però en aquests tres anys què diu Convergència i Unió, en concret, de millorar l'autogovern? Ho volem veure escrit, i creiem que seria bo, com ha passat al País Basc, que aquest escrit fos de tot el Parlament; de tot el Parlament.

Catalunya, els resultats de les negociacions de Catalunya amb la resta de l'Estat, en temes d'autogovern, quan les ha portat un partit han produït sempre insatisfacció. Sempre, l'han produït. I, per tant, el que els estem demanant és que surtin d'aquest camí de la insatisfacció permanent, que, d'altra banda, crec que serà difícil, perquè –hi insisteixo– crec que és un dels elements de fons –i electoralment els ha anat bé– de l'actual majoria, dels elements de fons d'insatis-

facció per posar sobre la taula propostes concretes a terminis concrets; acord amb totes les forces polítiques catalanes i negociació amb l'Estat.

Per acabar, una certa reflexió de fons; la tenia més desenvolupada, però he utilitzat molt temps. Crec que, del debat d'avui, i d'abans del debat d'avui, podem coincidir que el món viu uns moments difícils, de grans canvis i de reptes socials, econòmics i ecològics, però també de crisi de valors –i coincideixo amb el senyor Pujol. Però possiblement, des de la nostra òptica política, la igualtat i la solidaritat, que per nosaltres són valors importantíssims, estan en retrocés. Avui, els valors de la igualtat i de la solidaritat estan en retrocés, i es fa una lectura del valor de la llibertat parcial. És a dir, es parla de la llibertat de forma parcial. No es parla de tot el contingut de la llibertat.

Superar aquests grans reptes, avançar cap a una societat d'homes i de dones lliures i iguals en una terra habitable, només és possible –només és possible– des d'una societat que faci..., des d'unes dones i d'uns homes que combaten l'autosatisfacció i que es mouen pels valors –hi insisteixo– de la llibertat, de la igualtat i de la solidaritat. Aquest és el nostre compromís i, alhora, senyor Pujol, el nivell d'exigència amb què jutgem, no pas de forma positiva, senyor Pujol, la seva acció de govern.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, em sembla –vistes les coses amb un mínim d'objectivitat– que potser no caldria dir que jo no sóc el representant del Govern central: jo sóc el representant del Govern de la Generalitat, i el representant, també –si volen, evidentment, ho sóc–, de les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat. I el que passa és que el Govern de la Generalitat i les forces polítiques que li donen suport, evidentment, no es poden desinteressar de coses que passen fora de Catalunya i en certs aspectes ens influeixen d'una manera molt decisiva. Coses que passen, òbviament, a nivell de l'Estat, i a nivell europeu, i el grau en què la seva intervenció pot tenir un pes, doncs, aquest pes l'han d'utilitzar. I també és lògic que, a més, l'expliquin. Que expliquin per què la decisió és una cosa que en bona part s'ha pres pensant en Catalunya, no només en l'interès general de l'Estat, i perquè, a més, sigui quina sigui la decisió, té repercussions sempre sobre Catalunya. O sigui que és lògic que en parlem i, evidentment, que es prenguin determinades decisions que també té sentit que es defensin, si cal.

Sobre medi ambient, jo ara..., vostè hi ha fet una referència, tenia aquí preparada una llarga resposta que no faré, perquè em sembla que ens allargaríem massa. De tota manera, vull dir-li que salta molt a la vista que hi ha hagut –hi està havent– una acció important en aquest sentit. Miri, jo, ara, d'aquí a uns dies, he de fer una cosa d'aquestes que després, algun dia, em criticaran, suposo, no?, però..., dis-

pensin-me, però la faré, i és que aniré a inaugurar tres depuradores, perquè es dona el cas que són la noranta-vuit, la noranta-nou i la cent que hem construït darrerament, que són la de Ripoll, la de no sé on més..., Manlleu, la de Manlleu, i la número cent, la de Tarragona; així, simbòlicament, no? Bé, doncs, cent depuradores construïdes en aquests últims anys, en aquests últims tres o quatre anys deu ser.

Bé, és un exemple. Com aquest, els en podria posar tants d'altres, però em limitaré, simplement, a dir-los, a explicar-los una anècdota, una anècdota... No fa gaire hem començat a parlar que, és clar, un dels grans temes a discutir properament serà el tema de com s'apliquen els fons de cohesió europeus. I els fons de cohesió, els fons de cohesió..., la discussió és que estan definits com a fons estatals. És clar, nosaltres reclamem que una cosa és que les defineixin com a fons estatals i l'altra és que, quan afecten competències autonòmiques, la seva aplicació es pugui fer a través de les comunitats autònomes. I justament, bàsicament, té dos..., els fons de cohesió tenen dos destins principals, i un d'ells, precisament, és el medi ambient. I, naturalment, hem començat a plantejar això. I hem rebut una resposta, així, mig en broma, mig seriosament, però curiosa, no? «Home» –diu– «us preocupeu poc, perquè, si això dels fons de cohesió s'endarrereix una mica, passarà que la major part de les coses que es podrien finançar amb els fons de cohesió ja les haureu fetes.» O sigui que la visió que es té a Madrid..., ahir ho deia, concretament, amb una sola excepció, que concretament és Astúries, amb una sola excepció, la comunitat autònoma que va més endavant en la política mediambiental a Espanya és concretament Catalunya.

Ja ho vaig dir ahir, falta molt per fer, però és així. Si el senyor Saura, si el diputat senyor Saura desitja més detalls, després li puc llegir tot aquest document, però suposo que no cal.

Diu: «els pressupostos» –els pressupostos de l'Estat– «no creen ocupació». Bé, els pressupostos de l'Estat fan el que un pressupost pot fer; ho fan –ja ho he dit abans– d'una manera insuficient –ja ho he dit abans i n'hem parlat–, però fan el que un pressupost pot fer. Per exemple, fer que les coses es plantegin de tal manera que es puguin abaixar els tipus d'interès. Bé, doncs, abaixar els tipus d'interès bancari és crear ocupació. Això és crear ocupació. És a dir, no podem pensar que crear ocupació és només fer un fons comunitari d'ocupació en un ajuntament. Crear ocupació, sobretot, és baixar els tipus d'interès bancari; per exemple. O bé, posar-se en condicions de tenir una pesseta que, si per alguna cosa pequi, que sigui perquè estigui subavaluada, però mai superavaluada. Però, és clar, això també és un problema que va lligat amb la política pressupostària.

Per altra banda, vostè ha fet una crítica als ajuts fiscals a les empreses. Bé, però com fomentarem l'ocupació, si no ajudem les empreses? Perquè..., com es fa, l'ocupació? Com es crea? Bé, l'ocupació es crea a través de les empreses. I ajudar les empreses, si es fa bé i es fa ben controlat, naturalment, doncs és ajudar a crear ocupació, o ajudar a salvar-ne. Perquè, escolti, en alguns sectors –no li ho nego pas– estem

d'una manera que l'objectiu gairebé més és evitar pèrdua d'ocupació d'una manera immediata que no pas de salvar-ne. És la realitat que hi ha, i no cal pas que sigui ocultada.

M'ha semblat entendre que vostè parlava que es dedicava a les empreses –així, per tant, ho valorava vostè negativament– mig bilió de pessetes, a ajuts d'empreses, em sembla que ha dit. Escolti, què més voldria, jo? Què més voldria jo, que s'hi pogués dedicar mig bilió de pessetes; però no és mig bilió de pessetes, i aquí hi torna a haver la contradicció clàssica –i per a nosaltres feliç– que el senyor Vidal-Quadras diu una cosa i vostè la diu exactament a l'inrevés. Perquè el senyor Vidal-Quadras ha dit que s'hi dedicava massa poc –i jo també voldria que s'hi dedicés més, que quedi clar–, i vostè ha dit que s'hi dedicava mig bilió. No s'hi dedica mig bilió. Quina sort tindríem! S'hi dediquen..., és a dir, totes les mesures que s'han pres es calcula que, més o menys, poden representar 170.000 milions de pessetes, que..., bé, realment, no és gaire. En tot cas, de tota manera, és un canvi important respecte al que hi havia abans, i malgrat tot, encara que ara nosaltres, aquí, en grans xifres, diem que no és gaire, estic segur que hi haurà una pila, però molts milers d'empreses a tot Espanya i, evidentment, d'una manera molt especial a Catalunya, perquè el tipus d'empresa que es beneficia més d'això és el tipus d'empresa de Catalunya, que n'estaran molt i molt contents, de participar en el que sigui d'aquests cent setanta mil milions de pessetes.

Però, per altra banda –li ho repeteixo–, com vol crear ocupació si no és ajudant les empreses? És a dir, torno a dir-li-ho: s'han de fer els plans d'ocupació, el que vostè diu: «els ajuntaments, que facin un pla d'ocupació». Sí, senyor, molt bé. Però, escolti, de debò, allò que se'n diu crear una situació que permeti la creació de treball, és a través d'aquestes altres mesures i, per exemple, d'una manera molt especial, a través del pressupost.

Bé, escolti, a mi, de vegades –això ja ha passat moltes vegades, i suposo que és normal– em fan dir coses que no dic. Jo no tinc... Oh, diu: «s'entén subliminàrment»..., no, escolti, no. Subliminàrment, res. No hi ha cap intent de culpabilitzar ningú. I, de fet, si alguna cosa tenia d'especialment, diguem-ne potser una mica impactant, el meu discurs d'ahir, és que, en tot cas, hi havia un grau important d'auto-crítica. No volem culpabilitzar ningú, i molt menys els aturats i els pensionistes. I de fet –i de fet–, si vostè seguí les coses que dic, escric, publico o declaro amb tanta atenció com el senyor Vidal-Quadras, hauria trobat declaracions meves d'aquest estiu, conferències meves, escrits, en els quals dic textualment el següent: «Hi ha dues coses que no es poden tocar» –hi ha dues coses que no es poden tocar...» Li faré arribar aquest text, perquè ara no el tinc a mà. Hi ha dues coses que no es poden tocar, que són l'atur –el subsidi d'atur– i, sobretot, sobretot més encara que el subsidi d'atur –perquè el subsidi d'atur, encara, posats un dia a adoptar..., encara no seria la prioritat absoluta–, els pensionistes. Perquè, és clar, els pensionistes són una gent que tota la vida ha pagat una cosa i, per tant, té un dret, un dret que, si un dia

haguéssim d'entrar a discutir-ho, i de fet en alguns països s'està començant a parlar de què s'haurà de fer i, de fet, es parla que no sabem què passarà l'any 2010, i això no és cap amenaça, simplement, són els números que ho diuen, i diuen que hem de modificar les coses perquè l'any 2010 puguem complir, els qui hi siguin puguin complir en aquell moment els seus compromisos, no els seus compromisos: els compromisos que la societat ha adquirit, però, en tot cas, això, els pensionistes tenen això, i de cap manera... Això és el més sagrat que hi ha, els pensionistes són una gent que tota la vida ha pagat una cosa i, per tant, té un dret, un dret que si un dia haguéssim d'entrar a discutir..., i, de fet, en alguns països s'està començant a parlar del que s'haurà de fer i, de fet, es parla que no sabem què passarà l'any 2010, i això no és cap amenaça, simplement són els números que ho diuen i diu que hem de modificar les coses perquè l'any 2010 puguem complir, els qui hi siguin puguin complir en aquell moment els seus compromisos, no els seus compromisos, els compromisos que la societat ha adquirit... Però, tocant a això, els pensionistes tenen això i de cap manera, això és el més sagrat que hi ha, els pensionistes, i, entre altres coses, perquè, a més, els pensionistes, normalment, no tenen gaires possibilitats de reacció. És a dir, almenys, en teoria, molts aturats tenen possibilitats de reacció, un pensionista, no. Un home de setanta anys que té una pensió i que li diuen «escolti, ara aquesta pensió queda reduïda», aquell home no té capacitat de reacció la majoria de les vegades.

Per tant, no em faci dir el que no he dit ni tampoc vulgui –diguem-ne– llegir sublimarment i –perdoni– interessadament, interessadament el que jo he dit. Aquests dos punts, ben explícitament sempre ho he dit, són els últims que s'han de tocar; abans es poden haver de tocar altres prestacions socials, abans es pot haver de retallar segons quines inversions, o allargar-les en el temps, dilatar-les en el temps, moltes coses es poden fer abans de tocar, primer, el subsidi d'atur, però, sobretot –sobretot–, les pensions.

I el que vaig dir, també em diu que vaig dir que s'havien de rebaixar els sous, no vaig dir això. Ahir mateix, del que vaig parlar és de contenció salarial, contenció salarial no vol dir res més que simplement actuar amb molta mesura en tot el que siguin sous en aquest moment: contenció salarial, exactament així ho diu el meu discurs d'ahir, i en bona part –encara que en part el vaig canviar, no això– està escrit i suposo que està recollit en el text de la cambra. Contenció salarial, i és que, efectivament, el que no podem permetre –i no podem seguir callats davant el fet que en un moment de gran crisi, per exemple, hi hagi sectors que demanin incrementar els seus sous per sobre del que serà la previsió de la inflació, i això està passant, i està passant a la ciutat de Barcelona; està passant a la ciutat de Barcelona, i amb tota rotunditat s'ha de dir que això no pot ser, entre altres coses perquè fer això, això sí, és una cosa que condueix a l'increment de l'atur.

Bé, la societat dual: no, escolti, no, els que hem tingut responsabilitat de govern durant aquests dotze o tretze anys,

no només a la Generalitat, a la Generalitat, a la gran majoria, jo m'atreiria a dir que gairebé a tots, als ajuntaments i a nivell de Govern central també, a nivell general d'Estat també, no se'ns pot acusar d'haver fomentat la societat dual, i entre altres coses no se'ns pot acusar –no em diguin que ara defenso el Govern socialista, no, defenso la realitat–, no se'ns pot acusar perquè durant els anys vuitanta el canvi que hi ha hagut al país ha estat molt important, i ho ha estat, entre altres coses, en la línia de minorar la realitat, que ha existit, certament, de societat dual. I vostès repassin, passegin-se per qualsevol barri que era molt marginal, doncs, fa deu anys, i vegin quin grau d'escolarització hi ha o vegin quin grau d'assistència sanitària hi ha, o vegin com els ajuntaments han treballat en el camp dels transports municipals de cara als seus barris més perifèrics, tantes i tantes ciutats de Catalunya, amb la qual cosa, evidentment, hi ha hagut un canvi molt important, per exemple, tantes i tantes coses. I això només ho puc dir amb tanta rotunditat perquè aquí hi hem participat, òbviament la Generalitat, però molts, jo diria que tots o quasi tots els ajuntaments de Catalunya, i també aquest canvi s'ha produït d'una manera clara, d'una manera clara, a nivell general de tot l'Estat.

Per tant, no hi ha voluntat, no ens faci dir tampoc el que no diem, o no m'ho faci dir a mi el que no diem.

El tema dels funcionaris i de les hores extres... *(Pausa.)* El tema dels funcionaris: miri, jo, un milió d'hores, un milió d'hores extres..., és clar, hi ha números que, realment, posats en un titular, doncs, «un milió d'hores extres l'any!», poden semblar impactants moltes vegades; moltes vegades una xifra ics pot resultar impactant, però desgranem-la, aquesta xifra, desgranem-la. A veure, què és això? Mil hores extraordinàries l'any per 32.000 i escaig –abans els ho he dit– empleats públics. Bé, doncs representen 2,39 hores per persona i mes, 2,4 hores extraordinàries per persona i mes. Aleshores, vista la cosa així, i després del que els diré, em sembla sincerament que l'escàndol és absolutament excessiu; no té raó de ser. Perquè, a més, d'hores extraordinàries, o bé, dit d'una altra manera, representaria que hauríem d'incrementar en un 1,6 el personal de la Generalitat. Si volguéssim ocupar totes aquestes hores, un 1,6. Això, si agafa qualsevol empresa de les ben portades, de les ben portades, sobretot si tenen determinats condicionaments com ara el que els diré, doncs, no seria judicat negativament de cap manera.

He d'advertir que se'n fan algunes més, d'hores extraordinàries, el que passa és que no es paguen, perquè està establert que per sobre del nivell 24, fins al nivell 30, que és el més alt, les hores extraordinàries no es paguen. Però, en fi, d'aquestes, suposo que no cal que en parlem. En tot cas sí que, de tota manera, de passada vull dir que, en general –bé, naturalment, amb tots els pros i contres i totes les excepcions que vostès vulguin–, hi ha, en general, per part de la funció pública de la Generalitat, dels funcionaris de la Generalitat una actitud positiva. Però ara, tornant al tema de les hores extres, li vull dir el següent: d'hores extres, sempre n'hi haurà, perquè no n'hi haguessin caldria, bé, caldria per

començar una gran flexibilitat en les tasques a desenvolupar pels nous contractats. És a dir, les hores extres que ha de fer un mosso d'esquadra, les ha de fer un mosso d'esquadra, no tenim l'hora extra multivalent o polivalent, no ho tenim això. L'hora extra que fa un bomber, l'ha de fer un bomber i com això tantes altres coses.

Les hores extres, per exemple, que fan, per exemple, molts assistents socials, posem per cas, assistents socials de menors maltractats, són hores que ha de fer l'assistent social, i a més aquell, «escolta, tu, ara no, ara entres tu», «ara estic a punt d'aconseguir, després de tres hores de parlar amb aquest noi, de resoldre no sé què, però ara s'ha acabat, ara me'n vaig, ara que vingui l'altre»... No va així, això; aquell fa hores extres, que, moltes vegades, estic segur que no cobra, però moltíssimes vegades aquesta assistent social o aquest assistent social estic segur que no les comptabilitza. És clar que es fan aquestes hores extres, i després, per altra banda, necessitaríem coincidència geogràfica, i, és clar, aquests 32.500 estan repartits per tot Catalunya, i aquestes hores extres, una i mitja per aquí, una per aquí, una i mitja per allà, no totes estan concentrades en el mateix lloc, que és el que permetria potser, doncs, aquesta solució que vostès propugnen, estan distribuïdes per tot Catalunya. I, finalment, encara hi ha una altra cosa, i és que estan molt concentrades en el temps, i, és clar, per Nadal hi ha més hores extres, per exemple, i en determinats serveis, i a l'estiu hi ha més hores extres, dels mossos d'esquadra o bé, per exemple, no cal dir-ho, dels bombers, i tantes altres coses. I estan molt concentrades en el temps.

És així, el treball no és una cosa..., és un dels temes que ara es planteja, precisament, quan es parla de si s'ha de fer o no reducció de treball, que és un altre tema que avui no tocarem, evidentment. El treball no és una mercaderia que es pot dir «escolti, mig quilo d'això i cap aquí i ara mig quilo cap allà»; no, no, és una altra cosa, va lligat a una persona, va lligat a un lloc, va lligat a una especialització de la feina. Bé, nosaltres, d'hores extres, en tindrem, però, de tota manera li diré –ho repeteixo–: 2,39 hores per persona i mes, i això, sincerament, em sembla que no pot donar lloc a cap gran crítica.

Bé, un altre tema, també m'ha dit una cosa que jo no he dit mai, sempre més aviat he dit al contrari. Perdoni, encara li vull dir més coses sobre les hores extres, perdoni, ho dic per situar... Voldria dir-li que, a més, està previst en la legislació que es poden fer 80 hores/any, d'hores extres, i concretament en el cas de la Generalitat se'n fan 26,67. Això també és un dir, és una dada que pot ajudar a situar les coses en els seus termes justos. Ara, de tota manera es diu «un milió d'hores extres, quin escàndol!» No, un milió d'hores extres és això que els acabo d'explicar.

Una altra cosa. Vostè diu: «home, jo ja sé la resposta de vostè quant a política industrial: Taiwan». Escolti, vol dir-me, alguna vegada, que jo hagi dit això? Em vol presentar una declaració meua, un discurs meu, un escrit meu que digui que nosaltres hem de ser com Taiwan? Una altra cosa és que diguem que estem molt amenaçats per la competència

de Taiwan, això és un altre tema, però mai no hem dit que haguéssim de ser com Taiwan, i ahir mateix en el meu discurs vaig dir que nosaltres havíem de defensar el model social europeu, ho vaig dir ahir, vaig dir que era molt car, molt costós, difícil de mantenir, però que l'havíem de defensar. Per tant, tot el contrari de Taiwan. Home, no m'atribueixin, no m'atribueixin allò que no dic; ja sé que això els fa més fàcil la crítica, com més «tonteries» em facin dir més fàcil és que em critiquin, però jo no ho he dit mai, això de Taiwan, ni això de rebaixar els salaris, que d'això n'he parlat abans.

Ara, aleshores, política industrial: de cap manera això que diu vostè, «la que el mercat digui». Jo no ho he dit mai, això, i, a més, a part de no haver-ho dit mai... (*Pausa.*) A part de no haver-ho dit mai, és clar, hi ha el que és la nostra acció, i la nostra acció, en el terreny industrial, que no dubto..., sabent-me greu, però no tinc recança a qualificar de més modesta del que voldríem, però, de totes formes, la nostra acció en el camp industrial ha estat important i, a més, amb una orientació que va en la línia de la competitivitat i la qualitat.

És a dir, a part dels ajuts concrets, particulars, diguem-ne, en un lloc concret, abans hem parlat de Taurus, no?, i a part de moltes altres actuacions, deixi'm-li dir, per exemple, quines són les infraestructures de suport que hem donat a la indústria. Recordi que hem creat el Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions, que és una cosa molt important, molt important i, a més, ben considerada fins i tot a l'estranger, és a dir, està, diguem-ne, reconeguda per part de molts centres de control europeus. Estem acabant de fer l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, funciona ja la Planta Pilot de Química Fina, el Centre d'Aplicacions del Làser, el Laboratori d'Assaig i Condicionament Tèxtil, l'Associació de Motlles i Matrius, el Centre del CIN, o sigui, el Centre de Manufactura Integrada per Ordinador; tota la relació amb l'Institut Català de la Tecnologia. Funciona, amb impuls de la Generalitat, el Centre Internacional de Mètodes Numèrics, promogut per la Generalitat; el Centre Nacional –això fet, bàsicament, pel Govern central, però mantingut i impulsat ara per la Generalitat–, el Centre Nacional de Microelectrònica i l'Institut de Ciència de Materials; el Centre de Supercomputació, que situa Barcelona entre una de les set o vuit ciutats d'Europa amb més capacitat quant a ordinadors. El Centre d'Alta Especialització en Tecnologia de la Informació, l'Institut Català del Suro, l'Institut Català del Plàstic, l'Escola de Ceràmica de la Bisbal, etcètera, etcètera. No té res a veure amb Taiwan, això. Bé, val a dir que a Taiwan tot això ho tenen, atenció. Si per això vol dir situar-nos a Taiwan, en el sentit que siguem, puguem fer certes coses que ells fan amb molta qualitat, amb la mateixa qualitat, això sí, però jo sé perfectament què vol dir «vostè diu que siguem com Taiwan», vostè vol dir: «vostè vol que siguem un país simplement de salaris baixos i de poca tecnologia». Suposo que volia dir això. I, per si de cas ho volia dir, doncs, li he dit totes aquestes altres coses.

Política industrial, diu: «no en tenen, vostès». Home, doncs, això és política industrial, a part d'altres coses que no hi entraré i que el conseller m'ha donat, però que, realment, em fa l'efecte que els cansaria massa si ho llegís tot. Però, almenys en el camp de la internacionalització, sí que els vull dir que s'ha fet un esforç molt important; un esforç molt important.

Concretament en aquests moments, el Copca té més de trenta oficines obertes a tot el món, que, per cert, naturalment vostès saben fins a quin punt en el seu primer moment això va representar, doncs, una mena, diguem-ne, va representar un cert conflicte amb l'Administració central, en canvi avui hi ha una acceptació clara per part de l'Administració central; això, com a mínim, s'ha aconseguit. I tenim també cinc o sis –no recordo exactament quantes– oficines del Cidem. I fem, bé, això que vostès, alguns diuen «aquests viatges que no cal fer, perquè és llençar els diners». Doncs, sí, miri, jo estic molt content de dir-los, i potser donaré material per a l'escàndol d'algun diputat: no-ranta-una missions collectives hem fet durant l'any 93; no-ranta-una n'hem organitzat amb industrials i empresaris, i n'estem molt contents i n'estem molt orgullosos, i això costa molts diners, però són diners ben gastats, perquè això, senyor Saura, això és el que és crear ocupació.

Ara els explicaré una anècdota d'aquelles que, de vegades, no hauria d'explicar, perquè després tothom hi fa broma, no?, però l'altre dia, abans-d'ahir, a Terrassa vaig trobar un fabricant de màquines de fer xocolata, i em diu: «Escolti, vaig anar a la missió de Malàisia, a Kuala Lumpur, i, escolti, ha anat molt bé això; nosaltres hem fet molt bon contacte, estem venent màquines, concretament...», en aquest cas, concretament, era a Malàisia i a Indonèsia. Bé, això és fer ocupació, això és crear llocs de treball.

Bé, i naturalment, ara podríem entrar en tots els temes de formació, etcètera, etcètera, en tots els temes de suport a les inversions a l'estranger, que poden ser considerades, suposo, de vegades com a ajut a les empreses, un ajut pecaminós a les empreses..., però és que si les empreses nostres no inverteixen a l'estranger, doncs, anirem cap avall, senzillament. O bé parlar-los del Pla de promoció de la qualitat, en el qual participen més de cinc-centes empreses, concretament.

Bé, simplement és per dir-li que si vostè, quan diu Taiwan, amb aquell to..., sí, vostè ja sé què em dirà: «el mercat, Taiwan..., i d'aquí a quatre dies, doncs, res; simplement, ser una mena de taller per anar ajuntant peces», si vostè volia dir això, és exactament el contrari del que hem estat fent. Això, això no és una paraula, això no és una declaració; això és el que hem estat fent, això hi és, això es pot tocar, està tocant a Sabadell, bé, això es pot tocar, i moltes d'aquestes coses –altres, no–..., això hi és, i d'altres estan tocant al Vendrell –poden anar-ho a veure.

Vostès, concretament el seu Grup polític sembla que tingui..., en fi, sempre parla de SEAT, oi?, i, és clar, jo també. Però en parla amb to crític, i no ho entenc, perquè, escolti, si ara no tinguéssim la fàbrica de Martorell, aleshores sí que estaríem perduts. I la fàbrica de Martorell la tenim perquè...,

i aquí hi va haver una acció molt positiva del Govern central en aquell moment, i, concretament, essent ministre d'Indústria –m'agrada recordar-ho–, en Majó, va haver-hi una acció molt positiva, que va ser entendre que se n'havia de desprendre, de SEAT. Perquè, és clar, vostè diu: «sense presència pública...»; escolti!, si de presència pública n'hi havia hagut des del començament, i havia anat fatal. En vol més, de presència pública? Al cent per cent. I es va haver de vendre perquè s'havia de tancar. Bé, ara, que no hi hagi presència pública no és gaire greu, entén? –no és gaire greu–, perquè quan n'hi havia, i n'hi havia al cent per cent, va ser un desastre; va ser un desastre perquè la fàbrica no es va poder dimensionar prou..., per moltes coses, molt excusables i que no treuen que, a més, SEAT, durant els anys cinquanta i seixanta i setanta va representar molt, però molt –però molt– per al desenvolupament industrial de Catalunya, o sigui que això sempre serà un actiu que tindrà l'etapa de SEAT que va des del 50 fins al 85. Però això que vostès, el seu Grup va criticar va ser aigua del cel, aigua beneïta, que poguéssim..., que realment el grup, concretament Volkswagen, s'ho quedés, que fes la fàbrica de Martorell, que és el que avui, més que qualsevol altra cosa, ens permet defensar –espero que amb eficàcia– molts llocs de treball. Jo no he negat mai que entenc que aquesta és una crisi que se saldarà amb pèrdua de llocs de treball, perquè no vull enganyar ningú, i se saldarà amb pèrdua de llocs de treball, ja sigui per jubilacions, ja sigui per la pèrdua dels contractes temporals, o ja sigui, potser també, per la pèrdua d'alguns llocs de treball que simplement s'anul·laran, se suprimiran, amb les indemnitzacions que es negociïn. Però, de tota manera, en salvarem molts; podem salvar la marca, podem salvar que SEAT continuï essent l'únic..., el que és i només és ella a tot Espanya, que és un centre automobilístic, no únicament una fàbrica d'«ensamblatge», com són les altres fàbriques estrangeres que treballen a Espanya. Aquí hi ha –i també és el cas de Nissan, per cert, sigui dit de passada– un centre tècnic, un centre de desenvolupament, un centre de màrqueting, etcètera. Tot això, per què podem aspirar a salvar-ho? Bé doncs, simplement, podem aspirar a salvar-ho perquè s'ha fet Martorell. I, Martorell, per què s'ha fet? Doncs perquè hi va entrar Volkswagen. I aquest és el balanç.

Ara..., bé, més de SEAT, de moment, jo no crec que calgui parlar-ne, però ja que vostè ja hi ha fet referència en to crític, deixi-me-li dir que crec que va ser una operació molt positiva des del punt de vista industrial català; que ara, evidentment, en aquest moment de crisi general automobilística a tot Europa, hem de salvar el cent per cent..., el cent per cent almenys en el que és producció; el màxim possible en el que és llocs de treball, i després, també, més del cent per cent –i, a això, hi podem aspirar– en el que són llocs de treball de la indústria auxiliar.

Bé, ja que parlem de SEAT i així, jo el que voldria dir és que... Bé, em sembla que no cal que ens allarguem més sobre això.

Una paraula només, per acabar, sobre el tema del Pla territorial; més que del Pla territorial, el qual és objecte de dis-

cussió i pot ser objecte de molts canvis en molts aspectes, i que hi haurà l'oportunitat d'anar-ne parlant durant aquests propers mesos, jo els volia dir només..., només una dada, els dono, i és que el que sí que la Generalitat ha fet, que el Govern de la Generalitat ha fet des de l'any 80, és una política d'equilibri territorial. Això, ho ha fet. I, concretament, ja que parlàvem del camp industrial, l'ha fet també en el camp industrial. I aquí tenim, per exemple, les subvencions dels anys 90, 91 i 92, per tal d'ajudar indústries situades en diverses comarques de Catalunya, és a dir, està comarcalitzat això. I, és clar, clarament, la comarca que ha rebut més subvencions per al reequilibrament i per defensar la seva indústria és el Berguedà, la segona és el Ripollès, la tercera és la Conca de Barberà i la quarta és el Baix Ebre. O sia que en aquest sentit, òbviament, això no respon al que en podríem dir una distribució proporcional de cara al que és el pes industrial territorial de Catalunya –evidentment, no respon a això, oi? Respon precisament, en part, en bona part, a aquest intent, diguem-ne, de fer que allà on hi hagi indústria n'hi segueixi havent, perquè..., fins i tot, de vegades, fent-la passar per davant d'altres consideracions.

És a dir, el cas de Taurus, per exemple, ens serveix per a això, no? I acabo: Taurus tenia una carretera molt dolenta; la carretera que anava de Balaguer a la Seu era una carretera molt dolenta. Ara, entre el que ha fet la Generalitat i el que ha fet el Govern central en el tros de la presa de Rialp, és una carretera molt bona. Quan la carretera era molt dolenta, es va crear una empresa que va arribar a tenir sis-cents treballadors. Ara la carretera és bona, i, si no fos per la intervenció de la Generalitat, aquests sis-cents treballadors, tots, serien al carrer. Això, què vol dir? Vol dir que les infraestructures són molt importants –les carreteres, per exemple–, però que, de fet, quan hi hagi una font de riquesa, aquesta font de riquesa, salvar-la i impulsar-la i potenciar-la passa fins i tot de vegades per davant, d'una manera immediata, d'alguns plantejaments d'infraestructures. Perquè què en farem, d'una carretera esplèndida per anar a Oliana, si es tanca? Perquè, que quedi clar: si Taurus arribés a tancar, seria molt difícil –seria molt difícil–, però molt, que mai més hi tornés a haver a Oliana una empresa que fos la quarta part del que ha arribat a ser Taurus.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Per a un torn de rèplica, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. És possible o no crear ocupació amb aquests pressupostos i són possibles o no altres polítiques amb aquests pressupostos? Home, jo he insistit que l'única política que aquests pressupostos fan és incrementar i produir centenars de milers de milions de pessetes d'exempcions fiscals més dèficit. Hi han estudis, hi ha..., no estudis: els pressupostos de l'Estat diuen que només l'impost de societats disminuirà de 350.000 milions de pessetes, no tot producte de l'exempció, sinó que hi ha la crisi.

Ara, miri, senyor Pujol, crear ocupació vol dir també incrementar la inversió pública; aquests dies hem vist com el

senyor Jacques Delors, precisament, està confrontat amb la majoria de ministres d'economia d'Europa, precisament defensant la inversió pública com a element de creació d'ocupació. Però també vol dir fer polítiques estructurals de fons. Miri, li'n vull posar un exemple; no tinc temps, però li vull demostrar gràficament, amb números del pressupost, com és possible una altra política. Tres exemples: l'increment d'habitatge dels pressupostos generals de l'Estat del 94 al 93 són 7.700 milions de pessetes –és a dir, l'Estat hi dedica 7.700 milions de pessetes més–; d'indústria, 2.700 –l'1% de creixement, l'1% de creixement–, i a educació i investigació, 20.000 –el 2%. La suma d'increments, senyor Pujol, d'habitatge, indústria, educació i inversions són 30.000 milions més –30.000 més. Vostè sap quina és la quantitat de creixement de les despeses de defensa?, les de defensa d'aquest pressupost que vostè aprovarà: 63.800 milions de pessetes. El pressupost de 1994, senyor Pujol, en despeses de defensa incrementa més del doble de la suma d'habitatge, indústria, educació i investigació.

Però vostè ha dit una altra cosa: «Sobretot que no em toquin les pensions.» Sap quin és el tant per cent d'increment de pensions en el pressupost? El 7,8. Sap quin és l'increment de defensa? El 8%. Vostè avui pot defensar, en aquest Parlament i allà, que en aquesta situació les despeses de defensa pugin més que les pensions? Està dient una cosa però està votant una altra cosa –està votant una altra cosa. Miri, hi han moltes raons per dir que no a aquests pressupostos, però nosaltres creiem que només aquesta és suficient per dir que no.

Però li vull dir una altra qüestió: polítiques estructurals de fons; pressupost d'investigació més desenvolupament; la política de recerca del pressupost d'aquest any, element clau per no competir només amb Taiwan, element clau: creixement, l'1%, 185.000 milions de pessetes. El 25% van a defensa i 20.000 milions de pessetes van a l'aportació al projecte EFA, que és l'avió de combat europeu. És a dir, els pressupostos de l'Estat que vostè diu que no és possible fer res més, dediquen més diners al projecte de combat de l'avió europeu que a l'increment d'educació. Senyor Pujol, amb el 80% d'aquests diners, en el projecte d'avió europeu, que he de dir que Alemanya, Itàlia i Anglaterra han abandonat fa un any..., Alemanya, senyor Pujol, aquest exemple, no està avui ja en el projecte EFA, aquest any, ni Anglaterra, ni Itàlia; Espanya, sí –Espanya, sí–, i el 80% de la inversió en I+D a Espanya el 94 va a defensa. Farem el tèxtil més competitiu, senyor Pujol, o el metall? És a dir..., per tant, quan vostès diuen «retallar el dèficit públic», diuen una part del dèficit públic, no en diuen l'altra. I aquest és un exemple clar.

Catalunya. Vostè diu que fan coses; home, clar que fan coses, tots els governs fan coses. Ara, miri, hi han dues preguntes que vostè no contesta, no? Sobre quins sectors estratègics vostè creu que podem relançar la indústria catalana? Quan entenc que vostè no contesta vol dir que no pensa contestar, i quan dic que vostès deixen en el mercat això estic dient això. És a dir, una empresa del tèxtil amb proble-

mes, avui, què fa? Vostès li ofereixen sectors de futur competitiu? Què estan fent amb els ajuts?, diversificant, o cal concentrar-los en els sectors de futur? Això no hauria d'estar, d'alguna manera, escrit, comentat? Això no es fa.

L'altre tema: no em diu res de la necessitat de reconversió ecològica de la indústria; d'això, ni me'n parla. Aquest tema és cabdal en el futur, però no és contradictori amb l'ocupació, sinó que és cabdal. Quan jo li dic «taiwanització», el que li estic dient és que en aquests moments la política que vostès, en part, han fet està produint aquests efectes avui a Catalunya. Fins i tot, fixi-s'hi, un efecte de substitució de multinacionals: en aquests deu anys que vostè diu que no s'ha avançat en la societat actual —que després m'hi referiré—, hi ha hagut un procés de substitució important de multinacionals japoneses per multinacionals europees —Sony, Panasonic, altres moltes. Quina és la diferència? Doncs miri, que avui Sony i Panasonic, aquestes, tenen un nivell de precarietat del treball del 40, del 60 o del 80%. El 30% d'aquestes empreses tenen els salaris i les condicions desregulades. Això és o no és condicions de Taiwan, senyor Pujol? Evidentment que ho és. I quins són... Nosaltres avui tenim obertura de competitivitat amb els països europeus; digui'm en quins sectors, digui en quins sectors volem concentrar els nostres esforços. De tot això no me'n parla.

Em diu: «Hem fet el Laboratori General d'Assaigs.» És clar, que n'han fet moltes. No tenim temps d'entrar-hi. Vam tenir un debat de política industrial on, per exemple, va quedar clar que, a aquest Laboratori General d'Assaigs, qui no hi van són els empresaris; cada cop més. Però fins fa un any no s'autofinança en absolut, i fins i tot li vaig demostrar al senyor conseller d'Indústria com una part important del treball que fa avui el Laboratori General d'Assaigs és la revisió de les màquines escurabutxaques amb un conveni amb el Departament de Governació. I, per tant, avui el Laboratori General d'Assaigs —eh?— no és competitiu; hauria fet fallida fa molt temps. Amb tots els instruments i poder que vostès tenen no són capaços, amb un instrument tan bo, de crear confiança als empresaris perquè vinguin al laboratori a revisar les qüestions? Si no són capaços d'això, de què seran capaços?

SEAT: miri, la gestió pública —vostè ho ha dit— ha estat fatal, va estar fatal. I de la privada d'ara, què em diu? Pitjor, oi? Amb 400.000 milions de pessetes de diner públic, segons el vice-president Serra. És a dir, la gestió de Volkswagen no ha estat una gestió bona. Si haguéssim de jutjar la necessitat o no que sigui privada o pública Volkswagen, possiblement diríem: privada, tampoc. I no estem plantejant ni vam plantejar en aquells moments la continuïtat de tot el capital públic. Escolti, estem plantejant això que passa a Alemanya; tornem a Alemanya. El Govern regional d'Alemanya participa en el 20% en Volkswagen; fixi's, a Alemanya. I aquí, per què no? No seria important —hi insisteixo— que la principal indústria catalana, allà on es prenen les decisions, hi fóssim presents? Això està passant a Alemanya, senyor Pujol; està passant a Alemanya.

Però, és més; quan aquí, l'any 88 i el 89, dos diputats —el senyor Rafé, que no sé si hi és, i jo— vam fer diverses preguntes i consideracions per saber les condicions de venda, per demanar-li al conseller d'Indústria en aquells moments que calia participar-hi, el Govern català, la resposta està escrita en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament: d'això no se n'havia de saber res, absolutament res. Això ja s'ho faria Volkswagen i això era estupend; respostes a preguntes en aquest Ple i a la Comissió.

Per tant, senyor Pujol, el que li estem dient —el que li estem dient— és que creiem —i ho diem amb l'exemple d'altres països— que el Govern, l'Administració té l'obligació també, junt amb els agents socials, de definir en quin nivell de competitivitat es vol col·locar, i té l'obligació, segons nosaltres, de participar per ajudar aquesta empresa, aquelles empreses; no li estem dient totes les empreses: li estem dient en la principal empresa.

Vostè em parlava del Berguedà. Miri, el divendres de la setmana passada el senyor Antoni Farrés i altres diputats d'aquest Grup, a instàncies del president del Consell Comarcal, van anar al Berguedà a dir que la situació era insostenible industrialment. Imagini's l'exemple que vostè m'ha posat. El president, que crec que és de Convergència i Unió. I ens va demanar a tots els grups parlamentaris a veure si fèiem alguna cosa perquè allò s'ensorrava. Vostè ve aquí i em diu: «El reequilibri territorial del Berguedà...», i resulta que fa tres dies tots els grups parlamentaris hem anat a aquesta comarca que vostè em posa com a exemple a dir: «Això no s'aguanta, això no s'aguanta.»

Una última qüestió: els temes de la societat dual. Miri, els temes de la societat dual..., un minut. Senyor Pujol, no és que nosaltres ho diguem, és que ho diuen tots els estudis rigorosos que hi han: Catalunya en la dècada dels vuitanta ha consolidat..., ha avançat —no ha consolidat—, ha avançat en la societat dual. Què vol dir això? Que ens hem acostumat —ens hem acostumat— que Catalunya, en els millors moments, tinguem el 12, el 13% de taxa d'atur; i quan sortim de la crisi, que ens en sortirem, evidentment, si no canvien les polítiques no baixarem del 15 o del 16%; i amb un 12, amb un 13 o amb un 15% d'atur, amb el 40% de joves aturats, això és marginació i ruptura de la societat.

I miri si és així que la política que vostè fa té una expressió claríssima d'això: Benestar Social. En el moment en què van començar a aparèixer aquests problemes, vostè va dir: «Escolti, com que això se m'està trencant, què he de fer? He de crear alguna cosa per als pobres.» No va dir: «He d'acabar amb els pobres»; no, no: «Creem-hi alguna cosa.» I això què vol dir? La dualització de polítiques del Govern. Fixin-se vostès: a Catalunya hi ha dues polítiques d'habitatge, la general i la dels més pobres, que la porta el senyor Comas; a Catalunya hi ha l'ensenyament i la formació d'adults, que la porta el senyor Comas. Escolti, però si en el seu organigrama tenen formalitzada la dualització; si el seu organigrama respon a això: una política integral de no-dualització no faria..., habitatge estaria a Política Territorial i formació d'adults estaria a Ensenyament. I la resta, moltes d'aquestes

altres polítiques segmentades, de caritat, de «compte que no se'ns quedi al darrere la gent», no estarien a Benestar Social, que en definitiva no deixa de ser una versió moderna, en alguns casos, de l'antiga caritat que feien les diputacions. Aquesta és, senyores i senyors diputats, una expressió clara. I només l'Administració de la Generalitat.

Miri, jo el que recullo és que vostè està d'acord amb..., ja li sembla bé que es facin un milió i mig d'hores extres, estupend. Quant a la legislació, llegeixi vostè alguns informes que en aquests moments estan en tràmit a la Sindicatura, de la Sindicatura de Comptes, per exemple, de la Junta de Residus, que diu, a l'informe de la Sindicatura de Comptes, l'incompliment de la llei.

Però li vull dir una altra cosa: vostè ens demana austeritat –que hi estem d'acord, defensem l'austeritat– i disminuir el dèficit públic, però vostè en els projectes i en la seva política no fa això. Un exemple, l'últim exemple; miri, en el Projecte de la funció pública que vostès han entrat en aquest Parlament diu el següent: un funcionari de carrera de la Generalitat que és director general, quan deixa de ser director general se li assegura per a tota la seva vida el sou de director general. Això té alguna cosa a veure amb l'austeritat? Això no és una doble moral, senyor Pujol? És a dir, resulta que a un director general que està dos anys li assegurarem dels vint-i-cinc als seixanta-cinc anys, quan ho deixi, el complement de director general; no farà la feina, però tindrà aquest sou. Ara, discutirem determinades prestacions socials; aquestes sí que les discutirem, i farem el discurs que cal gastar menys. En què cal gastar menys? Estem d'acord que cal, però en què cal gastar menys? Aquest és un exemple típic.

O la simplicitat de l'Administració. Miri, tenim quatre delegats territorials, que no estan recollits en les lleis d'ordenació territorial, que estan funcionant. Vostè sap què preveu la Llei de la funció pública? Que en lloc de quatre en tindrem cinquanta-dos; cada conselleria en podrà fer un més. I a això li diu vostè simplicitat?, li diu austeritat? Estem parlant, senyor Pujol, de veritat, de paraules diferents.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, jo no tinc per costum de fer una segona rèplica perquè, és clar, després de la segona ve la tercera, de la tercera la quarta i no acabaríem mai, no? I en fi, ja surto de la base que el president, concretament, en aquests casos, moltes vegades, doncs, es queda sense contestar segons què, no pas perquè no tingui resposta, sinó –i pot semblar que no en té–, però, per la fluïdificació del debat.

Ara, hi ha un punt que avui, excepcionalment, sí que vull contestar: és el tema de SEAT. Perquè, és clar, aquest és un tema molt delicat –no?–, molt delicat i en el qual ens hi juguem molt; i per tant, aquí sí que hem de tenir les idees clares i, sobretot, segons quines afirmacions no es poden fer. I com que a més m'ha semblat que quan vostè m'ha fet aquella pregunta de dir: «Com està amb l'empresa privada, pitjor

o millor?» Jo li he dit: «Millor», i vostè ha dit: «Pitjor»; no voldria que aquest pitjor me l'atribuissin a mi: està molt millor. Perquè, realment, si SEAT no s'hagués venut en aquell moment, que no hauríem pogut fer la fàbrica de Martorell, avui tancaria. No tancaria, no tancaria avui: hauria tancat, hauria tancat fa molt de temps.

De vegades, és clar, al cap de deu o dotze anys d'una solució –o de vuit–, hi ha un problema; vostè diu: «Oh, hi ha un problema.» Bé, és que aquest problema no el tindríem, aquest problema. Segur que no el tindríem. Avui no el tindríem, el problema de SEAT: no hi hauria SEAT faria molts anys; no tindríem el problema de SEAT. És a dir, no és que jo ara hagi de fer cap mena d'elogi, ni cap mena d'expressió de reconeixement a Volkswagen perquè, a més, quan Volkswagen fa una cosa és perquè l'interessa i, per tant, el reconeixement ja se'l troba en els seus resultats, si són bons. Jo no li he de fer, però ha de quedar la cosa clara; vull dir, SEAT hauria tancat, si no l'any 84, l'any 85 o l'any 86; això està clar.

Per tant, és una sort que hi hagi hagut aquesta iniciativa privada, i si hi ha alguna possibilitat –i crec que en tenim moltes, atenció– no solament que existeixi, i estigui SEAT –les tenim totes, o quasi totes–, sinó, doncs, que agafi nou impuls en el futur, ella i la indústria auxiliar, és perquè hi ha, doncs, una empresa, en aquest cas, concretament, Volkswagen.

Volia dir això; no voldria que quedés davant de l'opinió pública una altra idea sobre el que penso d'aquest tema, perquè en aquest tema hi han d'intervenir. Alguns, almenys, hi han d'intervernir; és a dir, alguns hauran de fer molts discursos i alguns altres hi haurem d'intervenir. I sobretot, els que hi hem d'intervenir val la pena que se sàpiga, exactament, tothom sàpiga que és el que pensem.

Bé, amb això podria deixar-ho, però de tota manera, ja que he pujat –i lligat amb això–, escolti: de sempre nosaltres hem dit que no creiem en els sectors, això que en diuen els sectors de futur –fa deu anys que ho diem–, sinó que creiem en les empreses. Perquè, sobretot en un país com el nostre, que té una economia molt diversificada, nosaltres no som un país d'especialització industrial com, per exemple, pugui ser, posem per cas, el País Basc, o com, per exemple, ha estat Astúries. Nosaltres no som un país..., nosaltres som un país d'indústria molt diversificada. I amb un país així hem cregut sempre que més que en els sectors havíem de creure i havíem d'ajudar, si podíem, les empreses.

Aleshores, bé, el sector tèxtil està malament. El sector tèxtil està malament, però de tota manera hi ha una pila d'empreses tèxtils que van molt bé, i les exportacions espanyoles –i sobretot les exportacions catalanes– estan pujant molt en el sector tèxtil, en aquests moments estan pujant molt. I en el sector de la maquinària, doncs, passa el mateix: n'hi ha que van molt malament, però n'hi ha que van molt bé –abans n'he dit una, casualment, aquesta que he dit de Terrassa, no? I en sector agroalimentari, i en el sector de la indústria farmacèutica. En el sector de la indústria farmacèutica tenim molts laboratoris que sense anar pròpiament

malament, no van ser capaços, no es van veure capaços d'aguantar la gran competència internacional i es van vendre; però n'hi ha una pila..., pràcticament els únics que queden de propietat privada –i que per altra banda són molt brillants– doncs, a Espanya, estan aquí, i bé... Per tant, nosaltres creiem en les empreses i no en els sectors. Això crec que és vàlid a tot arreu, però més en un país –ho repeteixo– com el nostre, d'economia diversificada.

I no sortiré del tema industrial; els altres temes, en fi, encara que tingui la resposta a la punta de llengua, m'autodisciplino i no els hi contesto; però, de tota manera, li vull dir que, cada vegada més, el Laboratori d'Assaigs va endavant i té més comandes; que aquest any cobrirà totes les seves despeses excepte les financeres –excepte les financeres– i que sí que és cert que el Govern de la Generalitat ha fet una cosa: que és que ha sobredimensionat una mica l'oferta que ha fet a la nostra indústria. I que, per exemple, el Cesca, el Centre de Supercomputació i el mateix Laboratori, doncs, en realitat avui dia –i això ja no és veritat pràcticament per al Laboratori, però sí que ho és encara més per al Cesca–, doncs, no tenen tota la demanda de treball que voldríem. Però és que, en fi, hem cregut que havíem d'oferir al país tots aquests instruments. Altres instruments, en canvi, no; altres instruments estan sobresaturats i els hem d'ampliar.

Però, en tot cas, una cosa està clara: el que hem procurat és donar a la indústria del nostre país aquells elements que necessita perquè Catalunya pugui continuar sent un país industrial i no, diguem-ne, de mig Tercer Món o de país mig subdesenvolupat, sinó un país d'alt nivell.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Saura...

El Sr. SAURA: Molt breument; primera...

El Sr. PRESIDENT: Cinc minuts, màxim.

El Sr. SAURA: Sí. A hores d'ara encara no hem sentit res dels ajuntaments. Jo tampoc tinc temps ara, però no hem sentit parlar dels ajuntaments. De SEAT i de l'acció de govern, en general.

Miri, de SEAT li vull contestar una qüestió, quan vostè diu que jo he de parlar amb SEAT o gestionar amb SEAT, que no només he de fer discursos, no els que només han de fer discursos. Miri, senyor Pujol, jo des de fa..., des que sóc diputat, cada tres o quatre mesos vaig a SEAT a parlar amb els sindicats. He fet preguntes sobre accidents mortals a les premses de fa un temps, per incompliment de la directiva, que el senyor conseller de Treball em contesta que això no m'ho pot contestar perquè és secret.

Vaig estar pocs mesos després, quan vostè va inaugurar Martorell. Hi vaig estar, sap per què? Perquè en el lloc on pinten estaven a 68 graus de temperatura, els treballadors, i em van demanar que per 10 o 12 milions de pessetes no els posaven la refrigeració; i que havien fet una denúncia a Inspecció de treball, però que no ho havia resolt. I li podria explicar moltes coses de SEAT. És a dir, la meua i la nostra preocupació de SEAT no és fer un discurs aquí; possible-

ment a SEAT, amb els problemes de la gent, hi hem estat més que vostè; això en relació amb SEAT.

Segona qüestió; el que li estem demanant a SEAT, no li estem demanant una qüestió excepcional, li estem demanant que faci el que fan altres governs regionals: participar en la seva principal empresa. I això no vol dir tancar quan es va vendre; no, no, per què tancar? Haver estat en una participació, per petita que fos, no tancar. No estem negant la venda de l'INI a la Volkswagen, el que estem reclamant, fins i tot, és una participació pública de l'autogovern; no de l'Estat, de l'autogovern. Era una empresa que estava aquí; tenim competències en això.

Això pel que fa referència a SEAT. Pel que fa referència a altres temes, simplement, el que voldria que quedés clar de la nostra intervenció és que creiem que la política que expressen els pressupostos de l'Estat i el conjunt –quan dic el conjunt dic globalment, hi ha coses en què hi podem estar d'acord– de l'acció de govern avui a Catalunya no respon als nous problemes de la nostra societat, que són enllaçats amb els problemes de la resta del món; que no respon, i que això ens ho trobarem. Podem repassar formació, podem repassar investigació, podem repassar política industrial; podem repassar tot això. Podem repassar, fins i tot, la relació del Govern amb la societat, i això és el que li estem dient, i li ho diem, senyor Pujol, no només des de la denúncia: des d'unes propostes presentades d'autogovern, des d'unes propostes presentades per crear ocupació, i moltes d'aquestes són possibles, depenen que vostès ho vulguin fer o no ho vulguin fer. Només li volem dir això.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Fins a tres quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i dos minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuant el debat, correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, il·lustres diputades, il·lustres diputats, a tall de prèvia, crec que haig de començar aquesta intervenció fent-vos, president, una primera crítica justament en el tema de l'ajornament d'aquest debat, del debat de política general, que s'havia de celebrar, com era tradició –d'alguna manera s'havia anat celebrant–, just al començament del curs polític o del període de sessions, i el celebrem a començament del mes de novembre.

És una crítica que penso que té una doble vessant; d'una banda es pot interpretar com una supeditació del Parlament de Catalunya, com una supeditació d'aquesta cambra a dinàmiques foranes, a dinàmiques i decisions que es prenen fora de Catalunya. El moment de fer el debat entenc, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que era justament el mes de setembre, era el moment en què el Govern de Catalunya i els governs de les altres comunitats autònomes estaven en la negociació d'un fet molt important com era si hi hauria o no corresponsabilització fiscal i com es vertebraria i com tècnicament acabaria formulant-se.

A més a més, vàreu perdre, president —em sembla—, una oportunitat, donat que hi havia hagut en aquesta mateixa cambra una moció aprovada amb un consens bastant majoritari de suport a la reivindicació del 15%, tot i que hi havien, evidentment, matisos molt diferents, gent que volíem anar molt més enllà —i volem anar molt més enllà—, gent que hi estava satisfeta i gent que hi entrava amb calçador, però que hi havia un consens molt ampli d'aquesta cambra i, per tant, que hauríeu pogut —i el conseller Alavedra específicament, com a cap de la negociació—, hauríeu tingut l'oportunitat d'una acció negociadora de la Generalitat amb el suport, amb el pes específic important del Parlament al darrere, i penso que això és lamentable que s'hagi produït.

Tornant al que deia de la supeditació del Parlament, a tall de prèvia, no sé si teniu vós la sensació, jo sí que la tinc i ho he contrastat amb diputats de diferents grups, a més a més, que amb el que portem d'aquest debat, aquest debat està molt més marcat, supeditat, molt més, jo diria, ancorat no només en la política espanyola, sinó en decisions o a refer debats que ja s'han fet en altres cambres. Aquest matí s'ha fet més d'una vegada el debat dels pressupostos generals de l'Estat, aquí! I aquí entenc que en tot cas una lleugera referència, però tampoc —entenc— s'hauria de centrar, i per part, en aquest cas, de grups de l'oposició. Procuraré no caure en el que entenc que no és o no toca a aquest Parlament i, per tant, això és un element potser del fet d'haver esperat tant a fer aquest debat de política general que, finalment, doncs, ha quedat clar i evident que quedava supeditat a una dinàmica de fora de Catalunya, d'un altre Parlament, d'una altra política que no era la nostra.

Vàreu preferir actuar en solitari —és lícit, és legítim per part vostra— més que no pas com a president del Govern en el tema del finançament o com a Govern en el tema del finançament, i sovint jo tinc la sensació també, la lleugera sensació —i no us ho agafeu amb ironia— que ja us va bé, o no us desplaça pas, que es confongui president de Convergència - president de la Generalitat - president de l'aliança o de l'Assemblea de Regions d'Europa, que se us confongui partit amb presidència de la Generalitat. I llavors, tot aquest període de setembre, octubre, novembre, hi ha hagut la negociació dels pressupostos, que era una negociació òbviament de partit a partit, i la negociació del finançament, que era de govern a govern, i, tot plegat, de cara a l'opinió pública, jo tinc la sensació, m'agradaria poder saber quin tant

per cent de ciutadans de Catalunya ha distingit una cosa de l'altra, i tinc la sensació que molt pocs, i que això, doncs, ja us ha anat bé, però jo em penso que són d'aquells elements rigorosos a tenir en compte, almenys per al futur.

També en el vostre discurs d'ahir, inconscientment segurament —o no, no ho sé—, vàreu tornar a confondre, en part, aquests papers, i en el discurs, en un moment, bona part del discurs semblava més una justificació de la vostra decisió de suport als pressupostos generals de l'Estat que no pas a una part de l'electorat de la majoria o a una part del poble de Catalunya, que no pas —diguem-ne— a una intervenció del debat de política general.

Abans d'entrar —i deixant aquesta prèvia— també en els temes centrals de la meua intervenció, que seran, bàsicament, intentar una diagnosi de la gravíssima situació econòmica, no greu, gravíssima situació econòmica, entenem —vós mateix vau coincidir ahir que era una crisi no només conjuntural en alguns aspectes, sinó estructural—, de propostes per sortir-ne, d'aquesta crisi. I l'altre tema, el tema de l'autogovern, jo us haig de confessar, de bell antuvi, que jo esperava, quan us vaig sentir dir: «La Generalitat de Catalunya està preparant un document, un document de desenvolupament de l'Estatut», ja hi havia pres molta atenció en el que dèieu fins aquell moment, però quan vau dir això, allò, vaig pensar: «Ara sabrem uns elements d'impuls de base real» que aquests dies els mitjans de comunicació semblava que anaven avançant amb campanes al vol; us haig de confessar, president, que vaig quedar, com suposo molts diputats i diputades d'aquesta cambra, decebut. Com a mínim esperàvem saber alguns elements d'aquest document, segurament vós ja els teniu ben clars, els hauríeu pogut avançar a la cambra en aquest debat de política general. Tampoc vam tenir aquesta oportunitat. Serà, doncs, el segon element central de la meua intervenció.

Però, permeteu-me un comentari al vostre discurs d'introducció en el debat. Durant tota la primera part del vostre discurs, vàrem tenir molts la sensació que us estàveu confortant de Parlament, en moltes ocasions; que parlàveu des de i per a uns sis-cents quilòmetres i escaig de distància, cap al centre de la península; que quan parlàveu, a més a més, dels catalans era o ho fèieu per justificar una decisió estricta de partit, no una decisió de govern de Catalunya. Amb sinceritat, ahir vaig tenir la sensació d'escoltar, sobretot —ho torno a repetir— en la primera part del discurs, pel to, pel contingut de la primera part del discurs, que, d'altra banda, hi havia molts elements interessants i importants —i ho reconec— en l'anàlisi que fèieu, però que el to del discurs em va semblar —almenys vaig tenir la sensació— que escoltava el discurs més en clau espanyola que heu fet, president, en aquest Parlament, en aquesta cambra, almenys des que jo en sóc diputat.

A Madrid, en universitats que sovintegeu, doncs, s'entén i hem sentit moltes de les vostres intervencions en aquesta clau, però, aquí, en la cambra catalana, en el Parlament de Catalunya, en el debat de política general no em semblava, en absolut, que es pogués fer un debat en una clau espanyola-

la i pensant tant en aquest marc i des d'aquest marc com el que es va fer ahir. I, per tant –això us ho haig de dir amb el cor a la mà–, em va entristir i em va preocupar. Estar trist o estar alegre és una sensació molt íntima i d'un moment, però em va preocupar, i això ja no és només d'un moment, això ja denota, en tot cas, si més no, o vaig denotar, si més no, que algun canvi –i no precisament en la direcció que consideràvem bona– s'estava o es podia produir, justament ahir, amb el corresponent cop de geni, perquè també de tant en tant, i de fet, en els debats de política general soleu tenir alguns cops de geni de cara a Madrid, però es queden aquí, un cop de geni que el llanceu, crideu i «ja no passarà mai més, això!» I han passat un mes, dos mesos, i torna a passar. I el *café para todos...*, no patiu que ara ja, i d'aquí a dos o tres mesos, tornarem a saber preses de posició del vostre Govern que estaran en la mateixa direcció, en la mateixa línia que, desgraciadament, porteu en molts casos des de fa més de dotze anys

També, en la diagnosi d'ahir, vós vau escamotejar-nos algun factor, per exemple, el vostre nivell de responsabilitat en la situació actual, el vostre paper en el període de la transició. És massa fàcil dir «Bé, ara tot això ho hem de canviar com si no ha passat...» –els espanyols diuen *corramos un tupido velo*– «anem a llançar ràpidament una reconducció del tema.» No, no, vau escamotejar-nos el vostre paper en el període aquest de la transició: els vicis, la ineficàcia, el clientelisme de certs àmbits de l'Administració catalana, que avui al matí, per part d'alguna altra força ja s'han denunciat, l'alegria, la determinada alegria en la gestió pública, el fet mateix de la denúncia d'aquella bromera d'Espanya... Home!, jo penso, president, que vós també heu fet bromera en moltes ocasions, vós també heu fet pujar aquesta bromera i heu afegit gas a aquesta bromera i, de tot això, no en vau pas dir res.

Ens vàreu parlar amb aires d'estadista, i em sembla molt bé. Aquí la presidència de l'Assemblea de Regions d'Europa fa que us acosti a personalitats com el senyor Helmut Kohl o altres personalitats europees, però vós sabeu perfectament que en el marc legal actual on s'inscriu Catalunya, desgraciadament –desgraciadament–, és difícil parlar amb aires d'estadista des de la presidència de la Generalitat de Catalunya, perquè desgraciadament els nostres..., els vostres homòlegs, en aquest cas, com a president de la Generalitat, no són Kohl o Schmidt o altres dirigents europeus, sinó que són justament els senyors Hormaechea o Rodríguez Ibarra o altres presidents de les altres disset comunitats autònomes de l'Estat espanyol. No s'hi val, doncs, a camuflar la realitat o sublimar amb cites aspiracions inconfessables. Per desgràcia nostra, i segur que això ho compartim molta gent o molts diputats d'aquesta cambra, per desgràcia nostra, el president de Catalunya no és un cap d'estat, sinó només un president d'una de les disset comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Tornant al vostre discurs en clau espanyola que deia al començament, el que m'entristeix i em preocupa de debò, com us deia, és que esteu legitimant, de fet, l'Estat que ens

causa importants greuges, decisius greuges, i que respon o és la causa del malestar actual i de sempre. Quan Espanya està fracassant, vostès s'arremanguen les mànigues, van per feina, i l'apuntalen. S'arremanguen les mànigues i apuntalen Espanya, quan Espanya està fracassant. No crec que sigui justament, president, això un exemple d'autoestima, de l'autoestima que reivindicàveu ahir. Més aviat em penso que és una connotació encara d'una moral de derrota, massa forta, que hi ha en el nostre país. Apuntaleu un estat que mai ha acceptat de grat la nostra realitat nacional.

A Espanya, i ho heu pogut comprovar en pell vostra, en carn vostra, a Espanya, quan parlen de Catalunya, quan parlen dels seus representants, quan parlen dels catalans, els surt la urticària amb molta facilitat. Apuntaleu aquest estat que mai ha acceptat de grat la nostra realitat nacional. Apuntaleu un estat que sempre ha estat depredador fiscal de Catalunya, i vós mateix ahir ens vàreu recordar les xifres. No cal pas repetir-les, perquè estan en la ment de tots. Apuntaleu un estat que margina i que ens margina econòmicament, als catalans. On són les inversions dels fons estructurals que han d'arribar a Catalunya?

Aquest matí mateix us heu queixat de les insuficiències, de la tardança a arribar els mateixos fons de cohesió europeus. Quan es fan grans inversions públiques, a Catalunya, i sempre són moderades per part de l'Estat, solen ser i són només a batzegades. S'han fet grans –tampoc tan grans– inversions per als Jocs Olímpics. Per part de l'Estat, se n'han fet, però també se n'han fet a Sevilla i se n'han fet a Madrid. Moltes més a Madrid en el mateix període, que era la capital europea d'Europa, i em sembla que poca gent se'n va assabentar, l'any 92, que no pas als Jocs Olímpics de Barcelona. Però es fan, a més a més, a batzegades –diquem-ne– quan es fan inversions públiques de l'Estat a Catalunya.

Per tant, és un estat que margina econòmicament el nostre país. Un estat que castiga i escanya la nostra economia, i també l'esteu apuntalant, la nostra economia productiva, les empreses petites i mitjanes, alhora que condemna el seu sud a l'etern subsidi, a una cultura clarament de control i de xantatge d'aquelles mateixes poblacions. President, permeteu-me dir que apuntaleu un estat que és capaç, fins i tot, de donar més o menys cobertura a les campanyes clarament ètniques contra Catalunya, els seus representants, vós entre ells, i els catalans en general.

Ja us ho vaig dir, tornant del viatge a Andalusia i a Extremadura. Amb sorpresa jo pensava que allà m'odiarien, fins i tot, més a mi que no pas a vós. I no, us odiaven més a vós que no pas a mi. (*Rialles i remor de veus.*) I això vol dir, doncs, que els representants de Catalunya, quan actuen en aquest cas com a president de la Generalitat, encarneu el català, com a president del país, i vós mateix sofriu aquestes campanyes, per part..., campanyes clarament ètniques –i ho dic així de clar i ho dic així de clar a la cambra, al Parlament de Catalunya–, que s'estan fent des de diferents sectors de l'Estat espanyol i encobertes més o menys, fins i tot, pel mateix estat que esteu apuntalant.

Un estat que no reacciona davant al·lucinacions perilloses d'algun partit, davant al·lucinacions perilloses d'algun partit i d'alguns mitjans de comunicació dient que la llengua espanyola és discriminada a Catalunya. L'espanyol és discriminat a Catalunya? L'espanyol és discriminat a Catalunya, quan a l'Administració de justícia, si hi arriba un 3% de la presència del català, ja farà prou? Quan al cinema, tot el mercat del video, si arriba a l'1%, en català, ja farà prou. Marginada la llengua espanyola de Catalunya, quan els mitjans de comunicació més importants i la majoria són en llengua espanyola, precisament? Marginada la llengua espanyola a Catalunya, quan el món mercantil i econòmic, en general, es mou en espanyol i bàsicament en espanyol i no pas en català? Marginada la llengua espanyola a Catalunya en l'ensenyament? Ja hem sentit debats sobre aquest tema, quan amb prou feines arriba al 50% la presència de la nostra llengua en la totalitat de l'ensenyament. Marginada la llengua espanyola a l'Administració perifèrica de l'Estat, que és pràcticament el cent per cent en llengua espanyola? O en l'etiquetatge de tots els productes? Aneu a qualsevol farmàcia i busqueu qualsevol medicament, quants en trobareu en català? Marginada la llengua espanyola a Catalunya? Cal ser miop, al·lucinat o tenir molt mala fe per afirmar el que s'ha afirmat des d'alguns mitjans de comunicació, de dreta i d'esquerra, a Espanya i per part d'algun partit.

I, per tant, president, un estat que no reacciona, vós li vàreu demanar que reaccionés i no ha reaccionat a la vostra sol·licitud. He llegit algun diari, algun mitjà de comunicació, aquests dies, que era fora de viatge, davant d'aquesta situació..., un estat que per passiva o per activa —no ho sé, això, ho pregunto— empobreix Catalunya.

Com podeu, president, apuntalar amb el vostre suport aquest estat? I què hi guanya Catalunya apuntalant aquest estat? La gestió del 15% de l'IRPF? Us haig de confessar que no us vaig veure massa entusiasmat ahir defensant el 15% de l'IRPF. Sincerament, no se us notava entusiasme davant de la cambra. Més aviat, una certa retòrica resignada: ho havíeu de fer, bé havíeu de vendre el que s'havia aconseguit. De fet, la iniciativa inicial pertany doncs a un diputat d'aquesta cambra, i no justament pas del vostre grup, sinó del Grup Socialista —tot i que després la va recollir directament.

El 15% de l'IRPF, que no us creieu, jo penso, ni vós mateix, que vagi bé per a Catalunya, o que, de fet, malament poc hi va. Us dona més liquidesa. Us dona més tresoreria, segons el nostre esforç fiscal, ben segur que alguna cosa de més tindrem, d'aquí a dos, tres anys. Això, tot això, amb el conseller Alavedra en vam parlar en moltes ocasions. Però resol el 15% els problemes econòmics i socials que hi ha a Catalunya, en profunditat? I vós sabeu perfectament, president, que no.

Siguem clars. Reconegueu que no heu aconseguit res més i que, de fet, no resoldre els problemes a Catalunya el tema del finançament autonòmic, enguany, l'any que ve, d'aquí a dos anys, d'aquí a tres anys, torna a quedar pendent de solució.

President Pujol, des d'Esquerra Republicana de Catalunya serem, si cal, la gota malaia en el tema del finançament autonòmic. Si cal serem la gota malaia, un cop, dos cops, deu cops, vint cops, cent cops, cent mil cops defensarem la necessitat que Catalunya pugui recaptar, gestionar, inspeccionar, liquidar la totalitat dels impostos que paguem els catalans. I això només té un nom, que és anar per una via diferent de la del règim comú on estem posats a hores d'ara. Sempre m'heu dit que queda la porta oberta. I també s'ha dit, des d'aquest Parlament, el mateix conseller en alguna ocasió, quan es va aprovar aquella moció sobre el 15%, ho va dir. Doncs va, doncs va, aquesta porta oberta, acabem-la d'obrir.

Vós mateix vàreu donar-nos ahir algunes xifres de la solidaritat forçada, no forçosa, dels catalans. Deixeu-me..., us lleigeixo un tros de les vostres mateixes paraules, d'aquestes xifres que va donar: «No té sentit» —dèieu— «que per cada 100 pessetes que els residents a Catalunya paguem a l'Administració central, en tornin a Catalunya, per la via de la despesa pública, 67, o que la quantitat que rep Catalunya per càpita sigui de 77.378 pessetes, contra les 90.393 de la mitjana espanyola i les 107.006 pessetes que les comunitats autònomes més afavorides, o que el finançament econòmic català, més el finançament estatal dels ens locals, sumi 112.028 pessetes, i al País Basc 204.969 pessetes.»

Vós mateix va donar les xifres. I podríem afegir, d'aquests greuges, que el preu mitjà de peatges de les autopistes a Catalunya és tres vegades més car que a la resta de l'Estat, tres vegades més car! I si un dia us entreteniu a comptar, president i il·lustres senyores diputades i senyors diputats, us entreniu a comptar el nombre de quilòmetres de xarxa ràpida de comunicació, autopistes, autovies, rondes, circumvallacions de Catalunya, d'Andalusia, de Madrid, a la Comunitat Autònoma de Madrid veureu quina sorpresa us emportareu. Agafeu només el mapa de carreteres, *Red estatal de carreteras y autopistas del Estado*, agafeu-ho, està en qualsevol banc..., en qualsevol, no, però en uns quants bancs, i allà, en un mapa de carreteres, veureu la realitat plurinacional d'Espanya; en un mapa de carreteres, que teòricament no s'hi ha de veure. La realitat plurinacional d'Espanya: els catalans paguem, els bascos paguen, els gallecs paguen..., els espanyols —en els colors es veu— pràcticament ho tenen tot gratis en les autopistes. És clar, doncs, que Madrid ens maltracta, ens empobreix, com deia, als catalans.

President, la situació econòmica de Catalunya és gravíssima. No només greu, gravíssima. Vàreu reconèixer ahir —ahir— que era una crisi estructural que afecta tot Catalunya. Em penso que mai, des de la Revolució Industrial —que tant us agrada recordar com a model de la mentalitat constructiva i de la capacitat d'esforç dels catalans, i hi estic d'acord—, em penso, doncs, que mai, des de la Revolució Industrial, Catalunya havia perdut tant de pes relatiu en relació amb Europa, com està perdent en aquests temps, en aquests últims temps. Faré després una ràpida diagnosi d'aquesta situació econòmica i social, però deixeu-me recordar-vos on som els catalans en el club dels vostres famosos, dels famosos quatre motors. El grup dels quatre motors, al qual heu

fet entrar Catalunya, d'Europa, segurament hi devem ser més aviat per les vostres excel·lents dotes diplomàtiques, que no pas pel nostre pes específic, econòmic i per la nostra riquesa, segurament.

Fa un temps que aquestes dades, no massa, deien que, en infraestructura, Rhône-Alps estava sobre la mitjana europea, 146%; la Lombardia, 125; Baden-Württemberg, 117; Catalunya, per dessota, 88%. En el producte interior brut per habitant, Rhône-Alps, 109%; Lombardia, 137; Baden-Württemberg, 134 –sobre la mitjana europea–; Catalunya, 83. En taxa d'atur –són dades no actualitzades, jo em penso que aquí encara estariem més mal situats a hores d'ara, segur, seria pitjor–, Rhône-Alps, 84%; Lombardia, 44%; Baden-Württemberg, 31% –sobre la mitjana europea–; Catalunya, 171%. Ja fa temps, d'aquestes dades.

Sense els instruments competencials per definir la política econòmica, aquí sense possibilitats de tenir política industrial a peu de fàbrica i sense un canvi de la vostra política, que, en comptes d'incentivar, ha adormit a vegades, segur que no conscientment, però que ha adormit a vegades mentalitats, tinc la sensació que podem no sortir-nos-en, o no sortir-nos-en com ens n'hauríem de sortir. «Ara decidirem», dèieu i encara dieu. Per quan, president, decidireu reclamar el banc públic català? Reclamar, ja l'heu reclamat, però aconseguir-lo? Per quan, president, l'establiment d'un marc de relacions laborals propi que permeti ajustar els salaris dels treballadors catalans al cost de la vida d'aquí, que és una dada també important? Per quan el traspàs de la Seguretat Social que permeti adequar les pensions a l'esforç que han fet els contribuents catalans o el traspàs de les competències d'Indústria? O per quan una política pròpia d'incentivació de la recerca i el desenvolupament, a part dels instituts i les empreses que ens llegiu, alguns d'ells, cada any? Per quan una política de suport real a la petita i mitjana empresa, al marge de l'esforç que dieu que heu fet, a l'hora de la negociació dels pressupostos, que ha representat uns 170.000 milions? S'entén, a tot l'Estat; quants d'aquests a Catalunya?

En tot cas, senyor president, la crisi actual és de marc europeu, però a Catalunya ens afecta doblement, perquè arrosseguem un estat en bancarrota i que castiga el nostre teixit econòmic, i vós només heu actuat una mica –i no us enfadeu– com l'oli d'engrenatge d'aquest règim de transició. Un règim la pervivència del qual només pot ser que perjudicial, al nostre entendre, per als catalans.

Al final del vostre discurs d'ahir, amb l'intent lloable, segur, de transmetre optimisme a la societat catalana, i em sembla –ho dic sincerament– un bon exercici de president, en una època de crisi important, greu, gravíssima, que el president del país transmeti en el debat de política general voluntat de futur i optimisme, em sembla positiu i em sembla lloable, però em penso que vàreu transmetre un optimisme massa idíl·lic, en l'última part de la vostra intervenció. Segurament es tracta de veure el got mig ple o mig buit, segurament es tracta d'això, eh? Jo reconec que hi pot haver una part d'això.

Vós ahir basàveu la confiança que Catalunya pot superar la crisi actual, estructural, en la nostra bona situació geogràfica, que tenim una economia molt diversificada, amb insuficiències d'empreses grans però amb un conjunt considerable d'empreses petites i mitjanes de molta qualitat, que tenim un bon turisme, que hi ha una bona tradició empresarial i una bona tradició obrera, que hi ha una base social àmplia, una societat oberta i permeable, un país amb bona qualitat de vida, un sentit d'identitat, un sentit d'afirmació... Tot això eren, des del meu punt de vista, unes diagnòstics..., o una diagnosi esbiaixada a l'optimisme màxim.

Ho torno a dir: potser és qüestió que un veu el got mig ple i altre també el veu mig ple, però també veu la part que li falta, no? I jo penso que veieu –i voleu fer veure que veieu– només el got mig ple, perquè, és clar, teniu responsabilitats a darrere, doncs, d'una dècada llarga de govern a Catalunya. Però no us en podeu defugir, d'aquesta responsabilitat.

És cert que, al nostre país, molt de tot això que dèieu ahir sortosament ho tenim; i també ho reconec: jo també tinc confiança en Catalunya i també tinc confiança que hi pot haver una sortida d'aquesta crisi, hi ha d'haver una sortida d'aquesta crisi, i tinc confiança, evidentment, en aquest possible. Si no, us ben asseguro, president, que poc us parlaria des d'aquesta tribuna del Parlament de Catalunya.

Però també sóc realista i sé veure que hi ha mig got buit, i que potser aquest mig got buit pesa molt sobre el total de la realitat. Tenim moltes comarques en recessió econòmica, algunes en fase francament –francament– alarmant, i la vostra política territorial, a part d'algunes excepcions, entenem, des d'Esquerra Republicana, que no tendeix, a la pràctica, a pal·liar aquests desequilibris comarcals. És cert que al Ripollès, és cert que al Berguedà, és cert que a la Conca de Barberà, és cert que al Baix Ebre –i ho heu dit aquest mateix matí, responnent a un altre diputat– heu fet o han rebut ajuts de la Generalitat, però no són suficients, i vós ho sabeu. Ja ho sé, em dieu: «Oh, no tenim diners.» Estarem on estàvem l'any passat: «Oh, és que allà on no n'hi ha, no en raja!», vau dir. I recordeu què us vaig dir jo, responnent a «allà on no n'hi ha, no raja»: «A Catalunya, n'hi ha; el problema és que raja fora.»

I, per tant, vós quan em feu, president –amb tot el respecte–, em feu que..., així, un si de dir: «Bé, no n'hi ha prou, doncs.» Ja, ja, és clar, no tenim prou diners. Però així estarem tota la vida. Es tracta d'aconseguir els recursos suficients perquè aquestes comarques –el Ripollès, el Berguedà, la Conca de Barberà, el Baix Ebre, el conjunt de les terres de l'Ebre, també amb la Terra Alta, el Priorat, la Noguera, els Pallars, les Garrigues, l'Alt Urgell, la Garrotxa, i encara me'n deixo algunes–, perquè totes aquestes comarques en recessió econòmica els últims anys, algunes en fase alarmant, puguin disposar d'un pla global de relleu econòmic, de relleu de tota la vida en aquest territori, en aquesta part del territori important del nostre país.

Aquesta Catalunya no idíl·lica, president de la Generalitat, aquesta Catalunya no idíl·lica, per desgràcia, espera res-

postes i propostes. Tenim els principals sectors productius tocats estructuralment per la crisi –de seguida parlaré de la crisi industrial; una mica, perquè tinc poc temps. Però també podríem parlar de la majoria dels sectors de la nostra pàgina, estancats i en recessió; dels pescadors, de la necessària reconversió del sector turístic, del comerç tradicional, amenaçat per les noves dinàmiques del model comercial que s'imposa arreu –per tant, també a Catalunya. Aquesta Catalunya, també, no idíl·lica, dels pagesos, dels pescadors, dels comerciants, d'altres sectors productius, espera respostes i propostes, també, president.

Sabeu, també, perfectament, que tenim a Catalunya una Administració local en situació d'ofegament financer; d'ofegament financer greu. En el vostre discurs d'ahir –igual que l'any passat– pràcticament no hi va fer massa esments. De totes maneres, va dir, sobre el tema dels ajuntaments i del seu finançament, vàreu dir que avui en parlaríem. Jo he esperat amb tota atenció al llarg del matí a veure si en parlàvem; encara no ho heu fet. M'agradaria que... Dels ajuntaments, president: sí, sobre el finançament dels ajuntaments del nostre país, que va dir que en parlaríem avui, i m'agradaria que en parléssim, i m'agradaria que ara, diguem, expliquéssiu una mica, bé, com ho veieu i quines iniciatives penseu portar a terme per ajudar el front comú dels ajuntaments de Catalunya. Com a president de la Generalitat de Catalunya, el finançament dels ajuntaments també és cosa vostra –també és cosa vostra– i, per tant, es tracta que assumiu el paper i la força d'aquests ajuntaments, també, davant de l'Estat.

Veiem bé les negociacions al respecte de secretaris i interventors als ajuntaments catalans, però la pressió que la Generalitat exerceix davant de l'Estat hauria d'haver anat també a l'arranjament de la penúria econòmica dels ajuntaments de Catalunya. I això no és pas la primera vegada que ho diem des d'aquesta tribuna; ni nosaltres ni altres forces de l'oposició.

Tenim un creixement de l'atur accelerat a Catalunya, una galopant desindustrialització. El temps fa que deixi, en tot cas, per després totes les dades. Voldria dir, només, que fa poc una empresa multinacional feia públic un estudi segons el qual el primer semestre de 1993 l'augment de suspensió de pagaments i tancaments d'empreses a Espanya arribava al 140% en relació amb el mateix període de 1992, i era l'augment més alt de la Comunitat Europea; si en el conjunt de l'Estat espanyol aquest augment era del voltant del 140% –primer semestre del 93 en relació al del 92–, a Catalunya quasi es triplicava. Vol dir que bona part d'aquestes suspensions de pagament o tancaments d'empreses era justament al nostre país, a Catalunya.

Aquests darrers mesos hem assistit, també, a decisions dràstiques i doloroses d'algunes empreses multinacionals radicades –fins ara, almenys– a Catalunya; els casos d'Akzo o de SEAT són els més emblemàtics, però hi podríem afegir la Nissan, les inversions petroquímiques pensades per a Tarragona, que anunciaven que se'n van cap a Holanda pel preu excessiu de l'energia a l'Estat espanyol –i remarco que, jus-

tament, això havia d'anar a Tarragona, i a Tarragona hi ha una de les concentracions d'energia nuclear més importants d'Europa, que és curiós, si més no, no?–, i un llarg etcètera d'aquestes decisions dràstiques d'algunes empreses multinacionals europees o d'altres continents.

Aquesta Catalunya idíl·lica de l'atur i de la desindustrialització espera respostes i propostes, president; no pas filosofies ni moralitats: respostes i propostes concretes. És així de cru, però entenc que és així de real, també.

El cas de SEAT –com va dir un sindicalista d'aquesta factoria– no serà segur ni Numància ni Sagunt, perquè la tradició de la classe obrera catalana té altres referents històrics molt més útils. Però és clar que els treballadors de Catalunya no esperaran passivament a arribar a les cotes d'atur estructural i d'economia subsidiària d'Andalusia i d'Extremadura, per dignitat i per eficàcia. Si, llavors, no es troba aviat una sortida a casa nostra, on ens esperen, segurament, convulsions socials importants, hi haurà mobilitzacions; s'han anunciat –el nostre partit els farà costat–; però hi podrien haver solucions polítiques abans, i aquestes solucions podrien sortir del marc del Parlament de Catalunya. Desgraciadament, però, la majoria de competències i de capacitat normativa i recursos públics econòmics, president, ja ho sabeu, rau encara a Madrid.

Deixo per després... Volia brevíssimament plantejar alguns temes, com l'ensenyament, la política lingüística o el tema de la policia a Catalunya, però, en tot cas, ho deixaré per a la rèplica. Sí que us demanaria, en tot cas, sobre el tema d'ensenyament, president, que hi poguéssim dedicar una estona i que ens poguéssiu explicar, una mica, la vostra posició al voltant de la manca d'una llei de finançament específica de la LOGSE, tant a nivell estatal com nacional, i també una certa regressió en inversions dels pressupostos del Departament d'Ensenyament per a 1994, tot i que heu dit que, malgrat tot, serien superiors, segurament, a la mitjana dels pressupostos per al 94.

Tot això constata que –el nostre Grup fa temps que va assenyalar justament això– és impossible dur a terme la reforma de l'ensenyament no universitari i d'adequar la nostra educació primària i secundària als nivells de qualitat i de contemporaneïtat i, fins i tot, competitivitat que exigeix la integració europea si no hi ha més recursos dels que estan previstos, i aquesta llei de finançament específica de la LOGSE. També sobre la nefasta política de beques del MEC, que impedeix la necessària justícia social a l'hora de garantir la igualtat i a l'hora d'acudir a la formació. Sobre aquests temes m'agradaria, president, que em poguéssim parlar, si ho creieu oportú, en el debat.

Sobre la política lingüística esperàvem –i només dic això–, esperàvem, vistes les declaracions que havíeu fet aquesta última setmana al voltant del tema, que en parlaríeu en aquest debat, i no n'hem parlat, no n'heu parlat. Esperàvem, si més no, que ens preciséssiu quan entrarà al Parlament de Catalunya la reforma de la Llei de normalització lingüística, i aquí una remarca: la Llei que entrava en vigor l'any 1983 era una llei unànime d'aquesta cambra, i va ser

bo! Sé la intenció, perquè l'heu explicitada, que la reforma de la Llei de normalització lingüística mantingui aquesta tradició d'unanimitat, i seria bo! Però també haig de dir que, vista la posició d'algun grup d'aquesta cambra, potser la unanimitat aquesta vegada no serà possible, i si no és possible no hauria de ser un impediment per fer aquesta reforma de la Llei de normalització lingüística per àmplia majoria d'aquesta cambra.

Esperem la creació..., esperem, perdó, l'entrada al Parlament de la Llei que estableix el marc legal adequat i en fixa les funcions de la policia autonòmica, i sobre aquest tema, també, si tenim ocasió, m'agradaria parlar-ne més endavant.

Fins aquí tota la part de crítica –jo vull que entengueu constructiva–; la tasca de l'oposició, president, diputats i diputades de la majoria, és una tasca de control del Govern i de control de la majoria, i per tant, és una tasca de crítica; però, alhora, és una tasca d'impuls i, per tant, l'última part d'aquesta intervenció que em resta és, justament, en l'espai de l'impuls; l'impuls per a una sortida catalana de la crisi econòmica i l'impuls per a l'autogovern i l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Li queda poc temps, eh?, per a l'impuls.

El Sr. COLOM: Sí, president, acabo de seguida. Ja deixaré una part per a la segona part d'aquest debat.

M'hauria agradat d'aturar-m'hi un moment a analitzar-la més, la crisi econòmica, però ja, vist que el temps se m'ha acabat, m'és impossible. Sí que no em resisteixo a dir, president, que Esquerra Republicana creu que Catalunya ha d'encarar una política econòmica, primer, que faci compatible la competitivitat amb unes millors prestacions socials, i jo haig de dir-vos que em va preocupar molt –em va preocupar molt– la vostra idea o la idea que la inevitabilitat d'un món implacable –i ho deieu resignadament, com a president de Catalunya–, em va preocupar molt que el president de Catalunya trobés inevitable la implacabilitat del món i d'aquest nou déu que és la competitivitat, a la qual segurament s'hi han de sacrificar les prestacions socials de la majoria o de classes importants de la població.

Una política econòmica que estigui, certament, lligada a la política de medi ambient, i la política ecològica, ja en el context europeu, un element bàsic de competitivitat. I aquí estem molt endarrerits, senyor Pujol, i això ho sabeu segur, perquè n'hem parlat en altres moments.

En aquest sentit, la política territorial és cabdal, i definir un model de país és buscar, justament, un país competitiu i alhora equilibrat. L'endarreriment dels eixos transversal i de l'Ebre, per exemple. Però, en canvi, la idea ràpidament avançada d'un quart cinturó, que tendiria, encara més, a centralitzar Catalunya, no són, precisament, un bon exemple a seguir en política territorial. El Pla territorial encara no ha entrat –porta un retard impressionant– en el Parlament de Catalunya, tot i que s'està negociant amb al·legacions, actualment als ens locals.

En tercer lloc, una política econòmica que es basi amb la formació i professionalitat dels treballadors i que recerqui una participació més directa als ciutadans.

I en quart lloc, una política econòmica que faci possible, en l'esperada represa econòmica, la creació d'empreses per part de sectors més amplis de la societat catalana, que no han tingut fins ara possibilitats d'accedir-hi. Que torni a fer possible la Catalunya emprenedora, la Catalunya emprenedora a què avui, aquest matí, us heu referit, i en més d'una ocasió us he sentit dir, en públic, en aquell símil que feu de l'empelt de la Catalunya de Jaume I i l'empelt de la Catalunya de la Revolució Industrial, un empelt que segurament ha fet possible –i en això coincideixo amb vós– que Catalunya, sense estructures d'estat, hagi arribat fins avui, però que ha canviat el marc econòmic –i és un marc econòmic enormement competitiu, l'europeu–, i segurament, en aquest moment, ja no ens és útil o almenys ja no ens és segur, aquest empelt –no ens és segur–, per al futur de Catalunya. Per tant, per al futur de Catalunya, en el nou context europeu, jo no sé com ens ho farem per ser un país competitiu, si no tenim estructures d'estat o, almenys, un teixit productiu, econòmic productiu fort, viu, modern i competitiu. És en aquest sentit que el Grup Parlamentari d'Esquerra trobaria que aquest debat hauria de ser un punt d'inflexió que tendís a tornar a il·lusionar la nostra societat. Jo també m'apunto, a tornar... o a llançar un missatge d'il·lusió d'empresa, un missatge de treball, un missatge d'un futur esperançador, i un missatge des del Parlament de Catalunya, no des d'uns anuncis publicitaris a les televisions, de sortides fàcils d'un túnel, sinó des del Parlament de Catalunya, però amb mesures i amb propostes concretes. Obtindrem o no l'Inem? Quan? Com? Es transformarà o no en un institut d'ocupació com un instrument eficaç per actuar en el mercat laboral i combatre l'atur creixent? Es definirà o no un marc de relacions laborals i econòmiques adequat a l'exigència de la competitivitat de les empreses i socialment progressista? Es farà o no un pla especial d'activació industrial i un pla especial per a la petita i mitjana empresa de preferència en l'accés a ajuts públics que augmenti la seva professionalització, que pugui fer-se una possibilitat professional atractiva per als joves, que potenciï formes de col·laboració entre les petites i mitjanes empreses, que creï entitats de suport a la gestió de tasques que requereixen recursos superiors a les seves capacitats, etcètera, etcètera. I tota una sèrie d'altres mesures que, evidentment, les passo per alt perquè, en tot cas, si tenim temps, en parlarem després.

Sí que vull remarcar –sí que vull remarcar– l'objectiu de l'obtenció de la banca pública catalana com un impuls a l'ajut a l'economia productiva. I, finalment, en el tema de l'autogovern, us he dit al començament que vaig quedar decebut, perquè em pensava que marcaríeu..., que donaríeu unes pistes, no? I no vau donar gaires pistes, ahir, en la vostra intervenció, del document que està preparant la Generalitat. Esquerra Republicana –el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– creu que no n'hi ha prou amb un desplegament de l'Estatut. Que, en tot cas, el que s'hauria

de fer és renegociar amb iniciativa unilateral d'aquesta cambra, renegociar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en temes centrals, no en temes accessoris, amb l'objectiu d'obtenir més poder polític per a Catalunya; amb l'objectiu d'arribar a una *restitució* de l'Estatut —com va dir un eminent jurista català no fa massa—, laminat, aquest Estatut, en la darrera dècada, per les decisions del Tribunal Constitucional i per les lleis de base del Govern de Madrid. Una renegociació global, impulsada des d'aquest Parlament, que assegurés l'exclusivitat de competències en cultura, patrimoni, investigació —real—, règim laboral i esport; que assegurés l'obtenció a curt termini de l'Inem, sobretot; que negociés una proposta de traspàs de competències actualment a l'Estat i que Catalunya necessita per aprofundir i consolidar la seva nacionalitat: plenes competències en policia, en justícia, la gestió de les grans infraestructures de serveis; l'eliminació de la duplictat d'administracions, de manera que Catalunya pugui esdevenir administració única; el bloc, o un bloc de competències en l'àrea socio-econòmica i, finalment, en tercer lloc, renegociar el sistema de finançament autonòmic amb l'objectiu de portar a Catalunya les competències de recaptació, la via del concert.

Ahir dèieu que, sense principis, no es va enlloc. Jo us respondria que, sense objectius —i objectius precisos—, tampoc. La proposta que acabem de fer, segurament, podria convertir-se en un d'aquests objectius il·lusionadors per a la població, per a la societat catalana. Aquesta cambra podria crear una comissió parlamentària que elaborés una primera proposta de reformulació de l'Estatut. I hauríem de tenir, en aquesta cambra, la valentia —si calgués— de convocar el poble de Catalunya per tal que es pronunciï si està disposat a augmentar substancialment el nivell d'autonomia, i si el resultat de la negociació és incert, el que és segur, president, és que generaria, al meu entendre, una pedagogia nacional entorn del pronunciament dels òrgans representatius de Catalunya que només podria tenir efectes positius a curt termini mateix. No ha de fer por de perdre una batalla legal a Madrid; no ha de fer por de perdre una batalla legal a Madrid, si a Catalunya guanyem la batalla ideològica. Aquesta acaba prevalent, sobretot, quan l'adversari és un estat que en part fa aigües. La legalitat que es pot forçar —i no ho feu, a Madrid, de forçar la legalitat, des del nostre punt de vista— quan no hi ha voluntat política, la legalitat sempre s'acaba adaptant a la realitat, i la realitat, president, la modelen els valents.

Moltes gràcies, senyor president; senyor president del Parlament, gràcies per la paciència; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Me les podeu donar ben sincerament, perquè us heu passat més d'un cinquanta per cent del temps marcat.

El Sr. COLOM: Us les dono ben sincerament, president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, efectivament, jo no he ocultat mai —i a més

ho vaig dir ahir— que jo havia demanat l'ajornament d'aquest debat esperant que acabessin, es resolguessin algunes qüestions que s'estaven discutint a Madrid. I no ho he ocultat perquè em sembla de pura lògica. Aquest Parlament —com tots els parlaments del món— actua amb determinats condicionaments, i els governs hi actuem. Tots. També els governs dels estats sobirans. No té sentit fer una sessió parlamentària tan important com aquesta en un moment que hi hagin unes incògnites importants pendents, perquè, òbviament, si no s'hagués arribat a una situació en què nosaltres —amb molta convicció que és un progrés, i un progrés prou important, un progrés que valia la pena d'aprofitar—, si no haguéssim arribat a la convicció que podien acceptar la fórmula que finalment hi ha hagut per a l'IRPF —i, per tant, aquesta negociació hagués fracassat—, el meu discurs d'ahir i aquest debat haurien estat totalment diferents. Per tant, el debat, lògicament, s'havia de dir quan ens moguéssim ja amb certes certes, almenys en aquests punts que condicionen —condicionaven i condicionen, ho repeteixo— d'una manera molt bàsica els nostres plantejaments polítics i, concretament, d'una manera molt especial el plantejament del Govern de la Generalitat.

Per altra banda, jo sempre he tingut la sensació que, en aquesta negociació, el Govern de Catalunya comptava amb el suport del Parlament, perquè hi va haver una resolució —que vostè mateix, senyor Colom, ha recordat—, i després perquè hi ha hagut la Comissió de Valoracions, en la qual concretament Esquerra Republicana no ha estat present aquests últims temps per qüestions de vostès, però que, en realitat, doncs, d'una manera molt àmplia, aquesta Comissió de Valoracions ha donat suport a l'actuació que han fet els nostres representants i, d'una manera molt especial, a la que ha fet el conseller d'Economia, senyor Macià Alavedra. Per tant, aquest pes, sincerament, aquest suport del Parlament —si he de fer cas de les resolucions i de l'actitud de la Comissió de Valoracions—, aquest suport hi era.

Per tant, sense cap mena d'escarafall li dic que sí, que l'hem ajornat —ja ho vaig dir ahir—, precisament per poder actuar sobre bases concretes en aquests temes que teníem pendents. En tenim molts d'altres, de pendents, evidentment, però aquest era molt decisiu.

Jo penso que vostè, senyor Colom, algunes coses del meu discurs..., el meu discurs segur que se l'ha llegit i segur que el va escoltar, ja ho sé, però a tots ens passa que sempre escoltem allò que ens interessa escoltar més, o ho sentim més, o ho entenem més. Sobretot, allò que està, diguem-ne, que encaixa més en el discurs de rèplica que ja tenim més o menys pensat habitualment abans d'escoltar el meu discurs, en aquest cas, concretament, no?

Bé, vostè em parla de..., parla com si en el discurs que vaig fer ahir no hi hagués una dosi molt important d'autocrítica: hi era. Tant és així que, de fet, des d'un punt de vista estrictament polític, es podria dubtar de si era un discurs prou astut, si més no, doncs, de cara a les possibles rèpliques, de cara als possibles comentaris... Però és que jo ahir tenia un objectiu —ho vaig dir i ho repeteixo— que era la cri-

da a la lucidesa. I de cara que aquesta crida a la lucidesa sigui creïble, ningú –tampoc jo, tampoc el Govern de la Generalitat– no pot defugir les seves responsabilitats. I fins i tot, per part del Govern, no hi fa res que, fins i tot, les accentui, les seves, perquè és això el que ens dona dret, després, també, a reclamar de tothom una presa de posició coherent i ben conscient.

Per tant, em fa l'efecte, sincerament, que a vostè això se li ha escapat. Com, també, no entenc per què insisteix tant a rebutjar el fet que haguem estat parlant molt de la temàtica espanyola. Però és que també em sembla que se li ha escapat que una part molt important del meu discurs va estar parlant del context europeu. Nosaltres ens movem en aquests contextos: en aquests dos, en l'europeu, en l'espanyol i, òbviament, també en el nostre, en el català. I, de fet, si vostès llegeixen els diaris d'avui, veuran evident que, és clar, en el meu discurs n'hi havia dos, de discursos. Hi ha hagut uns diaris que han accentuat aquesta meua crida a la lucidesa i aquesta invitació a l'autocrítica general i a la modificació d'algunes de les nostres conductes, i d'altres que, en canvi, han posat l'accent en el tema autonòmic. Però, en tot cas, tots els temes van lligats i, òbviament, el tema de parlar del marc europeu, del marc espanyol, del marc català, si no ho lliguem tot, no s'entén res. Ho hem de lligar tot, perquè tot va lligat.

Sí que vull dir-li, després de totes aquestes manifestacions d'autocrítica –poc habituals en política, però que no tinc inconvenient a fer–, que, de tota manera, si algú, durant aquests anys, alguna vegada ha intentat –i en aquest sentit, per exemple, repeteixo la frase de la bromera, que va quedar prou i també s'hi ha fet broma de vegades, i que és prou indicativa que havíem d'anar amb compte de no passar-nos, tots plegats, en la nostra despesa o en la nostra inversió, com vostès vulguin dir-ne, tot i que, ho repeteixo, en bona part ha estat una despesa ben feta–, si algú ha intentat de vegades fer un crit d'alarma en aquest sentit –amb no gaire èxit, perquè la gent anava molt embalada, tothom–, he estat jo personalment.

Sobre el tema de la llengua, és clar, jo estic absolutament d'acord amb vostè. Tot això que diu: «Qui és que està marginat?» Evidentment, no és el català. Perdó, no és el castellà. Si algú està marginat és, òbviament, el català, malgrat tot i fins i tot avui, i si alguna immersió hi ha –no a l'escola, sinó a la societat i en els mitjans de comunicació i en la vida oficial i en tantes i tantes altres coses, que és el resultat d'un fet històric–, doncs, evidentment, si alguna immersió hi ha a Catalunya és una immersió castellana. Per tant, estic d'acord en tot el que vostè ha dit; l'únic que passa és que no sé quina és la conclusió exactament que vostè en treu: nosaltres en traiem la conclusió que continuarem fent aquesta política de recuperació lingüística catalana. Ara, la farem sempre, això sí –com sempre he dit, també, durant aquests darrers anys–, la farem sempre de manera que pugui ser assumida sense ruptures internes pel cos social català. Hem d'anar avançant..., de fet, hem avançat durant els últims deu anys. Aquesta reacció que hi ha en aquests últims mesos és

perquè es constata que hi ha hagut un avenç del català. Es constata. Certament hi ha hagut un avenç del català. I aquest avenç del català es fa a expenses del castellà, és clar. Però es fa, naturalment, a expenses del castellà després de tres-cents anys de persecució, després que el català ha estat desplaçat de tants i tants àmbits de la vida social, de la vida econòmica, de tota mena d'actuacions, hi ha aquesta recuperació important. Però aquesta recuperació s'ha fet d'una manera gradual i procurant sempre –ho repeteixo– que no es produís a través d'aquesta recuperació cap mena de rebuig ni cap mena de fractura del cos social català. I així ho continuarem fent.

A nosaltres ens agradaria, i aquesta és la nostra intenció, portar la nova llei de normalització lingüística al Parlament dintre d'aquest any, però no n'agafo el que se'n diu un compromís, diguem-ne, precís, perquè, òbviament, com vostè ha recordat abans també, nosaltres, aquesta és una llei que ja hem anunciat que la volem discutir, la volem treballar, la volem analitzar a fons amb totes les forces polítiques i arribar a un acord –si pot ser, amb totes o, com a mínim, amb el màxim de forces polítiques. Per tant, tampoc cal que ens precipitem. L'important és que les coses es puguin fer bé en aquest sentit.

Bé, a mi em sap molt de greu que vostè s'havia fet il·lusions i va resultar que no, que no. No, no, s'havia fet il·lusions sobre una altra cosa: s'ha fet il·lusions que li tenien més antipatia que a mi, i no, me'n tenen més a mi. I que tenien més antipatia a Esquerra Republicana que a Convergència i Unió; doncs, no, vostè va tenir la sinceritat de dir-m'ho: «Vaig quedar molt parat: a qui realment no poden veure és a vós.» Em vau dir això. I ara ho ha repetit; jo no ho hauria dit, però ja que ell ho ha dit, doncs, sí, sí, efectivament és així. Vostè s'havia fet il·lusions i va tenir aquesta decepció, no? Vull dir, l'antipàtic sóc jo. I nosaltres. Per una raó molt senzilla –no es molesti, no es molesti–: ens veuen més perillosos a nosaltres que a vostès. Perquè, és clar, vostès, indubtablement, tenen un llenguatge molt més radical i, fins i tot, segons com, més engrescador, i més punyent, i més brillant i més totes les coses que vostès vulguin, però no els fan por, ves per on. (*Rialles.*) En canvi, nosaltres, que vostè diu constantment, diguem-ne, que em quedo a mig camí, que sóc excessivament prudent –que som, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat i el nostre Grup parlamentari a Madrid–, que som massa pactistes... Doncs, bé, aquests els fem por, justament aquests. Bé, res més, simplement un comentari que no hauria fet si vostè no m'hi hagués gairebé obligat amb aquesta referència que ha fet.

Ara, vostè després ha tornat a aquest llenguatge..., realment, a mi ja no m'impressiona gaire perquè ja fa temps que el veig, però, en fi, molt enèrgic. I em diu: «Què hi guanyem, què hi guanyem?» Bé, és clar, ja li ho diré, però, de tota manera, abans també m'agradaria saber què hi guanyaríem amb els plantejaments que vostè fa, i això lliga una mica amb el de la gota malaia. Ha dit: «Nosaltres serem la gota malaia.» No són els únics que pretenen ser la gota malaia, com vostè sap (*rialles*), però ara jo li diré el que penso

de la gota malaia, que és el mateix que en pensa el Govern de Madrid, entén? –el mateix que en pensa el Govern de Madrid, i ens hi referirem, ara, sense introduir terceres persones, sinó simplement de cara al que hem parlat vostè i jo temps enrere al meu despatx i avui aquí. Miri, això de la gota malaia fa molt d'efecte si el contrincant està lligat; aleshores és infal·lible: va caient la goteta i acaba foradant el cervell (*rialles*), però si l'adversari, el contrincant no està lligat, només ha de fer una cosa, molt poquet: miri, exactament, miri, senyor Colom, ha de fer això. (*L'orador canvia de posició.*) Ja està. S'aparta i la gota malaia va caient i fa un sotet ridícul. Al costat, fa un sotet ridícul. No, ho dic perquè hem d'anar amb compte amb això de la gota malaia, perquè, és clar, jo no estic disposat a fer el ridícul, i el nostre adversari no està lligat. El nostre adversari no està lligat ni nosaltres no ho estem, però el nostre adversari, concretament, no està lligat. Aleshores, jo, el ridícul aquest que consisteix a dir: «Ara els farem fer això, i allò, i allò...», i no els impressiona gens, fins al punt que resulta que ni tan solament pot desvetllar la seva antipatia –que ja és un fracàs gros, això– (*rialles*), doncs, bé, això no ho vull fer, i ho farem d'una altra manera.

Naturalment, vostè diu: «Bé, i què en traiem, d'això?» Home, escolti, de tota manera, encara que, per exemple, el meu discurs d'ahir no és un discurs triomfalista, en res, ni en el de l'IRPF –que, de tota manera, subratllo que ho valoro molt positivament, però–, no és un discurs triomfalista en cap punt, en cap, i fins i tot molt autocrític. Però, de tota manera, també vaig a dir una cosa: en honor nostre, del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió i de tots vostès i del poble de Catalunya, és que, home, de tota manera, el canvi que hi ha hagut, malgrat l'encallament i la reculada, fins i tot, en alguns aspectes de caràcter autonòmic, durant els anys vuitanta i primers dels noranta, nosaltres, en tots terrenys, també en el de la consolidació de les nostres institucions autonòmiques, hem progressat. Fins i tot es podria donar el cas que vostè em digui: «Hem perdut aquesta competència, ens l'han amputada» –el que dèiem– «mira, la formació professional i ocupacional...», per exemple. Però, al capdavant, com que el resultat d'una acció d'aquest tipus no és únicament de sumar –de sumar i restar–, sinó que és, per dir-ho així, una certa integral que condensa tota una sèrie, que integra tota una sèrie de blocs, nosaltres, Catalunya com a país, com a nació, ha progressat, malgrat tot.

Bé, i en el camp econòmic, no cal dir-ho. Això és més fàcil de demostrar, no? Escolti, això que em diu dels quatre motors, ja ho sé, ja ho sé millor que ningú. Oh, és clar que ho sé, ho sé millor que ningú. Que ells són més que nosaltres? Ho sé millor que ningú perquè els conec més que vostè. Ara, primera, li vull dir: la iniciativa dels quatre motors és una iniciativa catalana. Segona: qui els va anar a buscar vam ser nosaltres, i els vam triar; naturalment, vam triar gent que eren més que nosaltres. Què en traurem, d'anar amb gent que estigui més endarrerida que nosaltres? Hem d'anar amb gent que sigui més que nosaltres, i que, per tant, per a nosaltres siguin, per dir-ho així, un objectiu, una fita a

assolir. I bé, en aquest sentit jo penso que això també ens ha ajudat.

Però, concretament, en el camp econòmic... Ah, bé, li vull dir una cosa: Catalunya, dintre d'aquest marc d'aquests quatre motors –perquè n'hi ha molts més, de motors, a Europa, no?– i en el marc polític europeu, no únicament de les regions, sinó també de les forces polítiques, de les forces econòmiques i dels estats, és un país considerat, avui prou conegut –no pel comú de la gent, entenguem-nos, però sí als nivells, diguem-ne, d'un cert..., als nivells alts econòmics, polítics, culturals, socials– i apreciat. Això sí que li ho puc assegurar ben bé. I si som rebuts a tot arreu com som rebuts, doncs, és perquè Catalunya i el Govern de Catalunya –no és res personal– és apreciat.

Ara, tot això, per exemple, té una traducció clara en el camp econòmic, no? És veritat –vostè ho ha dit–: nosaltres..., és a dir, el PIB per habitant de Catalunya de l'any 92 era de 2.005.000 pessetes i el de la Comunitat Econòmica Europea, la mitjana, era de 2.023.000 pessetes; o sia que, malgrat un progrés molt important, encara estàvem molt lleugerament per sota. Però, de tota manera, nosaltres, l'any 85, teníem un PIB, un producte interior brut, que representava el 86,96 –o sia, el 87%– de la mitjana comunitària, i el 92 va representar el 99,10 –o sia, que vàrem guanyar 12 punts, Déu n'hi do. O sia, que què en traiem, de les coses? Doncs, bé, entre d'altres, això. Totes aquestes explicacions sobre la pèrdua del teixit industrial, sobre la pèrdua de competitivitat que han fet vostè i altres diputats que l'han precedit en l'ús de la paraula no concorden amb aquestes xifres, que, a més, no són de la Generalitat sinó de fonts absolutament independents. Pel que fa a Espanya, nosaltres estàvem al 86,96, i Espanya, en el seu conjunt, estava al 70,40, l'any 85; i en el 92 ha estat al 76,50 –o sia, ha pujat 6,5 punts; nosaltres n'hem pujat 12.

O sia, que en l'ordre polític, en l'ordre nacional, en l'ordre de prestigi internacional i en l'ordre econòmic, com ara acabo d'explicar, hi ha hagut un progrés, indubtablement, que no ens deixa del tot satisfets, de bon tros no, que seguirem amb la nostra tenacitat, que no és exactament la de la gota malaia però que també deu tenir, m'imagino, la seva eficàcia, i que a més, si més no, no corre el perill de fer un petit sotet.

Vostè i altres persones també, aquest matí, m'han parlat que no n'hi ha prou amb una política d'equilibri territorial. Bé, jo ara no entraré a discutir-ho gaire, això. Jo li vull fer notar, senyor Colom, que jo tinc per costum no sortir la segona vegada a contestar. «Ja ho explicaré en la segona part» –vostè ha dit–; anava dient: «Ja ho explicaré en la segona part.» De tota manera, no sé si li ha quedat gaire per a explicar en la segona part, després de la llarga explicació que ha fet. Però jo no li puc contestar, ni crec que ho hagi de fer, amb tot detall, totes les coses que ha plantejat. Però en aquest camp de l'equilibri territorial és un d'aquells en els quals jo, personalment, em moc amb més tranquil·litat; em moc amb més tranquil·litat perquè crec, sincerament, que hem fet una política molt important d'equilibri territorial. Ja

sé que hi ha gent que ens diu: «Us ocupeu massa de Barcelona i dels voltants de Barcelona»; hi ha gent que ho diu, ho escriu i fa discursos sobre això, no?: «Sou massa barcelonistes», per exemple. Molt bé. I d'altres que diuen: «Sou massa ruralistes», també ho diuen, això, i fins i tot hi ha qui diu: «En Pujol i Convergència i Unió el que tenen és un barcelonisme ruralista.» Això s'ha arribat a dir, també, que ja és tot un joc de paraules, però bé... Escoltin, la política aquesta d'equilibri territorial, nosaltres l'hem feta, la seguim fent sobre la triple base de les comunicacions, dels elements de benestar i de promoció de la gent i sobre la base, sobretot —la més important en aquests moments i la que ens preocupa més—, de com es creen..., com es mantenen i com es creen fonts de riquesa *in situ*. Perquè és que si no, les comunicacions, si no hi ha fonts de riquesa *in situ*, serveixen per anar-se'n —serveixen per anar-se'n. Hi ha gent de Ripoll que ara que, d'aquí a molt poc, realment, la carretera de Barcelona a Ripoll haurà quedat completa i molt bé, es planteja la possibilitat d'anar a treballar a Granollers, a Sabadell o a Barcelona, amb la qual cosa resulta que la carretera servirà perquè la gent vagi a dormir a Ripoll, però no a treballar. El que necessitem és que hi hagi fonts de riquesa a Ripoll —o on sigui, naturalment, és un exemple entre tants que hi podria haver. Bé, aquesta feina es fa.

Naturalment que, de vegades, hi ha comarques que han de superar moments difícils, no? Parlàvem del Ripollès: una comarca amb un molt fort component tèxtil necessàriament havia de passar un moment de crisi, necessàriament. Una comarca com el Berguedà, en què hi ha un fort component tèxtil i, a més, de mineria, d'una mineria que..., no al Berguedà només, al Berguedà, i a Terol, i a Astúries es tanca, es tanca perquè no podem subvencionar, no podem el Govern de la Generalitat i no pot el Govern central subvencionar —que ja es fa, però no podem fer-ho més— aquest carbó. Bé, doncs, aquesta crisi de la mineria i el tèxtil se superarà, però és indubtable que la cosa no es fa, moltes vegades, d'avui per l'endema.

El Nord-Pas de Calais, per exemple, que és una regió francesa de gran nivell, de gran categoria, de tecnologia molt ben situada —ara encara més ben situada, perquè el TGV hi passa anant cap a Londres—, bé, el Nord-Pas de Calais fa deu o dotze anys que està en crisi i n'està sortint de mica en mica, però no d'avui per l'endema, i és una regió que, a més, ha tingut —i potser ara en té una mica menys, però és igual—, ha tingut i té un gran poder polític i un gran pes dintre de França i una gran tradició. Bé, aquest és un procés que fer creure a la gent que es resol d'avui per l'endema no és veritat. Però, de tota manera, ho repeteixo: nosaltres hem fet i seguirem fent aquesta política de reequilibri territorial sobre la triple base de les comunicacions, els elements de promoció i de benestar personals i, sobretot, mirant d'ajudar que les fonts de riquesa que hi ha es mantinguin tant com es pugui i, a més, se'n creïn de noves. És el que farem.

Després d'això, vostè ha fet un autèntic calaix de sastre, en el qual, a part d'anunciar-nos que hi haurà una segona part, doncs, potser en set o vuit minuts ha anomenat una

vintena de temes. Jo, sincerament, no em veig amb cor de contestar-li aquests vint temes, si no és que puguem prolongar fins demà, senyor president, aquesta sessió. N'hi ha un que sí que li hauria de contestar, perquè n'ha parlat amb més detall, no així, a base de recitar una tirallonga, i que, a més, sé que és un tema important i que avui se n'ha de parlar i que en parlarem, però permeti'm que m'ho reservi per quan, finalment, totes les persones que volen dir alguna cosa sobre això ja hagin dit la seva, que és concretament el tema dels ajuntaments. Per tant, consideri que el contestaré després, més tard, també.

Bé, i a part d'això no veig, no he notat cap altre tema que em sembli que requereixi una resposta ara. Simplement sobre la LOGSE li vull dir, això sí, que està previst en la Llei —en la LOGSE, i nosaltres ho reclamem— que es crearà un finançament específic; i nosaltres l'hem reclamat, l'hem reclamat en el Parlament de Madrid —em dispensarà, però això ho hem de reclamar al Parlament de Madrid, senyor Colom—, ho hem reclamat, doncs, a través de la nostra acció política, figura en tots els nostres programes electorals, però de moment el Govern central no està disposat a crear aquest finançament específic.

Nosaltres, com ja he dit aquest matí, mantindrem un increment que aproximadament serà —perquè el pressupost encara no està del tot definitivament tancat— del 6%, del 6% d'increment sobre l'any passat, la qual cosa, donades les circumstàncies, és un increment fort, primera, perquè serà més fort que l'increment mitjà del pressupost, i a més perquè serà, sobretot això, molt més fort que l'increment del Govern central, que és —aquest sí que ja el sabem, del projecte— només d'un 2%.

Per tant, si algun progrés es farà en aquest sentit, serà més a Catalunya que no pas fora de Catalunya. Ara bé —ara bé—, de tota manera sí que és cert que és de témer que..., a Catalunya menys, possiblement, però potser igual, tampoc jo ara em voldria agafar cap compromís d'anar més de pressa que la resta de l'Estat; no vull agafar aquest compromís, crec que no l'he d'agafar, però sí que és indubtable que l'aplicació de la LOGSE, en el temps, en el ritme, es podria veure afectada per la crisi econòmica i per les restriccions pressupostàries.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Té deu minuts de rèplica el senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, haig de confessar-vos que m'heu decebut del tot amb la vostra resposta. Jugueu retòricament, heu jugat retòricament per escapar-vos dels problemes de fons, i sou hàbil en això. I quan no voleu respondre un tema perquè us toca, perquè us fereix, perquè us posa el dit a la nafra, aleshores, utilitzeu l'escapisme, que és una tàctica que no només no m'agrada a mi, sinó que és una tàctica que per a un president de la Generalitat, en temes de fons com els que em sembla que he presentat en aquest debat de política general, home, és una tàctica que, com a mínim, és de manca de cortesia política per part vostra.

En tota la meua intervenció —ho haureu notat— he procurat asseverar molt bé les meves afirmacions, totes, i heu caigut en la intenció, en la voluntat de ridiculitzar alguns temes. La gota malaia, per què no ho sou vosaltres, per què no ho sou vós?, que teniu disset diputats i els teniu agafats, com heu dit alguna vegada. On els teniu agafats? Que en traieu? Què n'heu tret, el 15%? Què, ni un duro més per a Catalunya, pràcticament? Què n'ha tret Catalunya d'aquest tenir-los agafats, els disset diputats que necessita la majoria? Promeses sense compromisos en el finançament de petita i mitjana empresa, quant tocarà a Catalunya? Us ho he preguntat, tampoc ho heu respost.

Segurament que hi deu haver algun compromís a l'hora de negociar els pressupostos, hi deu haver hagut algun compromís de saber quin tant per cent d'inversió, d'aquesta inversió d'ajuda a la petita i mitjana empresa ve a Catalunya. Què n'heu tret més, d'aquests compromisos? Que segons s'ha rumorejat últimament els governadors civils deixaran de ser governadors civils, però esdevindran delegats o subdelegats del delegat del Govern? —per tant, estarem al mateix lloc i tindran comptències similars. Fixeu-vos: us escapeu i no voleu respondre temes que són durs d'acceptar per a vós, perquè porteu més d'una dècada llarga governant Catalunya i esteu en un moment o estem en un moment en què Catalunya està en un atzucac econòmic i polític, i vós en sou en bona part el responsable —en bona part el responsable— perquè sou el president de la Generalitat de Catalunya, i la tercera força política d'aquest Parlament, que és Esquerra Republicana de Catalunya, us diu, si més no, el que entenem que és la nostra anàlisi d'aquesta situació. I vós, president, no podeu frivolitzar ni fer retòrica escapista. Ho podeu fer, òbviament, en sou ben lliure, però, en tot cas, em decebeu en el vostre paper de president de la Generalitat de Catalunya i de força majoritària al nostre país.

No m'heu respost sobre la vostra corresponsabilitat i esteu apuntant —i ha estat una base, una part del meu discurs—, esteu apuntant un estat que juga en contra de Catalunya, i això convé que la majoria de la població ho sàpiga. Per a Esquerra Republicana de Catalunya, Convergència i Unió apuntala l'Estat espanyol, que està en aquests moments empobrint Catalunya, està jugant en contra de Catalunya, dels interessos de pagesos, de petits i mitjans empresaris d'una majoria de la població. I ja no ens vingueu més després amb la retòrica que no heu donat suport al Govern del PSOE: hi va donar suport fins l'any 89, a la que va veure que anaven mal dades, ràpidament *dribling*, i van començar les crítiques. Ara voteu favorablement els pressupostos. Per tant, us feu corresponsable i us ben asseguro que la nostra única diputada, però diputada ben activa i ben treballadora, us en farà un marcatge d'una a una a Madrid, de les vostres responsabilitats (*remor de veus*), d'una a una, a Madrid.

A veure, jo, president, encara conservo —i segurament per molt temps, perquè em sembla que és bo—, ves per on, el cert romanticisme, els anhels, els ideals, en la política; els anhels, els ideals i aquest romanticisme que em fa tornar a

afirmar que sobre Convergència i Unió, aquí al Parlament i aquí a Catalunya, serem la gota malaia en el tema del concert econòmic, i si us feu així i cau aquí, el ridícul el feu vós, no pas nosaltres. El ridícul el feu vós, no pas nosaltres.

A veure, sobre el tema dels quatre motors, bé, jo penso que va molt bé que estiguem —des del començament ho hem dit—, va molt bé que triem aliats que siguin més avançats que nosaltres, però al cap d'un temps s'haurien de notar sensibles aproximacions cap a aquestes millores i, per exemple, en el tema de l'atur em sembla que coincidireu amb mi, president, que les dades que us he donat avui són pitjors. Per tant, la presència i la nostra dinàmica en estar en aquests quatre motors, en tot cas, el nostre, està parat; deu haver tingut alguna avaria, el nostre motor, i els altres tinc la sensació que no ens ajuden massa si no ens espavilem nosaltres per reparar-lo, aquest motor.

Celebro —en l'únic tema que finalment m'heu respost amb precisió, l'únic tema de tots els que he dit—, celebro que tingueu un compromís clar d'entrar en aquesta reforma de la Llei; de fet falta poc per al final d'aquest període però, en tot cas, aviat al Parlament, i m'heu demanat quina conclusió en busco, quina conclusió en volem d'això que coincidim vós i jo sobre la llengua. Doncs, mireu, la conclusió és que hi ha àmbits determinants sense ser coberts actualment a Catalunya per la Llei de normalització lingüística prou bé, i que per tant és urgent, president: fa tres anys que es va aprovar aquí al Parlament la Moció que us instava al Govern a preparar, a prospectar i a portar una reforma de la Llei, tres anys; doncs, és urgent —entenem— la reforma de la Llei en l'àmbit de la justícia, en l'àmbit del comerç i de la indústria i en l'àmbit, per exemple, de la indústria àudio-visual, és urgent que la Llei es reformi almenys en aquests tres àmbits. Aquesta és, justament, la conclusió a què nosaltres arribem. Em deia: «No sé a quina conclusió voleu arribar.» Doncs a aquesta, president, a aquesta conclusió, i és ben precisa.

Sobre la política territorial, en el poc que heu comentat, home, i que treballem per l'equilibri de Catalunya i que ho esteu fent tan bé..., portar l'aigua de l'Ebre a Barcelona, per exemple, essent l'aigua un bé, un recurs fonamental per al desenvolupament d'una comunitat, en tot cas, no sé si per a les terres de l'Ebre és un acte d'equilibri del territori i de desenvolupament del seu territori. Ja ho sabeu, que no ho veuen d'aquesta manera des de les terres de l'Ebre.

M'heu dit: «Has feta tota una tirallonga de temes que com que són tants no els puc pas respondre perquè hi estaríem fins demà.» No, tampoc pretenia que els responguéssiu tots, però almenys un, almenys haver respost —ahir no ho va fer en el vostre discurs, ni tan sols això va fer, i avui tampoc—, de presentar una proposta o quines propostes teniu a curt termini per a una sortida catalana a la crisi, per a una sortida al nostre país.

Jo us he anunciat un seguit de mesures dintre d'aquest capítol; podríeu haver respost, en tot cas, precisant més el vostre discurs d'ahir de cara a l'angoixa que hi ha en molts sectors de Catalunya, en molts ciutadans de Catalunya, si te-

niu algunes mesures o no, si voleu en el banc públic, què en farem amb l'Inem, què en sabeu d'això, almenys tot això ho hauríeu pogut dir. Tot això, ni tan sols no heu cregut oportú de dir-ho. Vostè mateix, o vós mateix.

I un altre tema: en el tema de l'aprofundiment de l'autogovern, malament rai comença aquest document que ens vau anunciar; malament rai comença que ja ni tan sols go-seu de dir els eixos que tindrà, en principi, ja que l'anuncieu davant de la cambra, davant del Parlament. Ja veig a venir que serà una altra operació de maquillatge; sou hàbil amb les operacions de maquillatge polític, president, però, en tot cas, vull que tingueu clar que cada vegada a Catalunya hi ha més gent que no combrega amb les vostres rodes de molí, i espero i confio que cada vegada a Catalunya hi hagi més gent, més catalans que no confiïn amb les vostres promeses falses i amb l'intent de fer combregar-nos amb rodes de molí.

Motles gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, m'ha semblat que la meua intervenció era rebuda..., no era ben rebuda, era rebuda amb disgust per part del senyor Colom, persona per la qual sento molt de respecte, i pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Jo el que li vull dir, senyor Colom, només és una cosa... (*Remor de veus.*) Perdó? (*Pausa.*) I oblidi's. Bàsicament li vull dir una cosa: hi ha de vegades uns plantejaments molt fàcils: «Nosaltres farem, nosaltres direm, nosaltres exigirem...» Aquest verb, que s'utilitza tant i que normalment, com més s'utilitza, més l'utilitza aquella gent que menys en condicions està de vegades d'utilitzar la força que es necessita per exigir. «Exigirem», i a vegades això s'explica, s'explica fins i tot d'una manera brillant, hi pot haver gent que se senti tocada, no?, per aquests plantejaments que són vàlids, que són honestos, que són correctes, però que de vegades tenen un punt de foc d'artifici.

I és clar, la reconstrucció de Catalunya, no solament social i cultural i lingüística, sinó política és, tal com estan plantejades les coses, un procés llarg, i aleshores els focs d'artifici poden ser molt contraproductius. És a dir, les embalades solen ser molt contraproductius. I tenim necessitat que la gent ho sàpiga, això, tenim necessitat que la gent..., no tenim necessitat que la gent abandoni postures radicals —radicals pacífiques, com a més vostès sempre han estat un patit pacífic—, no tenim necessitat d'això, però sí que tenim necessitat que la gent sàpiga quin és el ritme del procés que tenim plantejat i quines són les resistències amb les quals ens trobem. No per desanimar-nos —no per desanimar-nos, en absolut. Jo aquest matí he fet una referència imprudent a la meua edat; per tant, jo sóc dels que en aquest Parlament, amb molt poques excepcions, només puc donar testimoni que ni em canso, ni em desanimo, ni estic disposat a plegar cada vegada que un projecte se'ns queda a les mans, que de vegades se'ns hi queden. Però el país ha de saber quina és la

situació, quin és el context en què ens movem, i ha de saber que coses d'aquestes, frases brillants —com abans hem dit—, doncs, de la bota malaia i coses d'aquest tipus, normalment acaben després fonent-se com un terròs de sucre en un vas de llet. I això és el que hem de dir, senzillament.

I si abans li ho he dit, diguem-ne, amb molta empenta i amb molta fuga, bé, doncs bé, escolti, ara li ho dic amb tota la cordialitat, li ho dic amb tot el gran respecte que tinc per vostè i pel seu partit, però sense modificar el que és el plantejament de fons. Estem construint un país, és un procés d'alenada llarga, de treball constant, de dia a dia i que, tal com estan les coses, no ho farem a través de grans esclats, no ho farem a través de dir: «Nosaltres els obligarem, a aquests i a aquells i als de més enllà», sinó que ho farem a través d'un treball molt constant en el qual ha de participar tot el país, que de vegades aconseguirem progressos modestos, fins i tot de vegades també tindrem reculades, però que al cap de deu anys podrem dir el que podrem dir —no el Govern de la Generalitat, el país—, podrem dir que hem anat, malgrat tot, hem anat endavant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Cinc últims minuts per al senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, president. Ja hi tornem a ser, amb el foc d'artificis. De nou, això ho recordo que ho vau dir just després de les eleccions de 1992, quan aquesta força política que represento, que es va convertir en tercera força política d'aquesta cambra, aquesta força política que tant respecte, aquesta força política que heu dit que hi teniu un profund respecte, vau dir que es tractava d'un foc d'artifici. Torneu a dir ara que les propostes que fem no deixen de ser un foc d'artifici. Fins i tot, heu parlat com si estiguéssim buscant esclats; d'on ho heu tret, del meu discurs, això? D'on ho heu tret? Quin esclat he proposat?

He proposat un acord d'aprofundiment de l'autogovern, perfectament en el marc jurídic actual; he parlat de si hi havia o no hi havia voluntat política per part de Convergència d'anar més enllà en l'aprofundiment de l'autogovern fora de la *parafernalia* de les paraules, però no he proposat cap esclat especial.

Mireu, senyor Pujol, de l'*español del año* al *freedom for Catalonia* em sembla que aquí sí que n'hi ha molt, de foc d'artifici, i això no es pot pas, precisament, imputar a Esquerra Republicana de Catalunya. Que si hi haguessin esclats o si hi haguessin actuacions de foc d'artifici, que dieu vós, el país s'estaria fonent. Jo no sé pas —i ho dic ben sincerament—, jo no sé pas si no és ara que s'està fonent el país com un terròs de sucre en un got de llet calenta; jo no sé pas si és aquesta Catalunya que vós presidieu des de fa més d'una dècada, que per culpa de la vostra mala gestió política i dels vostres..., de la vostra timidesa en l'acció, en la reivindicació del catalanisme polític, doncs, s'està fonent com un terròs de sucre en un got de llet.

Jo no sé si vós esteu enormement esperançat o no amb el futur de Catalunya. Jo ho estic amb la seva gent i amb el que segur que donarà de si Catalunya; però amb la política que esteu fent i tal com esteu, en aquests moments, venent

Catalunya a Madrid, al Govern del PSOE, us ben asseguro que no n'espero a curt termini massa res de bo, desgraciadament per a Catalunya.

Torneu a insistir que entre Convergència i Unió, entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica, per un cantó, i Esquerra Republicana només hi ha una diferència de ritmes; doncs, no, no, no, no. No és una diferència de ritmes, president; és una diferència d'objectius molt clara i és una diferència social molt clara. Són aquestes dues diferències, no només de ritmes. Tinc entès, perquè vós ho vau afirmar aquí en aquesta tribuna, que no anem al mateix lloc per a Catalunya. Vós vau afirmar, vau oficialitzar –i jo us ho vaig agrair perquè era la primera vegada que, com a mínim, sortíeu de l'ambigüitat que sempre havíeu intentat driblar– de poder obtenir el vot d'aquells que se senten perfectament espanyols, i representar-los, i ser l'*español del año*, i poder incentivar i poder ajudar, i poder anar per darrere perquè s'organitzin escamots de *freedom* per Catalunya en un moment determinat durant els Jocs Olímpics.

Tot això, aquest enorme ventall que d'alguna manera a vegades representeu, us ben asseguro que no és la nostra proposta. Nosaltres som un partit d'esquerres; vosaltres, no. I nosaltres som un partit nacionalista, i vosaltres, no. I aquesta és la nostra profunda convicció. Per a nosaltres l'objectiu per a Catalunya, natural, és la seva independència, i vós ho vau dir clarament; per a Convergència i Unió l'objectiu per a Catalunya no és la independència. Això és el que vau dir. En tot cas, vaig celebrar-ho i, en tot cas, que quedi clar que no són ritmes; el vostre és el model Cambó, amb tot el respecte; el nostre és el model Macià, amb tots els respectes. I són dos espais del catalanisme polític que s'han alternat en la història de Catalunya i que confio que també en un futur es puguin alternar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Correspon ara al Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, molt honorable senyor president, i espero que serà tan generós en l'atribució de temps com ho ha estat amb els altres intervinents.

El Sr. PRESIDENT: Ja em temia, em temia que crearia precedent.

El Sr. OBIOLS: En tot cas, i per distendre, li prego que, com a mínim, em descompti els dos minuts que utilitzaré abans de començar pròpiament el meu discurs, en part per distendre l'ambient i per reposar l'atenció dels senyors diputats i de les senyores diputades, per dir el següent: no tornin a parlar de la «gota malaia», per favor; estic segur que represento molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país i alguns diputats i algunes diputades d'aquesta cambra i alguns professionals dels mitjans de comunicació quan els explico la meua indignació: no existeix tal gota malaia; és un error. Els que hem estat de petits lectors fanàtics d'Emilio Salgari sabem que no es tracta de la «gota malaia», es tracta de la «bota malaia» amb «b»; és un instrument de tortura oriental

que no té res a veure amb el que ens ha mimat l'honorable president de la Generalitat des d'aquesta tribuna; és la «bota malaia».

I aquí hi ha un equívoc que s'ha basat en el següent: el president del Govern, senyor Felipe González, li va dir en una ocasió, a través d'un diàleg televisat, a l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, que era «la gota malaia»; segurament no ho va pronunciar amb precisió, degut al seu origen sevillà, i vostès han entès que es tractava de la «gota malaia». Però no és la «gota malaia», és la «bota malaia». En nom dels lectors d'Emilio Salgari, m'he permès fer aquesta precisió. En tot cas, els amenaço: si vostès segueixen dient que seran la gota malaia, nosaltres serem la gota malaia per denunciar aquesta imprecisió literària.

Senyores diputades i senyors diputats, el valor d'un polític, el coratge polític consisteix a explicar i afrontar els problemes al preu que sigui i amb el risc que comporti; no, en canvi, a servir-se dels problemes o a excusar-se amb els problemes per tal de perpetuar-se en el govern, o per tal de conquerir posicions de poder. Aquesta lliçó no és meua, és de Pierre Mendès-France, que ha estat un dels grans mestres polítics de la nostra generació, un gran exemple de veritat i de rigor i de dignitat en l'activitat política. Ens recorda també aquella expressió, que ha quedat en la memòria del nostre poble, que deia: «política vol dir pedagogia», del nostre company Rafael Campalans.

Cal fer, doncs, un exercici de veracitat i de rigor i, en la mesura del possible, també, de pedagogia per parlar dels problemes que hi ha avui en el nostre país, els problemes que viu la gent. I, efectivament, nosaltres coincidim amb part del discurs del president, d'ahir, almenys en el fet d'assenyalar que el tema bàsic avui és la crisi, el tema bàsic és la crisi; és al carrer; és percebuda com un problema molt important, amb preocupació, àdhuc amb angoixa per part de molta gent; crisi econòmica i social, crisi cultural i moral, crisi europea... I convé, efectivament, que en aquest Parlament es parlamenti sobre aquesta crisi que és el gran problema del nostre present, el gran problema de la nostra època.

Cal explicar-nos i cal explicar què està passant, almenys com veiem que estan passant les coses en aquest terreny. Però cal afegir, de tota manera, quelcom que és important i que ben segur és present en l'ànim i en la percepció tant dels diputats i diputades d'aquest hemicicle com de l'opinió pública que pugui seguir els nostres debats. Tots podem, en aquest hemicicle i en la societat catalana, valorar des de distintes perspectives, des de diferents punts de vista, la crisi actual en el nostre país i a Europa, explicar-nos i explicar l'abast i les característiques d'aquesta crisi; tots podem, també, valorar i intervenir en els aspectes que fan referència a la política en el nostre país, a la gestió de la crisi en el nostre país.

Però en aquest Parlament i en aquest debat d'orientació política general, a més a més d'això i d'una manera substantiva, hem de fer una altra cosa i el president hauria de fer una altra cosa, també, que és referir-se a aquells aspectes que no podem compartir; perquè ell i tots nosaltres podem

valorar la crisi; ell i tots nosaltres podem incidir sobre la política catalana; ell i tots nosaltres podem incidir en les relacions entre la política catalana i la política espanyola; però ell només, i només ell, ha de donar resposta del que ell i només ell fa, que és ser president de la Generalitat i governar i presidir el Govern de Catalunya. Per tant, ell i només ell ha de donar explicació, té l'obligació de donar explicació de què és el que fa o deixa de fer pel que fa a les respostes que des del Govern de Catalunya es donen a la crisi. I aquesta especificitat de la seva situació, que és el pes de la responsabilitat política, convé que sigui recordada aquí, perquè jo em referiré a alguns aspectes –i ho faré críticament, com és la nostra obligació en tant que força majoritària de l'oposició a Catalunya–, en relació amb aspectes de la seva gestió com a president de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la resposta que el Govern de la Generalitat de Catalunya està donant a la crisi a Catalunya.

Però parlem primer, si els sembla, de la crisi, aquesta crisi que la gent viu a Catalunya i a tot Europa amb preocupació i àdhuc amb angoixa, enfrontant-se a una situació que és no solament la percepció d'una crisi econòmica, sinó de quelcom més i de quelcom més greu; no sols una crisi econòmica, ni tan sols una crisi econòmica en aquesta doble vessant que ens recordava el president en la seva intervenció d'ahir, crisi conjuntural, cíclica per una banda, però també crisi estructural; m'hi referiré.

Més enllà d'això hi ha un altre aspecte més preocupant, és una certa opacitat, una certa incapacitat per comprendre l'evolució de les coses, per preveure el futur i, per tant, una certa crisi de la idea de futur a Europa i també en el nostre país; el futur, que era vist i encara és vist en part, però amb clars-obscurs i amb grans contradiccions, com un element d'esperança, com un element de progrés, és vist també en bona part, en bona mesura, com una amenaça. A Catalunya, a Espanya i a Europa molta gent tendeix a veure avui el futur més com una amenaça que com una esperança.

I a la vegada és també una crisi, diguem-ho clarament, modestament però també amb una ferma decisió de fer-hi front, una crisi de les respostes polítiques a aquesta crisi econòmica, social, cultural, moral i aquesta crisi de futur que hi ha plantejada a Catalunya i a Europa en aquests moments. Una certa desconfiança en relació amb les respostes de la política. Però només es recuperarà la confiança en les respostes de la política si els polítics fem l'esforç de la veracitat i del rigor d'explicar com veiem les coses i, sobretot, d'explicar què fem en relació amb aquestes coses que estan passant.

La gent es preocupa, és clar, per la crisi econòmica i social i, d'una manera conscient o intuïtiva, tendeix a veure que hi ha més que una crisi cíclica, que una crisi conjuntural. La gent veu que, com a conseqüència de canvis molt profunds, molt ràpids que s'han produït aquests darrers anys, que fan referència a la internacionalització de l'economia, la mundialització de l'economia, a una sèrie de canvis molt profunds en l'àmbit tecnològic, s'està produint una situació en la qual existeix un risc que fenòmens de desloca-

lització de l'activitat econòmica, per una banda, fenòmens de domini creixent de les grans multinacionals, fenòmens d'innovació tecnològica i d'increments de productivitat sobre la base de la introducció de sistemes microelectrònics en la indústria i en els serveis, facin que es produeixi en els propers anys, que hagi ja començat a produir-se en l'àmbit de la indústria i en bona part de l'àmbit dels serveis aquest fenomen que els nostres avis i els nostres pares van viure i van patir en l'àmbit de l'agricultura.

Fa cent anys, per alimentar cent persones calien cinquanta pagesos, i avui per alimentar cent persones a l'Europa comunitària calen només tres pagesos. Un increment brutal, al llarg d'aquest segle, de la productivitat en l'àmbit de l'agricultura, ha produït aquests resultats. I, encara, plantejant els problemes dels excedents agraris, que són –com vostès saben– un dels grans problemes de l'Europa comunitària.

I la gent intueix i tem que aquest fenomen que s'ha produït en els últims cent anys, que explica en molt bona mesura el que ha estat la història de la Catalunya contemporània, la història de la construcció de les ciutats, de l'emigració de les comarques a la ciutat, de l'agricultura a la indústria, als serveis, i després les migracions d'altres terres d'Espanya, que aquest fenomen no pugui començar a produir-se ara i d'una manera més accelerada en l'àmbit de la indústria i en l'àmbit de bona part dels serveis. La gent tem la crisi però tem encara, també, que la sortida de la crisi, que una reactivació de la crisi signifiqui creixement sense ocupació; signifiqui el que els anglosaxons denominen un escenari de *job less growth*, de creixement sense creació significativa de llocs de treball.

I aquest problema està aquí, és un problema molt greu, és un problema molt complex, és un problema que no es pot obviar, és un problema que cal afrontar i que cal discutir, i no discutir a base de tòpics, ni a través de polèmiques interessades; per exemple, desqualificant en termes brutals –com va fer el senyor Aznar, fa pocs dies– una discussió necessària a tot Europa i també en el nostre país.

La gent tem que la restauració de la plena ocupació, a través de l'acceleració quantitativa del creixement econòmic, sense més, no sigui ja un objectiu viable, no sigui un objectiu realista. Ara, què és aquest «sense més»? Aquest «sense més» vol dir, bàsicament, crear les situacions per a un relleu de l'economia. I aquí entrem en factors polítics. Aquest «sense més» o aquest «més» afegit implica, forçosament, una gran discussió, un gran debat català, espanyol i europeu sobre el treball i sobre l'activitat individual i social. I aquest «més» afegit implica, forçosament, el desenvolupament de noves perspectives pel que fa a la reforma del sector públic, la reforma de l'estat del benestar, en una perspectiva que no signifiqui ni privatització, ni passes enrere, sinó que signifiqui manteniment d'uns mecanismes de redistribució i d'equitat, però introducció de nous mecanismes d'eficiència i de viabilitat dins del sector públic i de l'estat del benestar. Aquesta és la discussió bàsica i fonamental a l'entorn de la crisi.

Ara, jo vaig trobar a mancar, en l'anàlisi del president d'ahir, quelcom molt important, que són els aspectes polítics; no es pot entendre què és el que està passant en l'economia internacional o en l'economia europea avui si es fa abstracció que hem passat quinze anys de doctrinarisme ultraliberal, de desregulació, d'obertura a proteccionismes encoberts de l'economia i d'alliberació pràcticament total dels moviments de capital i del seu component especulatiu. No es pot fer una valoració real del que està passant sense assenyalar, clarament, que el que està passant, en molt bona mesura, és l'agreujament i la prolongació d'una crisi conjuntural, no sols pel seu component estructural, sinó també per factors polítics, el predomini del doctrinarisme ultraliberal i, després, errors polítics garrafals que s'han produït a Europa, en particular al voltant del procés de reunificació alemanya. Jo seria molt més caut en els elogis al canceller Kohl, perquè crec que tots els europeus estem pagant avui els preus de quelcom que no va ser, per descomptat, un exemple de veracitat en política, sinó, més aviat, un exemple de tot el contrari: l'abús d'unes circumstàncies i d'unes motivacions per plantejar una via que era clarament inviable per obtenir un gran resultat electoral. Justament el contrari del que cal fer; justament el contrari del que va fer, per exemple, Oskar Lafontaine en un moment determinat, pagant el preu, en termes electorals, de dir la veritat al poble alemany i a les opinions europees.

Ara hi ha un descrèdit del discurs ultraliberal, un gran descrèdit. He citat ja una «tonteria» del líder de la dreta espanyola; en vull citar una altra: van anar a les eleccions últimes dient que la socialdemocràcia havia desaparegut, pràcticament, de tot el món civilitzat, excepte de l'Estat espanyol. La realitat és totalment la contrària; el context polític en què ens estem situant en aquests moments de descrèdit del discurs ultraliberal, de fracàs dels plantejaments thatcherians o dels reaganòmics o dels seus epígons en altres països és un canvi que gira, en bona mesura, cap a fórmules de pragmatisme progressista, no sols a Europa, sinó també a l'Amèrica del Nord. L'Administració Clinton representa això i els resultats canadencs també, però no sols això. Avui a Suècia la socialdemocràcia –vostè hi feia referència– està al 51% de la intenció de vot; a Gran Bretanya els laboristes estan entre 13 i 17 punts per damunt del partit conservador; a Alemanya, la situació augura, també, si no una victòria de la socialdemocràcia, almenys una possibilitat de coalició després de les properes eleccions, i hi ha hagut els resultats electorals que hi ha hagut a Grècia, amb el triomf del moviment socialista panhellenic i, per descomptat, a Catalunya, i, per descomptat, a Espanya fa ben pocs mesos.

No vull dir, amb això, que hi hagi tot el contrari del que, d'una manera pintoresca, el senyor Aznar estava manifestant fa poc. No, les coses són més complexes, i apunten cap a una situació que és molt delicada. Una opinió pública desencantada dels plantejaments ultraliberals i neoconservadors busca altres possibilitats i gira la seva mirada cap a dos tipus d'oferta, cap a dos pols, per una banda, al pol del so-

cialisme democràtic o de la socialdemocràcia i dels liberal-demòcrates reformistes i demòcrates i europeistes, i, per l'altra banda –cosa que és molt preocupant–, gira també la mirada cap a la falsa seguretat que li poden donar plantejaments nacionalistes agressius, proteccionistes o estatalistes, particularistes i antieuropeus.

De nou, o bé solució dels problemes, que és l'agenda de les forces socialdemòcrates i liberal-demòcrates de caràcter reformador i europeista, o bé aprofitament dels problemes, exacerbació dels problemes, parasitisme dels problemes per part de forces nacionalistes de caràcter agressiu, per part de forces proteccionistes i particularistes, que signifiquen avui un greu problema per a l'Europa comunitària i per al mateix projecte de l'Europa global.

Molts de nosaltres en aquesta cambra, senyores diputades i senyors diputats, ens situem en el primer camp; ens hem de felicitar, però ho hem d'aprofitar. Era Willy Brandt que deia –cito textualment–: «En una democràcia saludable i en desenvolupament és norma i no excepció que els partits presentin exigències similars o, fins i tot, idèntiques en nombrosos camps.» I afegia: «Per a la formació de l'opinió, per a la diferenciació entre les diverses ofertes polítiques, cada vegada són més substancials qüestions relacionades amb les prioritats, amb l'ordre i el rang de les tasques a resoldre i amb els mètodes i els accents que s'hi posen.»

Més a Catalunya, més a Catalunya, perquè totes les forces democràtiques de Catalunya tenim un denominador comú, que és la voluntat, si més no, i l'especificitat, en molts casos, d'un programa catalanista; pel simple fet de ser un programa catalanista o de ser uns programes catalanistes, tenen punts clars de coincidència. I és en aquesta perspectiva, d'èmfasi en les prioritats, en l'ordre i en el rang de les tasques a resoldre, i en els mètodes i els accents, que em vull referir, en una segona part de la meva intervenció, a la situació a casa nostra.

A Catalunya ens cal extremar, encara més, el rigor, la claredat i la veritat no per dividir-nos entre nosaltres, sinó per explicar-nos entre nosaltres, per recercar vies de diàleg i d'acords, perquè cal que ens esmercem a solucionar problemes que sols junts podem solucionar.

Jo ara entraré en la descripció d'alguns d'aquests problemes; no faré cap tirallonga; miraré de centrar-me, per una qüestió de prioritat, d'ordre, de rang, en aquells problemes que em semblen més importants. Són els següents.

El primer problema és el nivell d'eficiència del Govern i de l'Administració de la Generalitat. El senyor Pujol es va referir ahir –i hi estem d'acord– a la necessitat d'una política pressupostària que no sigui laxa. Jo vull recordar algunes dades concretes en aquest terreny. La primera fa referència a l'anàlisi que hem fet de l'informe presentat darrerament per la Sindicatura de Comptes de Catalunya. És en aquest punt –del rigor i de la moderació en la gestió pressupostària– que creiem que el Govern de la Generalitat no pot presentar avui, precisament, un balanç massa favorable. Utilitzant aquestes dades proporcionades per l'Informe del Compte General de la Generalitat de Catalunya de 1991,

l'últim disponible, elaborat recentment per la Sindicatura –per tant, es tracta, doncs, de dades de tota fiabilitat–, vull aprofitar, també, entre parèntesis, aquest esment, aquesta ocasió per assenyalar la conveniència que la Sindicatura de Comptes pugui dur a terme amb el màxim rigor i independència la tasca que té encomanada. D'aquesta lectura, doncs –com deia–, se'n desprenen tres dades referides a l'any 91. En primer lloc, l'expansió i el descontrol del dèficit de la Generalitat. El dèficit previst per a l'any 91 era de 39.000 milions de pessetes; el dèficit realment liquidat fou de 144.800 milions de pessetes, és a dir, el dèficit real es va multiplicar per 3,5 vegades respecte al dèficit previst, i va representar a l'entorn de l'1,3 o 1,5 del PIB. La primera obligació del Govern de la Generalitat –creiem– és, doncs, controlar i reduir el seu propi dèficit públic i, especialment, la seva despesa corrent.

En segon lloc, i en bona part vinculat a aquest punt que acabo d'esmentar, es produeix la caiguda de l'estalvi corrent, és a dir, la diferència entre els ingressos corrents i la despesa corrent. L'augment excessiu de la despesa ha fet que, per primera vegada l'any 1991, hi hagués un estalvi corrent negatiu; hem passat d'un estalvi de 64.193 milions de pessetes l'any 90 a un estalvi negatiu, un «desestalvi», per tant, de 1.577 milions de pessetes per a l'any 91.

En tercer lloc, aquesta actuació té conseqüències greus sobre el finançament de la inversió. Si no pot finançar-se a través de l'estalvi corrent, ha de finançar-se a través de l'endeutament, que ha augmentat ja d'una forma excessiva en els darrers anys.

Jo no puc entretenir-me més en aquesta consideració. Voldria esmentar alguns fets que ens preocupen un xic: l'evolució dels pressupostos previstos aquests darrers anys. El senyor Pujol hi va fer referència ahir, i avui també hi ha fet algun esment pel que fa al del 94, però si mirem els del 92 i els del 93, pressupostos preventius, i fem una comparació entre els pressupostos preventius de l'Ajuntament de Barcelona, de l'Estat i de la Generalitat, veiem alguna cosa que és bastant clara: el pressupost de la Generalitat és sempre superior, en creixement, al pressupost de l'Estat i molt superior al creixement del pressupost preventiu de l'Ajuntament de Barcelona.

Així, per exemple, l'any 92, l'Ajuntament de Barcelona va significar un 4%, mentre que el de la Generalitat va representar un 16%, quatre vegades més. L'any 93, l'Ajuntament de Barcelona va representar un 1% i el de la Generalitat de Catalunya va representar entre un 9 i un 10%; deu vegades més. L'any 94 jo no sé com seran aquestes coses, he estat caçant al vol alguna indicació del president, però no he pogut fer-me una idea massa clara.

Contrasta això..., o bé completar el fet que apareguin informacions realment molt espectaculars, molt negatives pel que fa a algunes dades que són molt simptomàtiques de la manera com es gestionen aquests recursos. En particular, tota aquesta informació que ha sortit respecte al pagament de lloguers de dependències de les conselleries de la Generalitat: 963 milions el 88; 1.821 el 90; 2.315 milions el 91;

4.454 el 93. És a dir que en sis anys han estat 14.144 milions els gastats per l'Administració catalana en lloguers d'oficines i despatxos.

Aquest increment brutal d'un 362% s'ha produït, segons se'ns diu –i el senyor Alavedra ens ho pot confirmar o desmentir–, malgrat les instruccions de la Direcció General de Patrimoni, dependent del seu Departament, en el sentit de fixar unes normes per posar límit a aquesta situació, a aquesta tendència desenfrenada dels departaments de llogar més i més locals i de pagar-los a preus «disparatats», com és el cas de la Conselleria de Benestar Social, que segons les informacions aparegudes en la premsa gasta un milió de pessetes cada dia en els locals que ha llogat en el Palau del Mar del port de Barcelona.

No puc estendre'm més en això, però valgui per assenyalar que veiem amb preocupació una situació de poca eficiència –ja no diria de poca excel·lència– en el desenvolupament de les coses pel que fa al mateix esforç de competitivitat pública del dispositiu polític i administratiu de la Generalitat de Catalunya.

Contrasta més dramàticament aquesta situació si mirem quina és la situació social i econòmica a Catalunya. A Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, hi ha crisi, però a més a més hi ha un diferencial negatiu de la crisi; hi ha més crisi que a la resta de l'Estat, i se'ns dirà: «Naturalment, perquè hi ha un teixit industrial, productiu, més complex i, per tant, Catalunya pateix més la crisi que el conjunt de l'Estat i, sobretot, que altres comunitats menys industrialitzades o amb menys serveis», i és veritat. Però no hem sentit tantes i tantes vegades aquella frase que tots vostès recordaran, de dir, quan hi ha un diferencial positiu a favor de Catalunya: «Home, això ho ha fet la societat, ho ha fet el sistema productiu català, però alguna cosa deu tenir-hi a veure el Govern de Convergència i Unió, en aquest diferencial positiu que ha permès, en moments determinats, reduir més l'atur que al conjunt de l'Estat o augmentar més el producte interior brut que al conjunt de l'Estat; alguna cosa més» –ens deien vostès– «devem tenir a veure nosaltres amb aquest diferencial positiu.» Doncs nosaltres ara els diem quelcom que és obvi: alguna cosa deuen tenir vostès a veure amb el fet que hi hagi un diferencial negatiu, que hi hagi més atur i més creixement de l'atur a Catalunya que en el conjunt de l'Estat, que hi hagi més decreixement econòmic que en el conjunt de l'Estat, que hi hagi més crisi industrial, que hi hagi més tancament d'empreses a Catalunya que en el conjunt de l'Estat; alguna cosa, no sé quanta. Atribueixin-se vostès el mateix paràmetre, el mateix percentatge que s'atribueixen quan es posen una medalla a l'hora de dir: «Alguna cosa tenim a veure quan les coses van bé»; el mateix percentatge, ni més ni menys, però el mateix. Tinguin la valentia, el valor, la coherència política d'apuntar-se també els problemes almenys en el mateix percentatge amb què s'apunten els èxits i els resultats.

Ara, a Catalunya la crisi planteja un problema molt greu, un dilema, que és què serà de Catalunya, del seu sistema productiu, de la seva realitat industrial i econòmica en els

propers anys. Estem passant pel fil de la navalla. Catalunya pot ser, com es diu a vegades quan som optimistes, una «Eurocalifòrnia» de nova tecnologia, d'*amenities*, de qualitat de vida que atregui capital, que atregui noves tecnologies, nous desenvolupaments, o pot passar el contrari. Tenim elements favorables i elements negatius. Elements favorables: una cultura industrial consolidada, però en retrocés. Totes les persones lúcides del món de la indústria, de l'economia i de la política a Catalunya saben que això que dic va a missa, és veritat. Una cultura industrial consolidada, però en retrocés. Tenim un entorn que és encara un entorn innovador. Tenim una localització geogràfica –el president ens ho recordava– que és òptima, una bona ubicació geogràfica, però tenim greus mancances, i són mancances de vostès, en part –no totalment–, en part mancances de vostès; per exemple, en les polítiques d'innovació tecnològica i de recerca i desenvolupament. Les despeses de recerca més desenvolupament a Catalunya són les més baixes d'Europa –les més baixes d'Europa. Això és una incongruència, això és un escàndol, diguem-ho clarament i amb tota moderació; en això no calen les *excusatio non petita* de llegir una tirallonga de petites iniciatives o realitzacions, tot i que jo estic totalment d'acord que les iniciatives han de ser petites, han de ser moltes i petites en aquest terreny, eh?, no hem d'estirar més el braç que la màniga, però no respon al problema que a Catalunya les despeses de recerca més desenvolupament són molt reduïdes en comparació amb les espanyoles –quan em refereixo a les espanyoles em refereixo a les de les altres comunitats autònomes; relació recerca més desenvolupament - PIB comunitari, de comunitat– i, per descomptat, en relació amb tots els països industrials d'Europa; tots. Estem a la cua. Tot el que es digui per pal·liar aquest fet, des del meu punt de vista, fins que no se'm mostri que el que dic no és veritat, són romanços. Estem a la cua. I només adonant-nos que estem a la cua, senyor Pujol, senyor Subirà, nosaltres podem començar a tirar endavant i fer alguna cosa per deixar d'estar a la cua. Però si ens acontentem dient «no estem a la cua», si ens tapem a la realitat, aleshores no avançarem.

El segon problema gravíssim que té Catalunya en aquest moment –el senyor Pujol pot dir: «Ja s'ha dit moltes vegades», és veritat, però el problema segueix essent-hi i s'agreuja, com un esquinçament– és el problema del territori físic de Catalunya en la seva doble vessant: de desequilibri territorial, una Catalunya esquinçada, a dues velocitats, i amb l'altra faceta del desequilibri mediambiental. La Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, la Conca de Barberà, les Garrigues, bona part de l'Urgell, la Noguera i altres comarques –per no esmentar les d'alta muntanya– a una velocitat decreixent, amb problemes que es reconeixen, que es col·loquen, per exemple, en el Pla director de política agrària que hem pogut consultar aquests darrers dies, parlant de zones desfavorides, que es contemplen amb unes perspectives que, home, jo no tinc cap obsessió per temes de drets d'autors ni molt menys, però que coincideixen gairebé al cent per cent amb els plantejaments que nosaltres havíem formu-

lat pel que fa referència al que denominàvem «comarques d'obligada reactivació» –les que he esmentat– però sense que hi hagi la previsió d'una dotació pressupostària en relació amb aquests problemes, quan nosaltres havíem presentat –i tornarem a presentar en un debat pressupostari– una assignació de 2.000 milions de pessetes l'any per a un període quinquennal per a aquestes comarques, per compensar, a través de la inversió pública, els aspectes de desequilibri territorial que s'està produint.

A Catalunya, en particular, hi ha també un problema mediambiental gravíssim –gravíssim. Si no ens n'adonem, estem cecs; miops, estràbics, en tot cas, si el minimitzem. És un problema molt greu. Per què? Perquè en un moment determinat serà ja un problema insoluble, un problema irreversible. El problema d'una tecnosfera, un àmbit de l'artificialització de l'activitat humana, dels milers d'objectes produïts per l'home, que agredeix l'ecosfera natural, i es produeix, aleshores, un procés de mútua destrucció, de mútua agressió. Aconseguir un armistici en aquest terreny és l'objectiu bàsic, i en aquest terreny les polítiques que es fan, des del nostre punt de vista, són totalment insuficients per pal·liar el problema –per pal·liar el problema; no per resoldre'l: per pal·liar-lo. Malgrat el que vostè faci, senyor conseller, o malgrat que el senyor Pujol inauguri d'aquí a quatre dies unes depuradores, el problema es va agreujant; no es va solucionant, es va agreujant. És el problema de la contaminació de les aigües, de la contaminació del sòl. Avui a Catalunya hi ha 4.903 indústries contaminants del sòl, i nosaltres sabem que ni tan sols una quarta part d'aquestes indústries són controlades pels sis inspectors que em sembla que té la seva Conselleria per atendre aquests problemes, etcètera.

Senyores diputades i senyors diputats, la gravetat d'aquests problemes exigeix que el Parlament de Catalunya, com a emanació de la Catalunya democràtica, els afronti d'una manera amatent i decidida. I en aquest terreny jo voldria fer algunes propostes concretes.

Pel que fa a la qüestió econòmica i social i al tema del treball, creiem que a Catalunya ha arribat l'hora d'un gran debat sobre l'ocupació. Voldríem que en el Parlament de Catalunya vinguessin a parlar, a discutir i a escoltar els secretaris generals de les centrals sindicals i els representants del món empresarial, gran i petit, per tractar de fer aquesta gran discussió, aquest gran debat, i traslladar-la al conjunt de la societat, en relació amb els problemes de l'ocupació, mirant cara a cara els problemes, parlant el llenguatge de la veritat, proposant una política de rigor i d'eficàcia en aquest terreny.

Pel que fa a la crisi territorial i ambiental, creiem que el Parlament de Catalunya, que és avui un parlament de crisi –puix que el país està en crisi–, hauria d'informar ràpidament, elaborant un informe d'urgència, de valoració contrastada i objectiva de la situació: desequilibri territorial, amb dades concretes; desequilibri ambiental, amb dades concretes.

Pel que fa a un altre problema que voldria comentar ràpidament, també creiem que el Parlament de Catalunya hauria

de prendre iniciatives. Es tracta del greu problema del finançament municipal. (*Pausa.*) Els ajuntaments catalans es troben avui en una situació d'extraordinària gravetat que impedeix que l'Administració local pugui jugar un paper actiu per fer front a la crisi econòmica, com es va produir a la dècada dels vuitanta, i, consegüentment, aquesta manca de finançament municipal repercuteix alhora d'una forma molt directa sobre la vida quotidiana dels ciutadans. No és un problema, aquest, dels alcaldes, no és un problema dels ajuntaments; és un problema de Catalunya, és un problema dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; això, que queda clar. No és un problema de competències i de poder; és un problema de servei als ciutadans i a les ciutadanes, és un problema de servei a Catalunya. S'ha de desbloquejar una situació de deteriorament de les relacions institucionals a Catalunya que es produeix des de fa ja molts anys, i creiem que el debat pressupostari pot ser l'oportunitat perquè determinades ofertes, canvis d'esperit i d'intencions que hem cregut endevinar en el Govern de la Generalitat en els darrers mesos es puguin posar de manifest. Seria el cas de la creació del Fons de cooperació municipal, del tractament econòmic de les institucions metropolitanes, molt particularment del problema del transport, de la Carta municipal de Barcelona, etcètera.

Voldria acabar, senyores diputades i senyors diputats, assenyalant el següent: tot i essent molt greus els problemes que he esmentat, jo no voldria que interpretessin les meves paraules en un sentit d'agressió des de l'oposició contra la majoria, sinó simplement de preocupació respecte a problemes que són de vostès i nostres, són problemes del país i que han de ser resolts, i que haurien de ser resolts sobre la base d'una orientació positiva de les coses, tant per part de vostès com per part de nosaltres. Però els diria una altra cosa també: tot i essent molt importants aquests problemes, per mi no són els més importants; n'hi ha un altre que constitueix el repte essencial perquè engloba tots aquests problemes i més encara, que és el problema, davant d'una nova època, davant de nous problemes, de trobar noves solucions i nous projectes, de trobar una nova dinàmica política a Catalunya i d'elaborar un nou programa catalanista per als darrers anys del segle XX i els primers anys del segle XXI.

La celebració de les darreres eleccions generals, que van suposar per a nosaltres el referendament de la victòria, tant a Catalunya com a Espanya, la revalidació de la confiança dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en els socialistes, que ha estat també una confiança, una exigència de renovació que constitueix una part important del nostre compromís electoral i que s'ha d'expressar, sens dubte, en un gir autonòmic que el nou govern ha anunciat públicament i que haurà de traduir en gestos i propostes concretes durant els propers mesos, ens obliga a tots, els uns i els altres, a aprofitar aquesta oportunitat. Mai el socialisme català havia tingut la influència que té en els afers de la política de l'Estat, i mai el nou quadre polític havia estat tan favorable per utilitzar aquesta influència d'una manera positiva. Parlem-ne; hi estem disposats, ho saben vostès, nosaltres no

hem de modificar els nostres plantejaments; fins i tot en altres circumstàncies havíem plantejat una política d'aquesta naturalesa, i, per descomptat, nosaltres no modulem la nostra política d'oposició en funció d'un canvi de circumstàncies perquè l'estil, les prioritats de la nostra política han estat sempre les mateixes.

Hem de parlar de l'aprofundiment de l'autogovern i de la descentralització, hem de parlar de la participació de les comunitats autònomes en la formació de la voluntat estatal, hem de parlar de l'adaptació de l'Administració perifèrica de l'Estat, hauríem de parlar també de la mateixa ordenació institucional del territori de Catalunya, hem de parlar de la potenciació dels municipis a Catalunya com a elements definidors, com un dels elements definidors i decisius del nostre autogovern nacional. Aquesta és la nostra agenda. Nosaltres, aquesta agenda, els l'hem comunicat, i l'hem fet pública a l'opinió pública de Catalunya. És una agenda que planteja també la necessitat que el catalanisme encari el segle XXI desplegant tot el seu potencial creatiu, incorporant-hi tots els sectors de la societat, i a aquest efecte cal, en primer lloc, alliberar totes les energies del país, tal com va succeir durant els anys setanta. En aquells anys, per utilitzar una cita de Michelet, vam ser testimonis d'un gran moment de la història de Catalunya. Michelet deia —referint-se a un altre moment històric d'un altre poble, que era el francès—: «Gran escena, escena estranya i admirable veure tot un poble que, en un instant, passava del no res a l'ésser i que, silencios fins aleshores, adquiria de cop una sola veu.» Nosaltres vam ser partícips d'aquest moment admirable de la història democràtica i nacional del nostre poble, els anys del tardofranquisme i de la transició democràtica i del restabliment de la Generalitat i del retorn del president en l'exili.

De cara al futur —i per citar també Michelet— un poble té dret a somniar el seu futur, a projectar el seu futur. Cal un diàleg a Catalunya. Cal un salt qualitatiu de la política catalanista a Catalunya. En el terreny cultural, calen iniciatives que, a més de garantir la democratització de la cultura, li tornin el paper de nervi de la nostra civilitat nacional. Cal un nou impuls als moviments de renovació pedagògica que permetin tornar a la centralitat social el debat sobre l'escola. Cal un impuls decisiu a totes les noves formes de creació i la posada en marxa d'amplis moviments participatius en el terreny de la cultura a Catalunya. En el terreny econòmic i social —m'hi he referit— cal establir les bases de la futura economia del país a través d'un discurs i d'un debat estratègic, amb un procés àmpliament participatiu, on els agents socials dissenyin el seu futur plantejant a fons les qüestions relatives a la competitivitat, a la cohesió social i a l'ocupació.

En el terreny del territori, tota la societat, tots els poders públics i socials han d'esforçar-se per sortir del terreny pantanós en què ens trobem per tal de buscar una vertebració del territori de Catalunya que surti de l'àmbit de la confrontació esterilitzant i cerqui un gran acord nacional —pla territorial de Catalunya, pla metropolità, carta municipal de Barcelona, restabliment d'una aliança entre la Generalitat i

els ajuntaments—, desenvolupant i clarificant el paper de les administracions supramunicipals, les comarques i consells comarcals, les regions enteses com a àmbits gerencials més que polítics. I cal, també, un gran debat sobre el paper de Catalunya a Espanya els propers anys, en el nou escenari, i el paper de Catalunya a Europa.

Senyores diputades i senyors diputats, som el que som. I som més forts quan afrontem units els reptes. Senyores diputades i senyors diputats: per ser, hem de ser junts. Per ser, hem de ser junts, de cara al futur. Hem d'establir les bases de nous projectes davant de la crisi i contra la crisi i de nous projectes per a la Catalunya del segle XXI, és a dir, per a la Catalunya de després de la crisi: un nou programa del catalanisme polític.

Moltes gràcies per la seva atenció, i moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, contestaré la intervenció del diputat senyor Obiols seguint el seu ordre.

En primer lloc, ell ha dit: «Bé, hi hauria d'haver respostes.» Jo ahir, encara que d'una forma una mica genèrica, de tota manera, m'hi vaig referir, a les respostes que el Govern de la Generalitat pensa donar davant de la situació actual, no? O sigui, que no hi ha cap mena de passivitat. El que passa és que, efectivament, a alguna de les respostes que hem de donar, alguns diuen: «Oh, és que això ja es feia fins ara.» És que, realment, la major part de les coses que es feien fins ara s'han de seguir fent. No hem pas de canviar radicalment. Per exemple: posar l'accent en la competitivitat, que algú em sembla que aquest matí ha dit que, per a mi, era una paraula quasi sagrada... No, per a mi no és una paraula sagrada; el que passa és que, de la competitivitat, en depenen els llocs de treball. I de tot això que estem dient, que necessitem que el país faci això, allò, el de més enllà, només serà possible en el grau que siguem competitius; fins i tot, per exemple, per evitar aquest temor que ha expressat el senyor Obiols ara mateix, en el sentit que Catalunya sigui una societat industrial, però en una situació —almenys qualitativament parlant— en regressió. Per evitar això, òbviament, el que cal és competitivitat. I aquest és el camí que nosaltres hem defensat durant tots aquests anys, que hem practicat, que aquestes referències, aquestes iniciatives a les quals el senyor Obiols s'ha referit amb una barreja, diguem-ne, de to laudatori i de to una mica —diguem-ne— de valoració disminuïda, totes aquestes iniciatives són les iniciatives que s'han de prendre si es vol realment fer una contribució a la competitivitat.

I tot el que sigui modernització, i tot el que sigui internacionalització, ja n'hem parlat —no cal que hi insisteixi—, però com que ara s'ha tornat a dir: «Quines respostes hi han?», tot i que ja ho vaig dir ahir, tot i que avui en algun moment també ha sortit: primera, la competitivitat, la modernització i la internacionalització. I a més, donant-hi una prioritat molt, molt especial. I, per exemple, en el pressupost que

presentarem al Parlament la setmana que ve, bé, doncs, en aquest pressupost hi hauran dues conselleries a les quals mirarem de defensar, de conservar tant com puguem un nivell alt d'inversió, que són concretament la d'Indústria i la de Política Territorial. No és pas que jo pensi que en un moment com l'actual les administracions haguem de fer una política anticíclica, perquè, de fet, està en un cert sentit fins i tot una mica fora del nostre abast. I està en contradicció, estaria en contradicció amb segons quines polítiques de contenció del dèficit, però el cert és que hem conjuminat les coses de tal manera que, amb un increment del pressupost global, que aproximadament serà d'un 5%, de tota manera, podem seguir fent una inversió relativament important en obra pública i, sobretot, en indústria. I després els diré per què, malgrat tot, podem continuar fent una inversió relativament important. Primer punt, doncs, aquest.

El segon punt, en la línia de les respostes que ens donava el senyor Obiols —i tot i que ja ho he dit també, avui i ahir, però hi insisteixo—, és tot allò que pugui ajudar la cohesió social i la convivència en el país. I, per tant, aquí hauríem de referir-nos novament —i no cal— a l'equilibri territorial i a tot el que faci referència a la promoció personal, i també no oblidar-nos de cap manera de tot aquell sector de la nostra població que corre el risc de quedar-se enrere, de no poder seguir, allò que hem definit la gent «que no pot seguir» o «que es queda a la cuneta». La cohesió social i la convivència que ens calen ens reclamen que tinguem cura d'aquesta gent, a part que ens ho reclami la justícia.

Tercera cosa: insistir..., entro ara en un parell d'aspectes que formen part d'allò que ahir en dèiem «els intangibles», però que ahir també deia que els intangibles —i cada vegada més en les societats modernes, i en les empreses modernes també—, cada vegada més els intangibles són molt fonamentals. Tot allò que sigui qualitat: les campanyes de qualitat que està fent, posem per cas, el Departament d'Indústria —per posar un cas—; Medi Ambient, del qual després parlarem, que també està, òbviament, en la línia de la qualitat... Aquesta referència constant a un fet, i és que la gent sempre és important per al progrés d'un país, però la gent és molt més important, naturalment, quan en aquest país hi ha dificultats. Aleshores, sense la gent —i a través de la gent, gent de qualitat—, sense la gestió —com dèiem ahir—, com a línia molt important i molt prioritària d'actuació en aquests moments, sense això no és va endavant. I òbviament, tot el que representi reforçament de la societat moral, també està en la línia de l'intangible, però també a això seguirem donant..., hi donarem més encara la nostra especial atenció.

Hi ha més coses, naturalment, que s'han de fer. Per exemple, una d'elles és que hem d'influir en la política econòmica espanyola. Ja m'hi he referit molt; fins i tot he estat en part criticat per considerar que parlar tant d'això era, diguem-ne, sostreure a aquest Parlament la temàtica pròpiament catalana, però no és així. Sense una política econòmica espanyola bona —i evidentment, també, sense una bona evolució econòmica i una bona política, en general, econòmica europea bona—, nosaltres no podrem tirar en-

davant. No estem, no està al nostre abast influir en aquesta discussió —en la qual no m'he aturat perquè tampoc no tenim temps, però que no deixa de ser simptomàtic i digne d'una anàlisi— a la qual s'ha fet referència aquest matí, dient que el president de la Comissió «enfrontat amb pràcticament tots els ministres d'Economia» —s'ha dit exactament així— «pretén una política econòmica diferent de la que pretenen pràcticament tots els ministres d'economia». No hi podem entrar, en això; no està ben bé al nostre abast. Simplement hi faig referència perquè m'ha semblat que aquesta manera de dir-ho definia bé la situació. Però, en tot cas, en la política econòmica espanyola —i en la política espanyola en general, però ara parlo sobretot de l'econòmica— hi podem influir i mirarem d'influir-hi.

I abans, no sé qui deia: «Oh, bé, escolteu, i això quant repercutirà? Quant representarà per a Catalunya?» Si ha ha una bona política econòmica espanyola, qui més profit en traurà serà l'economia catalana. Aquest és, doncs, un altre punt.

Nosaltres entenem, també, que hem de mantenir Catalunya, tal com ha estat aquests últims anys, en la línia de l'adhesió sense falla al plantejament europeu i el desig d'esdevenir nosaltres un país europeu del màxim nivell possible. Ahir ja hi vaig fer referència, també; vaig dir: «Malgrat que en aquests moments hi ha, òbviament, una crisi a Europa, i també una crisi de tot el procés d'unificació, nosaltres ens hem de mantenir en aquesta mateixa línia.» Els vull fer notar —s'ha parlat poc, d'això, aquests dies, i segurament no calia— que la idea d'unificació europea està molt en crisi. Més del que sembla. Molt en crisi.

Jo he llegit avui, per exemple, les declaracions d'un polític alemany que diu, concretament: «Alemanya ha renunciat al somni, o a la idea, o a l'ideal, o a l'objectiu de l'Europa federal. Però és que també ha renunciat al Tribunal de Karlsruhe.» El que diu aquest senyor és important, no pel que diu ell —no pel que diu ell—, sinó perquè reflecteix que la sentència del Tribunal de Karlsruhe diu això. La sentència del Tribunal de Karlsruhe nosaltres l'hem acollit tots amb gran satisfacció perquè ha permès desencallar el procés d'unificació, però de fet la sentència del Tribunal de Karlsruhe diu: «Escollint, tot això d'una possible Europa federal o federalitzant, res de res des d'una perspectiva alemanya.» Diu això. I això dit, precisament, en realitat, pel país que juntament amb França, empeny més en el sentit de la unificació europea —juntament amb França—, en el qual també els rebrots —diguem-ne— de recel també són molt evidents, bé, vol dir que el procés està en una certa situació d'*impasse*.

Però nosaltres —nosaltres—, deixant de banda aquests aspectes que, en bona part, se'ns escapen, nosaltres, de cara al que és..., allò que deia abans, quan parlàvem de l'associació aquella de quatre motors, de cara al que és fixar els nostres objectius, la manera de fer i de ser que volem que sigui la nostra, de cara a tot això, hem de seguir fidels a aquesta línia europea i europeista.

Finalment... Naturalment, no cal dir que, en la línia de les respostes que em demanava el senyor Obiols, nosaltres se-

guim tenint com una prioritat principalíssima —i no cal que insisteixi en això— tot allò que faci referència al manteniment, l'enfortiment de la identitat nacional de Catalunya i a l'assoliment del sostre màxim possible de llibertat per al nostre poble.

Aquest ha estat el primer punt que ha plantejat el senyor Obiols. No entraré, perquè em sembla que ens portaria molt lluny —encara que precisament a mi aquests són els temes que m'apassionen—, en tota aquesta explicació, per altra banda interessant —no vol dir que hi estigui d'acord, però interessant— sobre les causes també polítiques —també polítiques— de la crisi que hi ha a Europa. No vol dir que no hi estigui d'acord, no vol dir que hi estigui en desacord en tot, però, si ell m'ho permet, doncs, en tot cas, és una discussió que tindrem ocasió d'anar fent, fins i tot públicament, durant els anys que vénen..., durant els mesos que vénen.

Nosaltres, encara que pugui semblar sorprenent i sense voler discutir cap de les afirmacions —òbviament— que pugui fer el síndic de Comptes, els he de dir una cosa, i és que en realitat tenim, de cara a..., és a dir, quan s'utilitzen, quan es manegen les dades, diguem-ne, típiques per comparar pressupostos, una situació que avui ens permet encara un cert marge de maniobra, més marge de maniobra que moltes altres administracions. Curiosament, més marge de maniobra que el Govern central, per exemple —curiosament, més marge de maniobra que el Govern central. No és que l'haguem d'esgotar, aquest marge de maniobra —perquè, tard o d'hora, també ens tornaria a la boca—, però el cas és aquest. I, per tant, i sense voler rebatre en el detall crítiques que se'ns hagin pogut fer avui mateix —i que ara també ha fet el senyor Obiols— des del punt de vista de funció pública o des del punt de vista d'endeutament, puc dir-li que nosaltres seguim tenint una posició comparativament favorable, que ens permet —ho repeteixo— respirar en alguns aspectes més que no a moltes altres administracions, fins i tot en molts aspectes de la mateixa Administració del Govern central.

El senyor Obiols ha fet referència a un tema dels lloguers que voldria contestar-li. Efectivament, la Generalitat té molts serveis administratius situats en locals llogats; llogats i no llogats. Concretament, tenim 123 locals a Barcelona i 320 en el conjunt de Catalunya. Ara, en canvi, de tota manera, malgrat això, la superfície que està en règim o de propietat o de cessió representa un 68% i un 32% de lloguer. Tingui present que la Generalitat, lògicament, ha de tenir, més que altres administracions, un percentatge alt de lloguer, lògicament; a no ser que haguéssim fet d'entrada una política de compra de locals molt a fons. Perquè, és clar, la Generalitat ve de l'Edat Mitjana, però de fet comença a actuar l'any 1977, ara, i l'any 1980, i, òbviament, després de molts anys —allò que abans el senyor Vidal-Quadras ha anomenat «les vacances», alguns segles que ell ha anomenat «de vacances»— en els quals, evidentment, la Generalitat no existia i, per tant, no podia tenir cap mena de patrimoni propi. Proporcionalment, qualsevol ajuntament de Catalunya, ajuntaments molt modestos, proporcionalment tenen molt més patrimoni que no pas la Generalitat. D'aquí a cinquanta

o cents anys, això no deurà ser així. Ara podria també no ser així a base que nosaltres haguéssim optat per una política molt intensiva de compra de locals, cosa que no hem fet. I no ho hem fet..., bé, naturalment, se'ns podria dir: «Si haguéssiu comprat molts edificis l'any 80, 81, 82, avui valdrien molts més diners»; és veritat. Val a dir que, cada vegada que vam comprar alguna cosa el 81, 82 o 83, se'ns va tirar tothom a sobre; per exemple, el Palau Robert –per exemple, no?–, que va ser una gran compra, sigui dit de passada, que va fer en Trias Fargas, per cert. Però el que passa és que nosaltres hem cregut que això no ho havíem de fer tan de pressa perquè els diners no els havíem de..., no havíem de dedicar tants diners, concretament, a la compra. Naturalment, a la llarga –diran–, a la llarga els lloguers resulten molt alts. A la llarga això és veritat, però d'una manera immediata, de cara a aquests primers anys de consolidació de l'autonomia i del Govern de la Generalitat i de la seva capacitat d'acció, no hi hem volgut dedicar tants diners a la compra.

De tota manera, els vull dir que, pel que fa als cinc anys compresos entre el 88 i el 92, la partida dedicada a lloguer d'immobles pels serveis administratius dels catorze departaments de la Generalitat equival a 7.555 milions –7.555 milions–, o sigui que ve a ser una mitjana de 1.500 milions de pessetes l'any. Probablement, amb això torna a passar el que dèiem aquest matí quan parlàvem de les hores extraordinàries: segons quins números fan molt d'efecte, però de fet –de fet–, després, quan es desgrana, la cosa agafa les seves proporcions, molt més modestes.

De tota manera, és cert que ara el Govern de la Generalitat es proposa –i ho està preparant– de dur a terme una política d'anar agrupant en unitats funcionals aquesta dispersió de locals, que ja s'ha fet en algunes coses. S'ha fet, per exemple, amb Benestar Social, com abans s'ha dit; es va fer en el seu moment amb Ensenyament, i, de fet, doncs, a través d'això es vol anar passant del lloguer a propietat. Però encara no fa gaires dies, la Generalitat va renunciar a la compra d'un edifici, que probablement era molt interessant, precisament perquè en aquest moment ens va semblar que els diners que això representava els havíem de dedicar a algunes activitats molt urgents. Pot ser una opció equivocada, però, en tot cas, els explico el perquè es va prendre aquesta decisió.

De tota manera –ho repeteixo–, a mesura que es pugui es podrà passar ara de lloguer a propietat i agrupar millor els locals, tot i que dic que ja en part s'ha fet en algunes conselleries. En una de les que s'ha fet és, concretament, Benestar Social i pel que fa referència al Palau de Mar. Al Palau de Mar els he de dir que s'han agrupat onze locals dispersos que hi havia, s'han agrupat en un sol local –això suposo que està dintre de la línia del que el Parlament espera del Govern–; la superfície ha passat d'11.302 metres quadrats que hi havia abans a 15.826; el cost mitjà anterior era de 1.920 pessetes per metre quadrat i mes, i ara és de 1.725. Aquesta és la situació, ja que s'hi han interessat vostès, per aquest cas concret, en el tema del Palau de Mar.

El senyor Obiols ha fet una referència que jo assumeixo: «Escolti'm, si quan les coses van bé, doncs, vostès s'atribueixen una part del mèrit, quan no van prou bé, vostès atribueixin-se també una a part del demèrit», i estic disposat que així sigui. Vostès mateixos poden definir més o menys quina és aquesta part del demèrit. Però a mi aquest és un tema que, sincerament, no em preocupa massa en un punt, i és que crec que, a no ser –a no ser– que realment aquesta crisi, que és una crisi que ens depassa –que és una crisi que ens depassa, evidentment–, que és una crisi que depèn de moltes coses que no està al nostre abast de modificar, a no ser que aquesta crisi vagi per un camí, realment, catastròfic, un camí en el qual no hi hagi recuperació durant molt i molt i molt de temps, si de fet les coses estan venint d'una manera que siguin manejables, a mi no em fa por –no em fa por– el judici que finalment hi haurà respecte, no dic ja a l'acció del Govern de la Generalitat, sinó respecte a la mateixa acció del Govern de la Generalitat.

Una cosa és que en un moment com aquest, lògicament, nosaltres ens veiem més afectats per aquesta crisi, però en la perspectiva... –perdonin, estava buscant aquest paper i no el trobava–, en la perspectiva del paper que he llegit abans –«en la perspectiva de set anys, és veure aquest gran progrés relatiu de Catalunya respecte a Espanya i respecte a la Comunitat»–, jo penso sincerament que això en el futur se seguirà produint. Hi pot haver un any, hi pot haver dos anys, en els quals hi hagi una dent de serra, hi hagi una flexió; molt bé, d'acord, això és perfectament possible. Però a no ser –ho repeteixo– que la crisi esdevingui molt incontrolable, jo crec que Catalunya seguirà tenint aquesta evolució més positiva. Per què ho crec? Bé, ho crec per les raons que els vaig explicar ahir. Les raons que els vaig explicar ahir per fonamentar la meua confiança en el futur de Catalunya; perquè aquestes coses que són actius que Catalunya té, i algun d'ells molt important –al qual ha fet referència, a algun d'ells, ara també, el senyor Obiols, i abans també hi ha fet referència el senyor Colom–, aquests actius seguiran jugant. Jo penso –i perdonin la mica, diguem-ne, de..., vostès diran d'«autocomplaença»– que entre aquests actius hi haurà una bona acció del Govern de la Generalitat. Una bona acció del Govern de la Generalitat en la línia que els acabo d'explicar abans: seguint la línia de la competitivitat, de la modernització, de la internacionalització, i en la línia d'apel·lar molt a la mobilització de totes les energies del país, de totes les energies de la nostra societat.

Recerca. Aquí, les estadístiques..., les estadístiques deuen ballar una mica, no? Li he de dir, d'entrada, de tota manera, abans de donar les meves dades, les nostres dades, que no són les nostres, sinó que són dades tretes de l'Institut Nacional d'Estadística... Jo procuro, evidentment, sempre utilitzar dades que siguin al menys discutibles possible, i les dades, per exemple, de l'Institut Nacional d'Estadística, doncs, em semblen poc discutibles.

Però abans d'això jo els vull recordar que Catalunya no té competències en recerca; que aquesta justament és una de les competències que hem reclamat i reclamem, però que no

tenim competències en recerca. I quan es va fer a Madrid la Llei de la recerca ens va deixar prou malament de cara a l'esperança que puguem tenir de tenir una competència consistent en aquest sentit. Per tant, segons què no se'ns pot demanar –no se'ns pot demanar. Naturalment, em podran dir: «Bé, escoltin, podran fer, poden fer comparança amb altres comunitats que tampoc no en tenen la competència.» D'acord. I la farem. Però, de tota manera, d'entrada, deixin-me dir això.

Deixin-me dir també una cosa, que després tornarem a trobar, i és que les despeses en recerca de les administracions públiques a Espanya estan superconcentrades. Concretament –dades de l'Institut Nacional d'Estadística–, Madrid, la Comunitat Autònoma de Madrid, exactament, diu: el 60,8%, i la de Catalunya, concretament, el 10,1. Això, pel que fa referència a les administracions públiques.

Deixin-me dir també que, segons aquestes dades, les despeses en recerca varen créixer en el conjunt de l'Estat, del 87 al 90, un 91,5%, i a Catalunya un 94,4; que en el mateix període les despeses de les administracions públiques... Perdonin, ja ho he dit: 91,5 i 94,4. I que, per altra banda –i això vull subratllar-ho, i a més em va molt bé subratllar-ho perquè és un elogi que no em faig a mi mateix, sinó que faig a les universitats–, les despeses en recerca de les universitats varen créixer un 152,7 en el conjunt de l'Estat i un 183,2 a les universitats. És un elogi que em faig a mi mateix, però només a mitges; no es facin il·lusions sobre la meua, diguem-ne, capacitat de renunciar a subratllar un fet, i és que, de fet, les universitats catalanes són universitats, dintre del conjunt de l'Estat, que han rebut un ajut especialment important, fins i tot si es mira comparativament respecte, en fi, respecte a altres àrees, a altres àrees de l'Estat.

Bé, aleshores, dit això, els vull dir que, primer, de fet, quan..., jo noto –perquè algunes vegades he tingut l'oportunitat de parlar-ho amb algunes altres persones– que quan parlen de la recerca a Catalunya ho miren només en el que en podríem dir l'epígraf molt estrictament dedicat a recerca i, en canvi, no s'hi fica el tema d'universitats, perquè, és clar, és a part i..., això a part, i en canvi hi ha molta investigació universitària a Catalunya, que fan les universitats però que, de fet, molt fonamentalíssimament, paga la Generalitat; no hi fiquen l'IRTA, per exemple –l'Institut de Recerca de Tecnologia Agràries, no l'hi fiquen–, i, evidentment, no hi fiquen, per exemple, totes aquelles coses que hem llegit aquest matí, aquelles iniciatives a les quals també hi ha fet referència el senyor Obiols i que algunes d'elles –algunes d'elles– també tenen un component important de recerca.

Els diré més: de fet, amb aquestes dades de l'Institut Nacional d'Estadística –és a dir, no dades de la Generalitat–, la veritat és que amb la única comunitat amb la qual nosaltres quedem, diguem-ne, despenjats, òbviament despenjats, és amb la comunitat de Madrid. Nosaltres sempre –sempre– anem segons, a distància de Madrid però a distància del tercer. Però ja he dit que, d'una manera directa o indirecta, en el cas de Madrid hi juga tot aquest tema de les empreses estatals i de les administracions públiques.

Ara, també li vull dir una cosa al senyor Obiols, que sé que li agradarà, i és que en aquesta línia de prioritzar farem tot el possible –no li puc assegurar tant ni amb tanta rotunditat com quan parlo d'indústria o de política territorial– que no quedi endarrerat, o no quedi massa enrere l'esforç que s'està fent en aquest camp de la recerca a Catalunya; de vegades a través de la Generalitat i, més encara, a través d'altres entitats, algunes d'elles ajudades, finançades i potenciades des de la Generalitat, però no amb titularitat de la Generalitat i, per tant, comprensiblement no incloses de vegades en segons quines estadístiques.

I, finalment, hi han dos temes més que ha plantejat el senyor Obiols. El de medi ambient..., és clar, al medi ambient jo estava dubtant ara a veure si havia de dedicar-hi deu minuts o no; no ho faré, no ho faré. De fet, diu, el senyor Obiols ha dit: «És clar, un dia d'aquests anirà a inaugurar unes depuradores.» No, no aniré a inaugurar unes depuradores, aniré a inaugurar les depuradores 98, 99 i 100 de les que s'estan fent aquests últims anys, que és molt diferent que anar a inaugurar una o dues o tres depuradores. Aquest esforç s'està fent..., jo ara no li llegiré la llista de totes les depuradores que s'estan fent, que si Rosselló, Tàrraga, Sant Guim, Sant Pau de Segúries, Tordera, Piera, etcètera, no ho faré; no ho faré.

Però, de tota manera, així, molt per sobre, li vull dir que jo penso que el Departament de Medi Ambient està fent molt bona feina, no solament amb aquestes coses que es veuen tan a simple vista com poden ser les depuradores, com puguin ser els abocadors, que se n'estan fent una pila, sinó també amb coses una mica més intangibles però més importants. De fet, vostès saben que en aquest camp del medi ambient, tan important com el que es fa és l'ambient que hi ha i el que et deixen fer, per entendre'ns, ja m'entenen vostès. Vull dir, es necessita un cert clima que jo crec que la Conselleria ha anat creant durant aquests últims temps i que ens ha permès tota aquesta actuació d'educació ambiental, per dir-ho així, i de sensibilització política i determinades mesures de tipus legislatiu, una d'elles molt important i molt precursora en el conjunt d'Espanya, com és la Llei de residus; bé, tot això ens ha permès anar fent feina en molts camps. Per exemple, jo ara no els parlaré de tot el que és..., com s'ha progressat en el que se'n podria dir –vaja, en el que se n'ha de dir– l'autodeclaració de càrrega contaminant, o bé en els convenis per a abocaments d'aigües residuals, o bé en la qualitat de les platges, o bé, en fi, en tantes i tantes coses que entrar-hi en cert detall, doncs, ens portaria molt enllà.

Deixin-me només esmentar una cosa que se'ns havia reclamat molt, se'ns havia reclamat molt i que no tinc cap inconvenient a dir que potser en algun moment no n'havíem calibrat, el Govern de la Generalitat i jo mateix, tota la importància i a més totes les possibilitats que oferia, que és el tema de la minimització de l'impacte ambiental dels sectors productius. I no em refereixo en aquest cas a pedreres, sinó a l'impacte, doncs, que es pugui produir a través de les fàbriques. Tots aquests acords que teníem amb les associa-

cions d'escorxadors i de sales de desfer de l'associació de fabricants de pasta de paper, amb l'associació d'acabadors, d'estampadors, de tintorers tèxtils, etcètera –ara n'hi ha una vintena aquí, que no els les llegiré, estiguin tranquils–; però volia dir, i a més dir perquè em complau molt poder reconèixer que, efectivament a això alguna vegada no hi havíem donat tota la importància que li havíem de donar i que ara li donem, i espero que això és una de les coses que ens permet, precisament, doncs, un cert canvi d'actitud en el país.

Bé, no els parlaré de les qüestions de les declaracions d'impacte ambiental, del tema molt important i que es va resoldre i que em sembla que, en general..., molt bé, del Pla d'espais d'interès natural, etcètera. Però el que li vull dir amb tot això, simplement, amb aquesta enumeració una mica ràpida, senyor Obiols, és que el medi ambient que, com vostès saben, en la legislatura anterior va ser probablement el problema més gros que en un moment determinat vàrem tenir plantejat, és un tema en el qual el Govern de la Generalitat està dedicant molta atenció; en primer lloc, molts diners; molts diners, entre altres coses perquè té alguns sistemes de finançament que li ho permeten, perquè si s'haguessin de refiar només del pressupost no podríem anar ni tan enllà ni tan de pressa, i que a més hi hem aplicat també un esforç per part nostra per tal –diguem-ne– d'enfocar i d'entendre i de comprendre les coses d'una altra manera. Em sembla que bàsicament –bàsicament– ho estem aconseguint.

Finalment hi ha una referència, vaja, un tema que ha tocat el senyor Obiols, que és el dels municipis. M'han de disculpar els anteriors oradors, els representants dels altres grups polítics, perquè n'hi ha hagut més d'un que hi ha fet referència i jo no ho he contestat, però és que sabia que aquest seria un tema que tornaria, més d'un grup el plantejaria i m'ha semblat que era correcte que en parlés ara. Bé, és molt probable que encara hi hagi un grup que en parli que és, concretament, el Grup de Convergència i Unió, però bé, m'ha semblat que ara era el moment de contestar aquest tema, no?

Bé, em sembla que podem sortir d'un fet, d'un fet fàcil d'acceptar, i és que hi ha un sentiment generalitzat que el sistema financer establert a la Llei reguladora de les hisendes locals no ha anat bé; no ha anat bé. Aquest és un d'aquells temes en els quals el Govern de la Generalitat pot, bé, traslladant-se evidentment en el marc general de l'Estat, fer pressió, però que no podem resoldre nosaltres directament.

També voldria dir, abans d'anar endavant, una altra cosa. Vostès saben que existeix aquesta ponència tècnica d'hisendes locals que ha anat estudiant aquesta qüestió i, sobre la base de les informacions que em donen, voldria dir que, bé, no sempre coincideixen insuficiència financera, dèficit i insolvència; que en realitat s'ha creat, per exemple, ara mateix amb el fet que ha passat a Màlaga i en general amb les tensions que efectivament hi ha i que seria ben absurd voler negar, però a vegades s'ha arribat a crear una situació, una sensació en l'opinió pública com si realment hi hagués una

mena de fallida general dels ajuntaments catalans, i això no és cert. A hores d'ara, bé, almenys segons la informació que té el Departament de Governació, no hi ha cap ens local català que es trobi en situació d'insolvència. Això no vol dir que ens hagi de tranquil·litzar perquè, naturalment, s'hi podria trobar, però, en tot cas, volia situar les coses en el seu punt.

Bé, aleshores, amb això, concretament, vull dir: primer, hi ha un aspecte molt important, d'això, que depassa el que és la competència i el que és la capacitat d'acció del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat pot fer coses, sens dubte, i en fa i, de fet, si s'agrupen bé els conceptes i les partides en fa molt més també del que normalment es diu. Però és evident que la solució plena d'aquesta qüestió, doncs, passa per un acord polític que hem de mirar de fer amb el Govern central. En aquest sentit volia recordar que aquest Parlament ja va aprovar l'any passat una moció sobre les hisendes dels municipis de Catalunya, que també va constatar la necessitat d'avançar en la clarificació dels àmbits competencials de les diverses administracions, que va acordar la Comissió de Govern Local de Catalunya crear una ponència tècnica i que, a més, va acordar una altra cosa, que és que es creés una mesa tripartida integrada per representants estatals, municipals –dels municipis– i de la Generalitat. I, finalment, encara el mes d'abril, poc abans de la convocatòria d'eleccions, es va instar novament, el Parlament va instar el Govern de la Generalitat a impulsar la creació d'aquesta mesa tripartida.

Aquesta mesa no s'ha pogut constituir fins avui per una raó molt simple, que de tota manera jo crec que no se n'ha de fer un judici definitivament negatiu, i és que, havent-se dirigit la consellera a primers d'estiu, o sigui, immediatament després de les eleccions –òbviament les eleccions i tota la campanya van representar en aquest sentit un handicap, un fre–, havent-se dirigit la consellera, concretament el dia... –perdonin–, el dia 29 de juliol al ministre d'Economia i Hisenda, al senyor Solbes, demanant la constitució d'aquesta mesa, el senyor Solbes va contestar denegant, és a dir, negant-se a constituir aquesta mesa, amb un argument, i és que entenia que el que s'havia de fer era una comissió tripartida, en tot cas, si és que s'havia de fer una comissió tripartida a nivell d'Estat, però, concretament diu..., els ho llegiré: «No parece coherente establecer una comisión tripartita con participación formal de representantes de la Administración del Estado para tratar exclusivamente de la situación financiera local en Cataluña.»

Molt bé. Nosaltres, a partir d'aquí, el que hem de fer és dir al senyor Solbes: «Molt bé, doncs, escolti, convoquin ràpidament una reunió d'aquest tipus a nivell estatal, vegin quin és el paper que hi pot fer la Generalitat, analitzarem quin és el paper que hi poden fer cadascuna de les nostres forces polítiques.» Però això està així i no ho hem pas deixat adormir; evidentment, si per algun motiu s'ha retardat és perquè durant uns quants mesos, òbviament, per part del Govern central no hi ha hagut la predisposició –i és molt comprensible, donada la situació– a prendre una iniciativa d'aquest tipus.

L'altra cosa que hi ha és que vostès saben que la consellera de Governació va fer una proposta en un moment determinat de cara a veure com es podia ajudar al refinançament del deute municipal i, en aquest sentit, l'únic que els puc avançar és que en el pressupost que presentarem la setmana que ve, donat que no hi ha un acord sobre això, però el que sí que farem serà crear, introduir una partida oberta amb poquíssims diners, amb diners simbòlics, però, simplement una partida oberta per un cas que arribi un moment que se'n pugui fer ús després de les converses que tinguem aquí i després de les converses que hi hagi a nivell general d'estat. Això és el que els puc dir respecte al tema municipal. I em sembla, sincerament, que no quedava res més per discutir, per contestar –em sembla– al senyor Obiols.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Obiols, pot fer ús del dret de rèplica.

El Sr. OBIOLS: Senyores diputades i senyors diputats, comencem, si els sembla, pels temes, diguem-ne, més polèmics i mirem d'acabar bé, eh?

En relació amb els temes de recerca i desenvolupament, que jo he cenyit molt específicament als temes de recerca i desenvolupament en el camp de la indústria catalana, sincerament i amb tota cordialitat li haig de dir, senyor Pujol, que ha fet una mica, una mica de «sidralisme». El sidralisme ja sap vostè que és una expressió que es va inventar Valentí Castanys: «Ves per on, mira què tal, apaga las penas bebendo sidral.» Fa referència a la bromera de la qual vostè parlava ahir. Ara, de bromeres n'hi ha de dues menes; hi ha la bromera que, un cop desapareix la bromera, deixa líquid, per exemple, la bromera de la cervesa, i després hi ha la bromera que un cop desapareguda no queda res.

En aquest camp concret, per exemple, què els diré jo? Per exemple, al voltant dels Jocs Olímpics hi va haver bromera? Hi va haver bromera! Al voltant dels Jocs Olímpics de Barcelona hi va haver bromera? Hi va haver bromera, molta bromera. Ha quedat res, després? Ha quedat molt, després. En termes de tota índole, objectius i subjectius, ha quedat molt. En termes de creixement del producte interior brut durant la segona meitat dels anys vuitanta hi va haver bromera? Home, hi va haver bromera! Hi ha quedat res? Ha quedat un creixement del producte interior brut que va duplicar durant anys la mitjana de la comunitat en el conjunt de l'Estat, i també a Catalunya. Hi ha quedat? Hi ha quedat. En termes de creixement de les rendes familiars per càpita hi va haver bromera en aquells anys? Hi va haver bromera. Hi ha quedat alguna cosa, hi ha quedat molt. El país és més pròsper ara que fa uns anys. En termes de recerca i desenvolupament, a Catalunya, hi ha hagut bromera avui aquí, fa una estona, en aquesta tribuna, i em temo que després queda menys del que hi havia i, per descomptat, molt menys del que hi ha d'haver.

Em referiré, després del bany d'estadístiques que ens ha donat el senyor Pujol, al que és l'informe canònic en matèria de recerca i desenvolupament a Catalunya, que ha estat

publicat, com vostè sap, fa ben poc i on es pot llegir el següent, entre moltes altres coses interessants: «A Catalunya les despeses en recerca més desenvolupament són molt reduïdes en comparació amb les espanyoles i amb les de tots els països industrials. L'Administració de la Generalitat destina a recerca més desenvolupament una xifra molt reduïda, i més d'una manera molt repartida entre tots els departaments. La incidència en la indústria catalana és molt limitada.» Es llegeix també, per exemple: «En relació amb l'índex recerca més desenvolupament - PIB, Catalunya es troba a la cua, clarament destacada de tots els països industrials. A Europa només Portugal i Grècia "superen"» –entre cometes– «Catalunya en aquest rànquing científic i tecnològic.» Es llegeix, per exemple, també: «Les despeses en recerca més desenvolupament estan a nivell de Portugal i Grècia, molt per sota dels països industrials i de la mitjana espanyola.» Insisteixo que això no té a veure amb el tema dels traspassos, perquè es parla també aquí, i cito textualment: «...més alt suport de les respectives comunitats autònomes que a Catalunya», pel que fa a la inversió en recerca i desenvolupament pública.

Parlem, si els sembla, un moment de la inversió en recerca i desenvolupament del sector privat. És insuficient; cal afegir que nosaltres estem a favor de l'empresari català, del 99% d'empresaris catalans que no s'han cregut el neoliberalisme financer i especulatiu encarnat per determinats sectors propers a opcions que no són les nostres i que, malgrat tot, utilitzant el llenguatge de la veritat, diem que l'esforç en aquesta matèria de l'empresa catalana és encara insuficient, tot i que hi ha excepcions brillants i notòries en el terreny de la indústria farmacèutica, per exemple; en la perfumeria, per exemple; o en algun ram del tèxtil, per exemple; però cal un esforç.

Ara, vostès no poden reclamar aquest esforç necessari del món de l'empresa a Catalunya si no fan a la vegada l'esforç d'exemplificació, de col·locar-se al nivell d'altres comunitats autònomes i de col·locar-se al nivell d'altres països normals de l'Europa comunitària. Estic segur, senyor Subirà, que deu estar agraït-me en el seu fur intern aquesta intervenció. (*Rialles i remor de veus.*)

Pel que fa al tema dels lloguers, senyor Pujol, jo era el dilluns passat prenent un vermut amb les meves filles al Palau de Mar, del port de Barcelona –cal afegir que dilluns passat era festa, perquè ningú pensi malament–, i el vaig veure passar... (*Pausa.*) M'ho confirma; el vaig veure passar amb el director del port de Barcelona i vaig suposar que anava a veure els locals de la Conselleria de Benestar Social, o potser no. En tot cas, aquells locals estan allà i costen el que costen. Jo crec que costen molt, que costen més del que és mínimament raonable i explicable. A mi em fa l'efecte que és una mostra molt clara d'un tipus de funcionament del Consell Executiu que no és raonable ni explicable, per moltes xifres que se'ns puguin abocar aquí fent sabonera, o fent sidralisme, diguem.

En tot cas, hi ha un diputat –i li faré honor, és el senyor Saura– que ha afegit a aquestes dades, que jo he recordat avui aquí, quelcom que és realment molt impressionant: que

es podien haver comprat amb aquests 14.144 milions esmerçats per l'Administració de la Generalitat, s'haurien pogut comprar més de 70.000 metres quadrats de sostre edificable a 200.000 pessetes el metre quadrat. És molt fort això –eh?–, és molt fort això.

Territori i medi ambient: la qüestió bàsica és si estem pujant o estem baixant, és a dir, si estem millorant o estem empitjorant, tant en termes d'equilibri territorial com en termes d'equilibri ambiental; estem millorant o estem empitjorant? Jo dic que estem empitjorant, que la distància entre una Catalunya que avança més ràpidament i una altra que està en retrocés o en declivi, o en estancament, és una distància que va augmentant i que hauria de ser al revés. I estic dient que en termes de contradicció i agressió mútua entre activitat humana i medi natural els problemes sobre el territori, sobre el paisatge, sobre els equilibris ecològics estan empitjorant, no millorant, sinó empitjorant.

És un problema dramàtic, el tenim aquí en les nostres mans, l'hem de solucionar i és molt complicat de solucionar-ho; ho sap el senyor conseller; ho sé jo, que a més a més de ser primer secretari d'un partit polític i president d'un grup parlamentari sóc naturalista de formació, i que he seguit molt intensament i molt amatentment aquests problemes en els últims anys, i jo sé –i vostè no m'ho discutirà– que fins i tot en aquells països on s'ha desenvolupat una política mediambiental molt eficient i des de fa anys, aquesta política topa amb límits insuperables, amb límits insuperables, tot i que és beneficiosa i positiva, per una raó bàsica i fonamental, perquè són polítiques que estan fonamentades en el criteri, que vostès tracten d'imitar, que és el criteri de comandament i control; és a dir, d'establir unes normes, unes regles, uns comandaments i de controlar l'aplicació d'aquestes regles i aquests comandaments, fins i tot en el cas que aquestes normes fossin respectades o fossin controlades al cent per cent, els resultats són perfectament descriptibles, perquè totes aquestes normes i aquests controls es verifiquen en allò que en l'argot dels gestors mediambientals se'n diu «el final del tub», el final del tub, quan el problema és tot un altre, és un problema de reforma ecològica del conjunt del sistema productiu i del sistema social en el país. Admetem això clarament; home, no fem sidralisme, no fem bromera; admetem que les coses estan molt malament, que hi ha molt poc control, que no hi ha mitjans per fer el control; per exemple, que en el terreny de la contaminació del sòl i del subsòl només hi ha sis inspectors a Catalunya, amb una estadística de gairebé cinc mil empreses que se sap que estan contaminant diàriament el sòl i el subsòl, sis inspectors. I admetem també que fins i tot en el cas que aquest control es fes al cent per cent, i no al 10-15% que es deu estar fent en aquests moments, el problema encara subsistiria, perquè és un problema de civilització. No diguem que les coses estan millorant perquè estan empitjorant. Vostès no estan mínimament a l'alçada de les responsabilitats que tenen en aquest terreny.

Tema municipal: els ajuntaments han esperat deu anys des de 1983, pacientment, i a Catalunya, patriòticament

–patriòticament. Per què? Perquè han estat esperant la millora i l'estabilització de les relacions financeres Administració central - Administració de la Generalitat. I al mateix temps que estaven esperant a plantejar el seu problema, que ha anat esdevenint un problema greu, no s'han estat quiets. Personalment, en el meu fur intern –i també no tinc cap empatx a dir-ho– jo crec que des del punt de vista del rendiment de la gestió i de la política a Catalunya aquesta dècada es recordarà més pel que han fet els ajuntaments, i alguns ajuntaments molt en particular, que no pas el que han fet altres instàncies administratives i polítiques; però han esperat.

I en aquest lapse de deu anys hem vist com els funcionaris de l'Administració central passaven de 900.000 a 600.000, hem vist com els funcionaris de les autonomies passaven de 40.000 a més de 600.000 –avui hi ha més funcionaris a les comunitats autònomes que a l'Administració central–, mentre que, per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona el número absolut de funcionaris, en comptes de pujar, baixava, baixava; que és el que haurien d'haver fet, potser també, com a tendència altres administracions. Hem vist com l'Estat renunciava a una quarta part de la seva despesa neta, del 80-85% del sector públic al 60% del sector públic, en benefici de les autonomies, que han passat del 0%, perquè no existien, al 24%, mentre que la part municipal disminuïa o s'estabilitzava en el 16%. I no sols ho hem vist, sinó que a Catalunya –com ens recordava fa ben poc l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall– ho han aplaudit. I en el cas dels socialistes catalans, ho hem propiciat, ho hem animat, ho hem cuinat i ho hem servit amb safata; són paraules de l'alcalde de Barcelona Pasqual Maragall: «Hem estat no menys autonomistes, hem estat més autonomistes.»

Però ara és l'hora dels ajuntaments i ara cal tenir la noblesa i el sentit de l'eficàcia que correspon a adonar-se que ara, després d'aquesta dècada, ve l'hora dels ajuntaments en aquest terreny.

Senyor Pujol, jo podria referir-me a moltes altres coses que vostè ha comentat, però tenim un cert desequilibri de temps, no? Podria comentar les declaracions antifederalistes del senyor Stoiber, ministre-president de Baviera, dirigent conspicu de la democràcia-cristiana bavaresa, nacionalista bavarès i aliat de vostès en l'intent fracassat d'eliminar els municipis del comitè previst en l'article 198 del Tractat de la Unió Europea, per exemple. Em resisteixo a fer-ho perquè he dit que volia acabar la meua intervenció bé i cordialment, no?

Efectivament, estem d'acord amb vostès que hi ha un gran perill per a Europa. Aquest perill l'havia denunciat ja fa molts anys un gran filòsof alemany que era Karl Jaspers, que deia que el perill a Europa, la gran tragèdia europea era l'estat-nació; és a dir, la idea perillosíssima que diu, amb una simplicitat aparent, impecable, però amb una càrrega de duresa i de violència tremenda, que tot estat ha de ser una nació, ha d'unificar nacionalment els seus ciutadans i les seves ciutadanes, amb una sola consciència nacional, una sola llengua, i a fe que els catalans hem patit aquesta estúpida doctrina durant dècades de franquisme, però que també té el

seu correlat invers: que tota nació pel fet de ser nació requereix per a la seva plenitud un estat propi, un estat independent.

Aquesta ha estat la tragèdia d'Europa al segle XX i en bona part comença a ser ara un risc de noves problemàtiques, de noves tensions, de noves violències a Europa. Ho és ja una realitat de violència a l'Europa balcànica. Vostès i nosaltres tenim una concepció diferent; vostès i nosaltres tenim la idea i l'ambició d'afirmar-nos davant de nosaltres mateixos i d'afirmar davant dels pobles d'Europa que es pot ser una nació en un projecte que no és el projecte estatalista. Ho estem aconseguint —jo crec—, potser massa sovint d'una forma més passiva que activa, més implícita que explícita.

Això en el fons està plantejant la necessitat d'una renovació dels programes del catalanisme polític per a finals de segle i començaments del segle vinent al voltant d'aquest tema com a proposta per a Catalunya, per a la reforma democràtica i nacionalitària de l'Estat, per a la construcció federal d'Europa. Vostès, com una tradició i un corrent més sòlid en el temps i també en la implantació europea en el cas d'Unió Democràtica de Catalunya, pel seu arrelament històric o per la seva pertinença a la Internacional Demòcrata-cristiana, explicitada també pels socis majoritaris de la coalició que avui governa Catalunya, la pertinença a un corrent liberal-democràtic, liberal-nacionalista, que pot coincidir en molt, en molt, amb el projecte europeu dels socialisme democràtic, tenim en les nostres mans una gran responsabilitat al voltant d'aquestes qüestions.

Estic d'acord amb vostè, senyor Pujol, que hi ha problemes i, per tant, que hi ha la necessitat de definir, de controlar, d'establir clarament una resposta a aquests problemes, que en molt bona mesura pot ser una resposta compartida. De fet, el catalanisme ha estat sempre una història compartida; la història del catalanisme ha estat, sí, en part, en bona mesura, la història d'una identitat, però ha estat també la història d'uns lligams cívics, en el marc d'una societat complexa i plural, d'uns lligams civils i nacionals.

Avui és un moment bo per renovar la voluntat d'establir aquests lligams cívics característics del catalanisme plural del segle XX, per la gravetat i la importància dels problemes i reptes que tenim plantejats; per les condicions noves, polítiques i de tot ordre que tenim al davant: el diàleg, les relacions horitzontals o transversals —com vostès vulguin— entre els distints sectors polítics, culturals i espirituals a Catalunya, i socials, tenen una importància més gran que mai.

En el camp polític els partits a Catalunya no poden ser convents de clausura amb sigla incorporada; no és possible acceptar passivament que quan hi ha iniciatives de diàleg amb membres d'una força política o d'una altra es clami al cel parlant de transfuguismes. Es parla del país, dels projectes del país i del diàleg necessari a l'entorn del país; diàleg necessari i més necessari aquí, en aquest hemicle; diàleg permanent, discussió permanent. Vostè, senyor Pujol, ha tingut un lapsus terriblement significatiu. Ha dit: «D'això en podem anar parlant en els propers anys.» Efectivament, lapsus significatiu perquè vostè inconscientment ha admès que

el diàleg en aquesta cambra només es fa d'un any per l'altre, o, com ens recordava un portaveu parlamentari, cada catorze mesos, per ser més precisos.

Al fil de les propostes d'impuls democràtic que ha avançat el president del Govern espanyol, hi ha el seu compromís d'una compareixença setmanal del president del Govern d'Espanya al Parlament espanyol, al Congrés dels Diputats. Els ajuntaments, per ús consuetudinari, veuen la compareixença dels alcaldes un cop al mes, i vostè vol discutir, parlar un cop l'any? Els problemes són tan greus i tan urgents, les respostes tenen tanta pressa que el diàleg no pot ser un diàleg un cop l'any, senyor Pujol. Aquest Parlament s'ha de reactivar, i vostès, més que cap altre grup polític, tenen la responsabilitat de reactivar la vida d'aquest Parlament.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt breument. Primera, per aclarir al senyor Obiols que no anava a visitar la Conselleria de Benestar Social, sinó que anava a dinar a can Manel, que és un restaurant de la Barceloneta (*rialles*), amb la meua família, perquè, encara que vostè alguna vegada diu: «El president de la Generalitat no treballa prou», en el sentit que a vegades fa declaracions dient: «No treballa el president de la Generalitat, no treballa», més aviat em sembla que sí, que sóc treballador, però no tant! Diumenge..., dilluns anava a dinar allà.

No, realment, jo el que li vull dir és que jo no tinc per costum —i vostès ho hauran notat—, aquí, doncs, ara començar a entrar a dir qui ha fet més per al país durant aquests deu anys, si el Govern central, si el Govern de la Generalitat —a Catalunya; deixem de banda el Govern central—, el Govern de la Generalitat, els ajuntaments... Bé, escolti, això ja es veurà i la història ho dirà, i, en tot cas, no vull entrar en una..., no vull entrar en aquesta discussió, almenys aquí. Tampoc no vull entrar, en fi, a analitzar alguns temes que ha dit, jo diria, aquesta vegada, una mica polèmicament, no? No vull entrar, doncs, a analitzar què podrien representar, per exemple..., no ho sé, de cara al que ha dit vostè abans, doncs, els funcionaris dels hospitals municipals de Barcelona que han passat al Consorci Hospitalari de Barcelona, per exemple, no? —per exemple—, i que, evidentment, poden ajudar a disminuir la nòmina; o bé què podria representar el fet que els sous de la Generalitat, dels funcionaris, aquest any han pujat l'1,8%, el 93, cosa que em sembla que molt poques administracions poden dir en aquest moment, a part del Govern de la Generalitat i el Govern central. Bé, totes aquestes coses, justament, si es tracta de fer una mesa tripartida, doncs, ja s'aniran discutint, potser d'una manera menys pública i, per tant, espero que també més eficaç del que podríem fer ara aquí.

Només dues coses... No, millor dit, una, només. No, dues coses, sí. Bé, simplement vull que sàpiga la meua opinió; no pretenc ara entrar a discutir, perquè aquí ni vostè ni jo no podem aportar dades. Jo crec que, realment, el medi ambient està millorant a Catalunya. És un tema, la millora del

medi ambient, lent; és molt lent. Costa anys arreglar, és a dir, netejar un riu, per exemple, no? Però és evident que, de tota la quantitat d'emissaris, de col·lectors que s'han fet, d'abocadors, de depuradores, etcètera..., es nota –es nota. Però, bé, tampoc no vull entrar-hi massa; només, simplement, no volia que quedés sense més resposta aquesta afirmació; afirmació que jo penso, sincerament, que no té base, en el sentit de dir no solament que no es fa res, sinó que s'empitjora.

I l'última cosa que li volia dir –aquesta, sí– és que..., és altra vegada referent a la recerca. I tampoc no entraré ara en dades i a parlar-li dels centres de tecnologia que hem fet conjuntament amb les universitats, etcètera. No, no hi entraré, però li vull dir dues coses. La primera és que no podem deixar de banda el que ha estat la Llei de l'Estat que ha creat programes nacionals que són els que aprova..., que els aprova i els gestiona i els executa l'Administració de l'Estat i que, estadísticament, després, resulta que figuren com a Administració de l'Estat i, en canvi, evidentment, el que ve a parar a Catalunya, a part que ja és poc..., però no hi figura. Ni tampoc no puc silenciar que la mateixa Llei, doncs, fa que hi hagi una sèrie de programes sectorials, que van a través dels ministeris i que també computen d'una manera molt centralitzada i d'una manera que no afavoreix les dades.

Però, de tota manera –i per acabar, i això és l'últim que li dic–, home, vostè em diu que feia sidralisme amb allò que he dit. Bé, el sidralisme no el faig jo; el sidralisme... Vostè m'ha donat unes dades, permeti'm que jo li'n doni unes altres, que són les de l'Institut Nacional d'Estadística. L'Institut Nacional d'Estadística, organisme del Govern central; no m'atreveixo a dir un organisme, per tant, doncs, dominat pel Partit Socialista, perquè em sembla que no deu ser així –em sembla que no deu ser així–, però, en tot cas, el que és sabut és que no és dominat pel Govern... No, ja li he dit que em sembla que no deu ser així, però és per dir que, doncs, amb la cara que vostès posen, ja entenc que entenen que és un organisme competent i que en podem fer cas –en podem fer cas. Concretament a Espanya, si no podem fer cas de les dades de l'Institut Nacional d'Estadística, doncs, aleshores, de què farem cas? Només vull dir –i amb això acabo– que, segons l'Institut Nacional d'Estadística, «sidralístic» o no –no ho sé–, però dades referents a l'any 1990, Catalunya va destinar a l'R+D el 0,92 del seu producte interior brut i Espanya, en el seu conjunt, el 0,87. Això, ho repeteixo, Institut Nacional d'Estadística *dixit*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Ben ràpidament, perquè ja és molt avançada l'hora i aquest debat ha estat llarg... Amb aquest tema final de política de recerca i desenvolupament podem fer ballar totes les xifres que vulguem, però no traurem la realitat. La realitat dels estudis solvents i seriosos sobre la situació de la recerca i el desenvolupament a Catalunya marquen clarament que la relació és la més negativa, la que està a la

cua del conjunt d'Europa en aquests moments. I, bé, això és així. El que m'alarmia és que no es vulgui reconèixer, perquè en no voler-ho reconèixer, de fet, s'està evitant el que és indispensable abans d'establir una bona teràpia, que és establir un diagnòstic encertat. Però, en fi, tindrem ocasió de continuar discutint d'aquestes qüestions més endavant.

Jo voldria, simplement, aprofitar aquests últims moments del debat per precisar i resumir el sentit de la nostra intervenció i quina és la nostra posició en aquest moment. Per una banda, en relació amb alguns problemes del país, en relació amb alguns problemes de Catalunya –els he esmentat–, els que ens semblen més greus, els més prioritaris –el problema de l'ocupació i de l'economia, el problema de l'equilibri territorial, el problema de l'equilibri mediamambiental–, nosaltres fem una valoració molt seriosament preocupada.

Ben cert que hi ha una dita a Europa que diu que «tot el que es fa en nom de la nació està bé i és excusable», però, de tota manera, caldria aplicar en el terreny del concret, el rigor en la gestió, de l'eficàcia i de la serietat, el que es predica en el terreny de les idees, perquè la millor manera de servir el país és construir un autogovern que sigui excel·lent. I en aquest moment..., jo ho lamento, perquè sempre els socialistes catalans ens trobem amb la contradicció de tenir de valorar críticament quelcom que ens agradaria que no anés malament, sinó que anés bé, per raons òbvies. En aquest moment nosaltres no podem donar una valoració ja no d'excel·lència, sinó d'eficiència en el dispositiu polític-administratiu que vostès han bastit en la darrera dècada. És així, i no ens hem d'estripar les vestidures; ni vostès, ni nosaltres. És la valoració objectiva que nosaltres fem i que creiem que s'avalua en dades molt concretes.

I, a partir d'aquí, la nostra posició –hi insisteixo, torno al començament de les nostres paraules– no és, en absolut, la posició d'explotar els problemes; no pot ser, naturalment, l'actitud de silenciar els problemes, de posar-se una bena als ulls davant dels problemes, però tampoc és l'actitud d'explotar els problemes, sinó d'assenyalar-los, estudiar-los per proposar vies de solució. Nosaltres no hem emès mai una crítica que no anés acompanyada d'una proposta alternativa, mai, en aquest Parlament; encertada o no, però sempre al voltant de qualsevol valoració crítica, la línia alternativa positiva que nosaltres preconitzem... Quina és en aquest moment, en relació amb els problemes, però també amb les oportunitats de la circumstància actual? La via que nosaltres preconitzem és la via del diàleg; és la via d'establir consens en el país.

Ens ha preocupat en els darrers anys l'afebliment del consens en el país. Atenció: el consens, per nosaltres, no és la pastisseria partidista; no és la pastisseria parlamentària. El consens és l'existència i l'arrelament en el país, més enllà de les legítimes i necessàries diferències d'una societat complexa i pluralista, en una societat civil, madura i creativa, l'existència d'algunes idees-força que siguin idees compartides pels uns i pels altres i pels de més enllà. Creiem que aquest consens ha disminuït en el país; l'hem de reforçar per

la gravetat dels problemes que es plantegen i també per l'oportunitat de l'època que tenim al davant.

Volem diàleg sobre el país, volem diàleg sobre el país present i sobre el país futur. Volem diàleg sobre el país present, sobre Catalunya cara endins i sobre Catalunya cara enfora, les seves relacions amb Espanya i amb Europa. Volem diàleg sobre el país futur, aquest país que ja està, de fet, entre nosaltres, que sorgirà del desplegament de tot allò que avui ja és germinal o embrionari, i per tant incert, i per tant precari a la Catalunya de l'any 1993, la Catalunya dels nous projectes, de les noves iniciatives, la Catalunya del nou catalanisme, del nou programa catalanista, la Catalunya de les noves generacions, la Catalunya dels infants i dels joves que ja són entre nosaltres, els fills de la Catalunya de l'autogovern. Què faran, què estimaran, què voldran aquests infants i aquests joves, els fills de la Catalunya autogovernada? En bona part, això depèn de nosaltres. Això depèn del nostre diàleg i del nostre projecte, depèn del nostre programa per a la Catalunya del futur.

I el que proposem en aquest terreny és quelcom simple: sobre la base de la nostra legitimitat i de la nostra força, ni més ni menys —la força que ens ha donat, per exemple, una majoria electoral en unes eleccions celebrades fa bens pocs mesos enrere—, obrir aquest diàleg en tots els sectors de la vida catalana per anar reflexionant conjuntament, discutint conjuntament sobre els problemes concrets, sobre els grans problemes concrets reals de la Catalunya del present i sobre les perspectives de la Catalunya del futur.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat de política general és un debat entre el Govern i l'oposició; per tant, el paper del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és clar però poc lluit. Nosaltres estem amb el Govern, i no caldria dir més. Demà tindrem ocasió, a través del nostre company, senyor Sesmió, d'explicitar què és allò que nosaltres hem entès, que pretenem subratllar, que pretenem que tingui una certa dosi de perennitat en tots aquells temes que avui s'han debatut.

Ara bé, vostès saben que el nostre Reglament, a l'article 123, apartat segon, preveu la intervenció de tots els grups, i, per tant, els agraeixo que tinguin l'amabilitat d'acceptar que, com a Grup Parlamentari que som, també Convergència i Unió faci unes poques postilles al que, des de la nostra visió, ha estat aquest debat.

Si no m'he descomptat, aquest és el catorzè debat que fem amb el president de la Generalitat de política general. Hem observat —i és lògic que sigui així— que, d'una manera o altra, al llarg d'aquestes catorze ocasions han anat sortint sempre els mateixos temes, i molts temes, i que és impossible i inútil —i seria estúpid per part meua— voler-los aprofundir en aquest moment. Els podríem agrupar, a efectes d'exposició —que no ho farem— en sis grans blocs, en sis grans blocs temàtics: la identitat, que va de la llengua a l'en-

fortiment de les institucions de casa nostra; la projecció, que va dels viatges del president a l'actuació del Cidem; la competitivitat, que és un tema recurrent una i una altra vegada, que va des de la potenciació d'un marc empresarial adequat fins a la formació professional; en quart lloc, el sentit comunitari, el tema de la gent gran, dels disminuïts, el tema del voluntariat; un cinquè gran capítol, el tema de l'equilibri territorial, des de les comunicacions al desenvolupament, al manteniment de les activitats secundàries i terciàries a tota una sèrie de comarques deprimides, i, finalment, un gran calaix de sastre, un sisè punt, de la qualitat de vida, la salut, l'envelliment, el medi ambient, la seguretat, etcètera.

Ara, evidentment, tots som conscients que, en cada ocasió, malgrat que d'una manera o altra es parla de tots aquests temes, hi ha sempre uns temes estrella, uns temes principals. Enguany em sembla que tots coincidirem que els temes principals han estat dos: l'economia i l'autonomia; també s'ha parlat molt d'aquestes altres coses i de totes les coses, però, fonamentalment, han estat economia i autonomia.

Economia, per què? Tots som plenament conscients que ens trobem immersos en una crisi, i aquí tots, el president i els grups de l'oposició, han esmerçat ahir i avui molta estona a donar posicionaments, explicacions: si és cíclica, si és estructural, l'origen, el diagnòstic, les causes, els remeis..., i seria una petulància que no faré, en aquests moments, nosaltres, com a grup parlamentari, afegir, intentar afegir materials nous a aquest debat. Però sí que, sobre aquesta qüestió, deixin-me només subratllar un fet, un fet que entenem molt positiu, que és la naturalitat amb què tots els que han intervingut han fet referències continuades als àmbits extracatalans. Hi ha hagut un grup que ha protestat, però també ha acabat sumant-se a aquesta situació. I s'ha parlat molt de l'àmbit espanyol i de l'àmbit europeu. I deixin-nos subratllar, dintre d'aquesta actitud, molt especialment les continuades referències a l'àmbit europeu, perquè si alguna cosa ens ha de faltar és encara més referències a l'àmbit europeu. Suara, el president feia referència a la immediata —fa molt pocs moments, fa molt pocs dies— posada en marxa final dels acords de Maastricht sobre la Unió Europea, i aquesta és una circumstància, com totes les que l'han precedit, que és fonamental, que és un canvi de marc polític, econòmic, social, mental de tots nosaltres. I és bo que els polítics també ens anem mentalitzant, cada vegada més, d'aquesta integració necessària del nostre vell continent, perquè els ciutadans —que no ho sembla, a vegades— també cada vegada són més conscients d'aquesta situació. Molts de vostès suposo que utilitzen els mitjans públics de transport, i si escolten les converses de la gent poden trobar-se sorpreses en aquest camp; jo recordo, fa unes setmanes, que al tren els ciutadans ordinaris, els..., no ho sé, les dependents de botiga, els oficinistes parlaven, fa unes setmanes, d'una sèrie de temes: de la malaltia dels nens, de la pel·lícula que havien fet..., però parlaven molt, saben de què?, del Bundesbank. Per què? Perquè cada vegada més, amb la nostra intervenció, però també sense la nostra intervenció, els ciutadans de

Catalunya són conscients que les decisions o la manca de decisions d'organismes de què ignoraven fins fa poc, fins i tot, la seva existència, condicionen fortament, directament, la vida quotidiana de tots els ciutadans.

Realment estem en uns moments que la situació de la integració europea és, per dir-ho suaument, ben galdosa; tenim unes circumstàncies molt dolentes. Hi ha qui especula amb un anorreament d'aquesta situació. Realment, com dic, la situació és complicada, les mesquineses, les enveges, els egoismes, les dificultats mútues, els interessos contraposats dels estats d'Europa fan témer pel futur de la nostra integració continental. Com que som optimistes, Convergència i Unió –si més no, a mitjà i a llarg termini–, nosaltres entenem que això és potser perquè tenim molt arran del nas aquestes circumstàncies del moment: ens manca la perspectiva històrica. Jo voldria convidar-los, si és que no ho han fet, que analitzessin per la menuda el procés constitutiu, ara ja fa molt de temps –uns dos-cents anys–, d'una estructura paral·lela a la que nosaltres volem crear, de tipus comunitari: els Estats Units de Nordamèrica. Si vostès repassen, analitzen la situació de les tretze colònies americanes d'ara fa dos-cents anys, veurien exactament les mateixes pugnes, les mateixes mesquineses, les mateixes oposicions: el que ha passat a Dinamarca o ha passat a França no és res comparat amb el que va passar als Estats Units, perquè els historiadors americans més lúcids accepten que tant com una guerra d'independència contra els soldats alemanys del rei d'Anglaterra va ser una guerra civil contra els que no volien variar la situació. Per tant, doncs, des de la doble perspectiva, que no és contradictòria, que som europeus i som catalans, ens és essencial que continuï aquest procés, perquè, en definitiva, en el terreny econòmic i en molts altres terrenys, els europeus, tots nosaltres, ens salvarem junts o ens ensorrarem per separat.

El segon punt, el segon punt, evidentment –crec que tots hi estarem d'acord–, ha estat l'autonomia. Per què? I aquí permetin-me, acceptin-me l'expressió «des de la nostra perspectiva», perquè ha canviat la situació, ara com ara, de Convergència i Unió. Aquí s'han dit moltes coses per part d'altres grups; jo ho accepto i considero que és legítim i forma part del joc polític, però parlar que l'autonomia millorarà perquè «nosaltres hem entrat una quinzena de propostes en el registre del Parlament d'aprofundir l'Estatut» o perquè «nosaltres tenim una diputada excepcional a Madrid que solucionarà tots els problemes», això, amb tots els respectes, és voluntarisme. Aquí, el que ha passat –i per això avui hem parlat tant del tema autonòmic– és que, en un altre àmbit, qui governa, des de fa uns mesos, necessita unes assistències externes, i nosaltres –hi ha tot un repte important–, nosaltres tenim el compromís i l'honor de possibilitar, a través d'això, moltes coses a nivell global, però també, fonamentalment –com ens ha explicat reiteradament i contundentment el president de la Generalitat–, a casa nostra. Jo recordo, fa ja uns quants debats, que el president utilitzava en diverses ocasions aquella imatge de la mar Bàltica, i deia: «S'ha d'aprofitar quan la mar Bàltica està desglaçada».

Ras i curt, la mar Bàltica avui està desglaçada, aprofitem-nos-en, i el nostre Govern, la nostra coalició es compromet, davant del poble de Catalunya, a aprofitar-ho al màxim.

Finalment, finalment hi ha un tercer element, sobretot, en la intervenció del president de la Generalitat ahir a la tarda. Aquest tercer element anava acompanyat, si ho recorden –suposo que ho recorden–, amb una descripció final dels atots, dels avantatges objectius de què disposem els catalans, de què disposa Catalunya per sortir, per tirar endavant, per sortir del marasme de la situació actual. Però –i això m'ha sabut greu que pràcticament no hi ha hagut cap referència per part dels altres grups parlamentaris– per damunt dels nostres caps, tant com a nosaltres, aquell esforç, aquella paraula, la lucidesa que ens demanava el president anava destinada als ciutadans de Catalunya, perquè la Generalitat ha fet molt, s'ha discutit més o menys, però crec que tots no podem negar que hi ha hagut un gruix, que hi ha un gruix important d'actuacions en tots els camps del Govern de la Generalitat. Però, en definitiva, ell ens deia que el que compta és l'esforç, la voluntat dels ciutadans. Jo recordo que en un parell d'ocasions el president va fer una referència a un ja antic president dels Estats Units de Nordamèrica: John Fitzgerald Kennedy; pels que som d'una generació ja no jove, ni de bon tros, és un personatge que ens va impactar fortament; després, com passa tantes vegades, el temps ha anat erosionant, i molt, la seva imatge –sobretot en el terreny personal–, però bé, en definitiva, jo, encara ara, recordo amb emoció –i per això intueixo que potser aquesta cita del president anava de cara a aquest apartat–, recordo, dic, aquell debat, aquell discurs d'acceptació, de presa de possessió de la presidència del seu país, quan, adreçant-se als nordamericans, els deia: «No us pregunteu què pot fer el vostre país per vosaltres, sinó què podeu fer vosaltres pel vostre país.» D'això, no se n'ha parlat gaire, d'aquest missatge del president, però la llavor està llançada i esperem que fructifiqui.

Senyores i senyors diputats, no voldria acabar aquesta escarida intervenció sense fer una pinzellada, que sempre fem perquè, pel que sembla no s'hi pensa gaire més, a un altre apartat del capteniment del Govern, de l'actuació del Govern, que és el procés legislatiu. Jo voldria recordar que des de l'anterior debat de política general el nostre Govern ha portat a la cambra per a la seva tramitació disset projectes de lleis, que en aquest mateix període se n'han aprovat dotze, algun d'ells d'una transcendència important –no hi insistiré: està a la ment de tothom–, i en aquests moments tenim vuit projectes per elaborar, que acabin amb el nostre consens, si és possible, de tots els grups de la Cambra, oferint als ciutadans de Catalunya, des de la vessant legislativa, també un mecanisme d'activitat, de regulació del nostre país. I en aquestes lleis, evidentment, sí que n'hem de parlar d'una –el president s'hi ha referit en tres o quatre ocasions–: se'ns diu que la setmana entrant vindrà el pressupost, el Projecte de Llei de pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 94. Si aquí s'ha parlat tant, ahir i avui, de la conveniència d'un pressupost a temps i correcte, mínimament cor-

recte, a nivell d'Estat, què no serà a nivell nostre, a nivell de la Generalitat. I per això jo voldria dir i voldria advertir que arribi el dia que arribi aquest Projecte de Llei, el nostre Grup utilitzarà tots aquells mecanismes reglamentaris usuals per aconseguir, per intentar aconseguir que el dia primer de gener de l'any 94 el Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya, el poble de Catalunya, disposi d'un pressupost general de la Generalitat que permeti afrontar, en la línia que ens ha explicat el president, aquests reptes que, tant en el terreny econòmic, com en el terreny autonòmic, com en tots aquells altres terrenys que hem dit, doncs, serveixi per tirar el país endavant i aprofundir en l'autogovern de Catalunya.

Demà, com deia, a través del nostre company, nosaltres haurem presentat prèviament les propostes de resolució. Està en el nostre ànim, si és possible, trobar terrenys d'entesa, però, en últim terme, a través de la votació que hi haurà al seu moment, nosaltres voldrem subratllar especialment aquells temes que ens han semblat importants.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Prego una mica d'atenció perquè s'assabentin bé de la seqüència per a la sessió de demà. A les 8.30 començarà el termini per a presentar propostes de resolució, que finirà a les 9.30. La Mesa es reunirà aleshores per admetre a tràmit les propostes de resolució que siguin congruents amb el debat i les comunicarà als grups a les 10 hores. A partir d'aquest hora, a les 10, s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals, termini que finirà a les 10.30. La Mesa comunicarà a les 10.45 les transaccions admeses, i la sessió es reprendrà a les 11 hores de demà al matí. Repeteixo: a les 11 es reanudarà la sessió.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.)

